CHARLAINE HARRIS

Există foarte mulţi oameni care m-au ajutat în viaţă şi datorită sprijinului lor sunt ceea ce vedeţi astăzi. Vreau să le aduc mulţumiri doar câtorva. Moderatorii actuali ai website-ului meu (Katie, Michele, Maricarmen, Victoria şi Kerri) îmi fac viaţa mult mai uşoară, şi trebuie să-mi scot pălăria şi în faţa foştilor moderatori (Beverly şi Debi). Cititorii care vizitează site-ul *www.charlaineharris.com* pentru a-mi împărtăşi comentariile, ideile şi laudele lor constituie întotdeauna o sursă de încurajare.

Având în spate o echipă de mii de oameni – mă rog, de fapt, patru –, Toni Kelner şi Dana Cameron îmi oferă în permanenţă sprijinul, încurajările, simpatia şi entuziasmul lor. Nu ştiu ce m-aş face fără ele.

CAPITOLUL 1

— Vampirii de rasă caucaziană nu ar trebui niciodată să poarte alb, rosti afectat prezentatorul de televiziune. Am filmat-o în secret pe Devon Dawn, care e vampir doar de un deceniu, cum se pregăteşte pentru o noapte în oraş. Uitați-vă la ținuta ei! Nu i se potriveşte deloc!

— Ce-o fi fost în mintea ei? zise o voce acidă de femeie. A rămas înțepenită în anii nouăzeci! Uitați-vă la bluză, dacă i se poate spune aşa. Pielea ei cere o culoare contrastantă, şi ea ce alege? Nuanța fildeşului! Îi face pielea să arate ca o pungă Hefty[1].

M-am oprit din legatul şiretului ca să văd ce se întâmpla atunci când cei doi specialişti în moda vampirilor se repezeau asupra victimei neajutorate – oh, scuzați-mă, a norocosului vampir – care era pe cale să treacă printr-o transformare pe care nu şi-o dorise. Va avea în plus şi plăcerea de a descoperi că prietenele ei o dăduseră pe mâna Poliției Modei.

— Nu cred că se va termina bine, zise Octavia Fant.

Deşi colocatara mea, Amelia Broadway, o strecurase oarecum pe Octavia în casa mea – profitând de o invitație aruncată la întâmplare într-un moment de slăbiciune –, aranjamentul funcționa.

— Devon Dawn, iat-o pe Bev Leveto de la *Cel mai bine îmbrăcat vampir,* iar eu sunt Todd Seabroock. Prietena ta, Tessa, ne-a sunat ca să ne spună că ai nevoie de ajutor în alegerea hainelor! Te-am filmat în secret în ultimele două nopți şi… AAAAAUUU!

O mână albă se repezi la gâtul lui Todd şi în secunda următoare în locul gâtului se afla o gaură roşiatică. Camera de luat vederi ezită, fascinată, în timp ce Todd se prăbuşi la podea; apoi se hotărî să se ridice ca să urmărească lupta

---

1 Marcă producătoare de pungi pentru alimente sau pentru gunoi.

dintre Devon Dawn şi Bev.

— La naiba, zise Amelia. Se pare că Bev are să câştige.

— Se pricepe mai bine la strategie, am zis. Ai văzut că l-a lăsat pe Todd să intre primul pe uşă?

— Am pus mâna pe ea, zise Bev, apărând triumfătoare pe ecran. Devon Dawn, în timp ce lui Todd îi revine vocea, vom arunca o privire prin dulapul tău. O fată care va trăi veşnic nu-şi poate permite să fie lipsită de gust. Vampirii nu pot rămâne blocați în trecutul lor. Trebuie să fim cu un pas înaintea modei!

Devon Dawn scânci:

— Dar îmi plac hainele mele! Ele mă reprezintă! Mi-ai rupt mâna.

— O să-ți treacă. Auzi, nu cred că vrei să fii cunoscută drept micul vampir care nu putea[2], nu-i aşa? Nu vrei să-ți ții mintea blocată în trecut!

— Păi, cred că nu...

— Grozav! Îți dau drumul acum. Îmi dau seama după tuse că Todd se simte mai bine.

Am stins televizorul, mi-am legat şiretul şi de la celălalt pantof, clătinând din cap în fața noii dependențe pe care o arăta America față de reality-show-urile cu vampiri. Mi-am scos din dulap haina roşie. Văzând-o, mi-am amintit că eu însămi aveam nişte probleme reale cu un vampir; în cele două luni şi jumătate care trecuseră de la preluarea regatului vampirilor din Louisiana de către vampirii din Nevada, Eric Norfhman a fost foarte ocupat cu consolidarea poziției sale în cadrul noului regim şi evaluarea a ceea ce rămăsese din cel vechi.

Trecuse multă vreme de când ar fi trebuit să discut cu el despre amintirile pe care şi le recuperase de curând, legate de perioada intensă şi ciudată pe care am petrecut-o împreună atunci când îşi pierduse memoria din cauza unei vrăji.

— Ce veți face în seara asta cât eu sunt la muncă? le-am întrebat pe Amelia şi pe Octavia, căci nu mai aveam nevoie de

---

2 Aluzie la *The Little Engine that Could,* poveste pentru copii, publicată în 1910.

încă o discuție imaginară.
Mi-am pus haina. Partea nordică a Louisianei nu are temperaturile îngrozitoare ale *adevăratului* Nord, dar acum erau cam patru grade, iar când ieşeam eu de la muncă avea să fie şi mai frig.
— Nepoata mea şi copiii ei mă scot în oraş la cină, zise Octavia.
Amelia şi cu mine ne aruncarăm priviri surprinse, în timp ce capul bătrânei se aplecă asupra bluzei pe care o cârpea. Era prima dată când Octavia se întâlnea cu nepoata ei după ce se mutase din casa acesteia şi venise să locuiască la mine.
— Cred că Tray şi cu mine venim la bar în seara asta, spuse Amelia în grabă, ca să acopere mica pauză din conversație.
— Deci ne vedem la Merlotte’s. Eram chelneriță acolo de ani buni. Octavia zise:
— Oh, am luat ața de culoarea greşită, şi porni pe hol spre camera ei.
— Să înțeleg că nu te mai vezi cu Pam? am întrebat-o pe Amelia. Tu şi cu Tray începeți să vă întâlniți cam des.
Mi-am îndesat mai bine tricoul alb în pantalonii negri. Am aruncat o privire în oglinda veche de deasupra căminului. Părul meu era ridicat şi prins în coadă, aşa cum îl purtam de obicei la muncă. Am zărit pe roşul hainei un fir de păr lung şi blond, şi l-am dat la o parte.
— Pam a fost doar o aventură, şi sunt sigură că şi ea crede la fel despre mine. Tray *chiar* îmi place, spunea Amelia. Lui nu pare să-i pese de banii lui tati şi nu-şi face probleme că sunt vrăjitoare. Şi e nemaipomenit în pat. Aşa că ne înțelegem de minune.
Amelia îmi aruncă un zâmbet ca al unei pisici care tocmai a înghițit canarul. Poate că arăta ca o mamă conservatoare, în formă – păr scurt, strălucitor, un zâmbet care lăsa să i se vadă dinții albi minunați, ochi deschişi la culoare – dar era foarte interesată de sex şi (după standardele mele) interesele sale erau variate.
— E un tip grozav, am zis. L-ai văzut şi transformat în lup?
— Nu, dar abia aştept.
Am prins ceva care m-a uimit în mintea fără ascunzişuri a

Ameliei.

— Are loc curând? Revelația?

— Vrei *să nu faci* asta? Amelia lua de obicei ca atare abilitatea mea de a citi gândurile, dar nu şi azi. Trebuie să păstrez secretele celorlalți, să ştii!

— Îmi pare rău, am zis.

Şi-mi părea, dar în acelaşi timp eram oarecum mâhnită. Ai înclina să crezi că mă pot relaxa în propria mea casă şi că pot lăsa frâiele cu care îmi controlez cititul gândurilor. În fond, trebuie să mă lupt cu asta destul în fiecare zi la muncă.

Amelia zise imediat:

— Şi mie îmi pare rău. Auzi, trebuie să mă pregătesc. Ne vedem mai târziu.

A pornit în sus pe scări, spre primul etaj, care aproape că nu fusese folosit până când ea nu venise cu mine de la New Orleans, cu câteva luni în urmă. Spre deosebire de biata Octavia, pe ea nu o prinsese uraganul Katrina.

— La revedere, Octavia. Distracție plăcută! am strigat şi am ieşit pe uşa din spate în curte, unde țineam maşina.

În timp ce conduceam pe drumul lung ce tăia pădurea către Hummingbird Road, m-am întrebat ce şanse aveau Amelia şi Tray Dawson să rămână împreună. Tray, vârcolac, lucra ca mecanic de motociclete şi uneori pe post de „gorilă". Amelia era o vrăjitoare în devenire, cu un tată extrem de bogat, chiar şi după Katrina. Uraganul cruțase majoritatea materialelor din depozitul său şi-i dăduse de muncă să-i ajungă decenii întregi.

Conform creierului Ameliei, aceasta era seara cea mare – nu seara în care Tray o cerea în căsătorie, ci seara în care Tray ieşea la iveală. Dubla-natură a lui Tray reprezenta un mare atu în ochii colocatarei mele, care era atrasă de exotism.

M-am dus la uşa angajaților şi am intrat direct în biroul lui Sam.

— Salut, şefu', am zis când l-am văzut în spatele biroului.

Sam detesta să se ocupe de registrele contabile, dar exact asta făcea. Poate că avea nevoie de ele ca să-i distragă atenția. Părea îngrijorat. Părul îi era şi mai încâlcit decât de obicei, buclele blond-roşcate formându-i o aură în jurul feței înguste.

— Pregăteşte-te. Asta e seara cea mare, zise.

Eram atât de mândră că-mi spusese, iar gândurile sale însemnau într-atât ecoul gândurilor mele, încât nu m-am putut abţine să nu zâmbesc.

— Sunt gata. Voi fi chiar aici.

Am lăsat geanta în sertarul adânc al biroului său şi mi-am legat şorţul. O schimbam pe Holly, dar, după ce am discutat cu ea despre clienţii de la mesele noastre, i-am zis:

— Ar trebui să stai prin preajmă în seara asta. Se uită cu atenţie la mine. Holly îşi lăsase de curând părul să crească, astfel încât vârfurile vopsite în negru păreau înmuiate în gudron. Culoarea ei naturală, care se vedea acum cam de vreo trei centimetri la rădăcină, se dovedea a fi un plăcut şaten-deschis. Îl vopsea de atâta vreme, încât chiar uitasem asta.

— Merită să-l las pe Hoyt să mă aştepte? mă întrebă. El şi Cody se înţeleg de minune, dar eu sunt mama lui Cody.

Hoyt, cel mai bun prieten al fratelui meu, Jason, fusese preluat de Holly. Acum era acolitul *ei.*

— Ar trebui să stai puţin, am repetat, ridicând din sprâncene cu subînţeles.

Holly întrebă:

— Vârcolacii? Am încuviinţat, iar faţa i-a fost luminată de un zâmbet larg. Oh, Doamne! Ariene o să se cace pe ea.

Ariene, colega noastră şi fostă prietenă, devenise implicată politic cu câteva luni în urmă din cauza unuia dintre numeroşii ei iubiţi. Acum se situa undeva de-a dreapta hunului Attila, mai ales când venea vorba de vampiri. Se alăturase Frăţiei Soarelui, o biserică în adevăratul sens al cuvântului. Acum stătea la una dintre mesele ei, având o discuţie serioasă cu iubitul, Whit Spradlin, un oficial oarecare al FS, care lucra la unul dintre magazinele Home Depot din Shreveport. Avea o chelie destul de mare şi un început de burtă, dar asta nu mă deranja deloc. Politica lui, da. Bineînţeles, era însoţit de un tovarăş. Cei din FS păreau să circule doar în haită – exact ca o altă minoritate cu care aveau să facă cunoştinţă.

Fratele meu, Jason, se afla şi el la o masă, cu Mei Hart. Mei lucra la Bon Temps Auto Parts şi era cam de vârsta lui Jason,

în jur de treizeci şi unu de ani. Suplu, dar bine făcut, Mei avea părul castaniu-deschis, purta mustață şi barbă, şi avea un chip plăcut. Îl văzusem deseori în ultima vreme pe Jason împreună cu Mei. Jason simțise nevoia să umple golul lăsat de Hoyt, bănuiesc. Fratele meu nu era fericit fără un acolit. În această seară, amândoi aveau parteneră. Mei era divorțat, dar Jason era încă însurat, oficial, aşa că nu avea ce căuta în public alături de o altă femeie. Nu că l-ar fi învinovățit cineva. Soția lui, Crystal, fusese prinsă înşelându-l cu un tip din zonă.

Auzisem că Crystal îşi mutase ființa gravidă înapoi în mica aşezare Hotshot, ca să stea la rude. (în orice casă din Hotshot găsea cameră ar fi fost la rude. Era genul acela de loc.) Mei Hart se născuse şi el în Hotshot, dar era unul dintre rarii membri ai tribului care alesese să trăiască în altă parte.

Spre surprinderea mea, Bill, fostul meu prieten, stătea alături de un alt vampir, numit Clancy. Clancy nu era una dintre persoanele mele favorite, fără nici o legătură cu faptul că era neviu. Amândoi aveau în fața lor pe masă sticle cu Sângeadevărat. Nu cred că acest Clancy trecuse vreodată pe la Merlotte's ca să bea ceva, şi cu siguranță niciodată alături de Bill.

— Hei, băieți, mai vreți un rând? am întrebat, zâmbind cât puteam.

Sunt puțin cam agitată în preajma lui Bill.

— Te rog, zise Bill, politicos, iar Clancy îmi arătă sticla goală.

Am păşit în spatele barului ca să mai scot încă două sticle de Sângeadevărat, le-am desfăcut şi le-am pus la microunde. (Cincisprezece secunde e cel mai bine.) Am agitat încet sticlele şi am pus băuturile calde pe o tavă, cu nişte şervețele curate. Mâna lui Bill o atinse pe a mea în timp ce aşezam băutura în fața lui.

— Dacă ai nevoie de ajutor acasă, te rog, sună-mă.

Ştiam că intențiile lui erau dintre cele mai bune, dar scoteau oarecum în evidență statutul meu de femeie fără un bărbat alături. Casa lui Bill se afla chiar dincolo de cimitir, față de a mea, iar după felul în care dădea târcoale noaptea, îmi imaginam foarte bine că ştia clar că nu am pe nimeni alături.

– Mulțumesc, Bill, am zis forțându-mă să-i zâmbesc.

Clancy doar mârâi.

Tray şi Amelia intrară în bar, şi, după ce o conduse pe Amelia la o masă, Tray se îndreptă spre bar, salutând în drumul său pe toată lumea din încăpere. Sam ieşi din biroul său pentru a se alătura bărbatului solid, care era cu cel puțin doisprezece centimetri mai înalt decât şeful meu şi de vreo două ori mai solid. Îşi zâmbiră larg. Bill şi Clancy deveniră atenți.

Televizoarele montate pe pereți la distanțe regulate în toată încăperea îşi întrerupseră transmisia sportivă. O serie de semnale acustice îi anunță pe clienții barului că ceva se întâmpla pe ecran. În bar se făcu linişte, cu excepția câtorva conversații şoptite. Pe ecran începu să clipească titlul „Ediție specială", peste un crainic cu părul scurt şi dat cu gel şi cu o față foarte serioasă. Pe un ton solemn, acesta spuse:

— Sunt Matthew Harrow. În seara aceasta, vă prezint o ediție specială. Ca în toate studiourile de ştiri din țară, şi aici în Shreveport avem un invitat.

Camera se deplasă ca să prindă un unghi mai larg, şi o femeie frumoasă intră în cadru. Chipul ei îmi era vag cunoscut. Îşi flutură mâna în semn de salut către cameră. Purta un fel de *muumuu*[3], o alegere ciudată pentru o apariție la televizor.

— Ea este Patricia Crimmins, care s-a mutat în Shreveport acum câteva săptămâni. Patty… pot să-ți spun Patty?

— În prezent, numele meu e Patricia, zise bruneta.

Era unul dintre membrii haitei care fusese absorbită de cea a lui Alcide, mi-am amintit. Era frumoasă ca o cadra, iar ceea ce nu era acoperit de *muumuu* părea în formă şi bine întreținut. Îi zâmbi lui Matthew Harrow şi continuă:

— Mă aflu aici ca reprezentant al celor care trăiesc printre voi de mulți ani. Din moment ce vampirii s-au descurcat atât de bine când au ieşit la lumină, ne-am decis că e momentul să vă anunțăm şi existența noastră. În fond, vampirii sunt morți. Nici măcar nu sunt umani. Dar noi suntem oameni obişnuiți, ca toată lumea, cu o mică diferență.

Sam dădu sonorul mai tare. Oamenii din bar începură să se

3 Rochie de origine hawaiiană, în culori vii şi cu o croială amplă.

întoarcă spre televizor ca să vadă ce se întâmplă.

Zâmbetul crainicului deveni cât de rigid putea să fie un zâmbet, iar el era vizibil nervos.

— Ce interesant, Patricia! Ce... ce eşti tu?

— Mulţumesc că m-ai întrebat, Matthew! Sunt vârcolac.

Patricia îşi ţinea mâinile adunate pe genunchi. Stătea cu picioarele încrucişate. Arăta suficient de veselă încât să poată vinde şi maşini uzate. Alcide făcuse o alegere bună. În plus, dacă cineva o omora pe loc, ei bine... era doar fata cea nouă.

În bar începea să se lase liniştea, pe măsură ce vestea trecea de la o masă la alta. Bill şi Clancy se ridicaseră ca să se aşeze lângă bar. Mi-am dat seama acum că se aflau aici ca să menţină ordinea dacă avea să fie nevoie; Sam probabil că-i rugase să vină. Tray începu să-şi descheie cămaşa. Sam purta un tricou cu mânecă lungă şi şi-l trase peste cap.

— Vrei să spui că te transformi în vârcolac atunci când e lună plină?

Matthew Harrow se cutremură, încercând din răsputeri să-şi păstreze zâmbetul şi interesul reflectat pe chip. Nu-i ieşi prea bine.

— Şi în alte momente, explică Patricia. Când e lună plină, majoritatea dintre noi *trebuie* să se transforme, dar, dacă suntem vârcolaci pursânge, ne putem transforma şi în alte momente. Vârcolacii se pot transforma în tot felul de animale, iar eu, de exemplu, devin lup. Noi suntem cei mai numeroşi dintre cei cu dublă-natură. Acum am să vă arăt ce proces uimitor se petrece. Nu vă speriaţi. O să fiu bine.

Îşi scoase pantofii, dar nu şi ciudatul *muumuu.* Am înţeles brusc că îl purta ca să nu fie nevoie să se dezbrace în faţa camerei TV. Patricia îngenunche pe podea, zâmbi spre cameră pentru o ultimă oară şi porni să se răsucească. Aerul din jurul său începu să vibreze din cauza magiei şi toată lumea din Merlotte’s exclamă *„Ooooooo",* la unison.

În momentul în care Patricia îşi începu procesul transformării pe ecranul televizorului, Sam şi Tray o făcură şi ei, chiar atunci, pe loc. Purtau lenjerie pe care nu-i deranja să o facă bucăţi. Toată lumea din bar se uita când la frumoasa femeie care se transforma într-o creatură cu colţi albi şi lungi,

când la spectacolul celor doi bărbați pe care-i cunoştea şi care făceau acelaşi lucru. Izbucniră tot felul de exclamații în întreg barul, cele mai multe dintre ele neputând fi reproduse într-un cadru civilizat. Partenera lui Jason, Michele Schubert, chiar se ridică în picioare ca să poată vedea mai bine ce se petrece.

Eram atât de mândră de Sam. Îi trebuia foarte mult curaj pentru a face asta, din moment ce avea o afacere care depindea în mare măsură de cât îl plăceau ceilalți.

Încă un minut şi totul se termină. Sam, o specie rară de teriantrop pursânge, se transformă în cea mai familiară formă a sa – un minunat collie. Veni să se aşeze în fața mea şi scoase un scheunat vesel. M-am aplecat şi l-am mângâiat pe cap. Scoase limba şi chiar îmi rânji. Forma animalică a lui Tray era mult mai spectaculoasă. Lupi uriaşi nu sunt văzuți prea des în Louisiana de Nord; ca s-o spunem cinstit, sunt chiar înspăimântători. Oamenii se foiră agitați şi poate că s-ar fi ridicat să o şteargă din încăpere dacă Amelia nu s-ar fi dus lângă Tray şi nu şi-ar fi pus brațele în jurul gâtului puternic al animalului.

— Înțelege tot ceea ce spuneți, le zise ea încurajator celor de la cea mai apropiată masă.

Amelia avea un zâmbet grozav, larg şi sincer.

— Hei, Tray, du-le acest suport pentru pahar, îi dădu unul dintre suporturile de la bar, iar Tray Dawson, unul dintre cei mai neîndurători luptători atât sub forma sa de lup, cât şi în cea umană, merse către femeie şi i-l puse în poală. Aceasta clipi, ezită o clipă şi, în cele din urmă, se hotărî să râdă.

Sam îmi linse mâna.

— Oh, Dumnezeule, exclamă tare Ariene. Whit Spradlin şi tovarăşul său erau în picioare.

Dar, deşi câțiva dintre ceilalți clienți păreau agitați, nici unul dintre ei nu avusese o reacție violentă.

Bill şi Clancy urmăreau totul cu figuri inexpresive. Erau evident gata să facă față necazurilor, dar totul părea să meargă bine în cazul Marii Revelații. Noaptea Marii Revelații a vampirilor nu mersese la fel de bine pentru că fusese prima dintr-o serie de şocuri pe care societatea urma să le resimtă în anii ce aveau să urmeze. Treptat, vampirii ajunseseră să fie

recunoscuți ca făcând parte din America, deşi drepturile lor cetățeneşti aveau anumite restricții.

Sam şi Tray se plimbară printre clienții obişnuiți, dându-le voie acestora să-i mângâie ca şi cum ar fi fost animale domestice obişnuite. În timp ce făceau asta, crainicul de la televizor tremura vizibil în timp ce se uita la minunatul lup alb în care se transformase Patricia.

— Ia te uite, e atât de speriat, că tremură! zise D'Eriq, debarasator şi ajutor de bucătar.

Râse în hohote. Băutorii din bar se relaxară suficient încât să se simtă cumva superiori. În fond, trataseră situația cu aplomb.

Noul prieten al lui Jason, Mei, zise:

— Nimeni nu poate fi speriat de o doamnă atât de drăguță nici dacă năpârleşte, iar râsetele şi relaxarea din bar deveniră generale.

Am respirat uşurată, deşi m-am gândit că situația era oarecum ironică fiindcă oamenii din bar poate nu s-ar fi arătat la fel de amuzați dacă Jason şi Mel s-ar fi transformat; aceştia erau vârcolaci-panteră, deşi Jason nu se putea transforma complet.

Dar, după râsul tuturor, am simțit că totul avea să fie bine. Bill şi Clancy se întoarseră la masa lor, după ce aruncară o privire atentă în jur.

Whit şi Ariene, înconjurați de cetățeni care primeau cu foarte mult calm noutățile, păreau împietriți. Am putut-o auzi pe Ariene că se simțea extrem de confuză în privința felului în care ar fi trebuit să reacționeze. În fond, Sam fusese şeful nostru ani buni. Dacă nu voia să-şi piardă slujba, nu putea să pună punct. Dar puteam citi şi teama pe care o simțea şi furia crescândă care o cuprinseseră. Whit avea aceeaşi reacție, întotdeauna, la ceva ce nu cunoştea. Ura acel lucru, iar ura este molipsitoare. Îşi privi tovarăşii de pahar şi schimbară priviri întunecate.

Gândurile se învârteau prin creierul lui Ariene ca bilele de loto în urnă. Era greu de zis care dintre ele va ieşi primul la suprafață.

— Iisuse, trăsneşte-l pe loc! zise Ariene, fierbând.

Bila urii ieşise prima. Câțiva oameni ziseră:
— Oh, Ariene!... dar cu toții deveniră atenți la cuvintele ei.
— Asta este împotriva lui Dumnezeu şi a naturii, explodă Ariene cu voce ridicată şi furioasă. Părul vopsit roşu i se scutura din cauza vehemenței cu care vorbea. Vreți să vă vedeți copiii stând în preajma acestor creaturi?
— Copiii noştri au fost întotdeauna în preajma acestora, zise Holly la fel de tare. Doar că nu am ştiut-o. Şi nu li s-a întâmplat nimic rău.
Se ridică şi ea în picioare.
— Dumnezeu *ne va pedepsi* dacă nu-i omoram, zise Ariene arătând spre Tray într-un mod dramatic.
Fața îi devenise aproape la fel de roşie ca şi părul. Whit se uita la ea aprobator.
— Nu înțelegeți! continuă. Vom merge cu toții în iad dacă nu ne luăm lumea înapoi din mâinile lor! Ia uitați-vă pe cine au adus ca să ne țină la locurile noastre!
Degetul ei țâşni înainte ca să-i arate pe Bill şi Clancy, dar, deoarece aceştia îşi ocupaseră din nou locurile, ea pierdu câteva puncte în bătălie.
Mi-am aşezat tava pe bar şi am făcut un pas, cu mâinile strânse pumn.
— Noi toți ne înțelegem aici în Bon Temps, am rostit cu voce calmă şi egală. Tu pari a fi singura care eşti supărată, Ariene.
Ea aruncă o privire în jurul barului, încercând să prindă privirea diferiților clienți. Îi cunoştea pe fiecare dintre ei. Ariene era sincer şocată să vadă că nu se arătau mai multe persoane care să-i împărtăşească opinia. Sam veni şi se aşeză în fața ei. Se uită în sus către fața ei, cu ochii săi minunați, de câine.
Am mai făcut un pas spre Whit, ca să fiu sigură. Acesta se gândea cum să procedeze, lua în calcul ideea de a sări la Sam. Dar cine i s-ar fi alăturat să bată un collie? Chiar şi Whit îşi putea da seama de absurditatea gestului, iar asta îl făcea să-l urască şi mai mult pe Sam.
— Cum ai putut? strigă Ariene la Sam. M-ai mințit în toți aceşti ani! Am crezut că eşti o ființă umană, nu un supra afurisit!

— Este o ființă umană, dar mai are şi o altă latură, atâta tot, am spus eu.
— Şi tu, zise, scuipând cuvintele. Tu eşti cea mai ciudată, cea mai inumană dintre ei toți.
— Până aici, zise Jason.
Sări în picioare şi, după un moment de ezitare, Mei i se alătură. Partenera sa păru alarmată, deşi prietena lui Jason doar zâmbi.
— Să-mi laşi sora în pace. A stat cu copiii tăi şi ți-a curățat rulota şi te-a ajutat cu toate rahaturile ani în şir. Ce fel de prietenă eşti tu?
Jason nu se uită la mine. Rămăsesem înghețată de uimire. Asta era un gest foarte ne-Jason. Era posibil să se fi maturizat şi el puțin?
— Genul care nu vrea să stea cu creaturi anormale, ca sora ta, zise Ariene.
Îşi smulse şorțul şi zise:
— Demisionez! adresându-se unui Sam transformat în collie.
Țâşni apoi către biroul lui Sam ca să-şi ia de acolo geanta. Poate un sfert dintre oamenii din bar părură alarmați şi neliniştiți. Jumătate din ei erau fascinați de spectacol. Asta mai însemna că un sfert erau indecişi. Sam scânci ca un câine trist şi-şi puse botul între labe. După ce asta smulse un hohot de râs, momentul dificil trecu. Am văzut cum Whit şi tovarăşul său ieşiră pe uşă şi m-am relaxat când i-am văzut plecați.
Pentru cazul în care Whit ar fi înhățat o puşcă din camioneta parcată afară, am aruncat o privire către Bill, care s-a strecurat pe uşă în urma lui. Într-o clipă era înapoi, făcându-mi semn că tipii de la FS plecaseră.
Odată ce uşa din spate se trânti în urma lui Ariene, restul serii decurse destul de bine. Sam şi Tray se retraseră în biroul lui Sam să revină la forma lor umană şi să se îmbrace. Sam se întoarse apoi la locul său din spatele barului, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar Tray se duse să se aşeze la masă alături de Amelia, care-l sărută. Pentru un timp, oamenii se evitară şi unii îşi aruncară priviri suspicioase; dar, după o oră, atmosfera din Merlotte's păru să revină la normal. M-am oferit să iau şi mesele la care servea Ariene, şi am avut grijă să fiu

foarte amabilă cu cei ce nu-şi făcuseră încă o părere în legătură cu evenimentele serii.

Oamenii părură să bea zdravăn în acea seară. Poate că erau neîncrezători în legătură cu cealaltă faţetă a lui Sam, dar nu aveau nici o problemă în a-i spori profiturile. Bill îmi prinse privirea şi-şi ridică mâna ca să-mi facă semn că pleacă. El şi Clancy ieşiră din bar.

Jason încercă o dată sau de două ori să-mi atragă atenţia, iar amicul său, Mei, îmi adresă zâmbete largi. Mei era mai înalt şi mai slab decât fratele meu, dar amândoi aveau aceeaşi privire strălucitoare şi nerăbdătoare a bărbaţilor care nu gândesc, ci acţionează împinşi de instinct. Ca un punct în favoarea sa, Mei nu părea să fie de acord cu tot ceea ce spunea Jason, nu în felul în care o făcuse mereu Hoyt. Mei părea să fie un tip în regulă, cel puţin aşa mi se păruse când făcusem cunoştinţă cu el; că era una dintre puţinele pantere care nu stătea în Hotshot însemna un nou punct în favoarea lui, şi probabil ăsta era motivul pentru care el şi Jason erau atât de buni amici. Semănau cu alţi vârcolaci-panteră, dar în acelaşi timp erau şi diferiţi.

Dacă urma vreodată să vorbesc din nou cu Jason, aveam o întrebare pentru el. În această seară importantă pentru vârcolaci şi teriantropi, cum de nu profitase de ocazie să atragă puţin din lumina rampei şi pentru el? Jason era foarte mândru de statutul său de vârcolac-panteră. Fusese muşcat, nu născut. Asta înseamnă că contractase virusul (sau ce-o fi fost) fiind muşcat de un alt vârcolac-panteră, deci nu se născuse cu abilitatea de a se transforma, aşa cum era cazul lui Mei. Forma alterată a lui Jason era umană, cu păr peste tot şi cu o faţă cu trăsături de panteră, şi cu gheare: foarte înspăimântătoare, îmi spusese. Dar nu era un animal minunat şi asta îl sâcâia pe fratele meu. Mei era de rasă pură, şi probabil că era frumos şi totodată înspăimântător atunci când se transforma.

Poate că vârcolacilor-panteră li se ceruse să nu iasă în evidenţă pentru că panterele erau pur şi simplu *prea* înspăimântătoare. Dacă ceva atât de mare şi de fioros ca o panteră ar fi apărut în bar, reacţia clienţilor ar fi fost cu

siguranță mult mai isterică. Deşi creierul vârcolacilor era greu de citit, puteam simți dezamăgirea pe care cele două pantere o împărtăşeau. Eram sigură că decizia îi aparținuse lui Calvin Norris, în calitate de lider al panterelor. *Bună mişcare, Calvin,* m-am gândit.

După ce l-am ajutat să închidă barul, l-am îmbrățişat pe Sam când m-am oprit în biroul lui să-mi iau geanta. Părea obosit, dar fericit.

— Te simți la fel de bine pe cât arăți?

— Da. Adevărata mea natură a ieşit la iveală. Mă simt eliberat. Mama a jurat că avea să-i spună tatălui meu vitreg în seara asta. Aştept veşti de la ea.

Chiar în acea clipă sună telefonul. Sam ridică receptorul, încă zâmbind.

— Mamă? întrebă.

Apoi expresia i se schimbă, ca şi cum o mână i-ar fi şters zâmbetul.

— Don? Ce ai făcut?

M-am aşezat pe scaunul de lângă birou şi am aşteptat. Tray venise să-i mai spună ceva lui Sam, iar Amelia era cu el. Amândoi rămaseră nemişcați în prag, nerăbdători să audă ce se întâmplase.

— Oh, Doamne, zise Sam. O să vin imediat ce pot. Pornesc la drum în noaptea asta.

Puse telefonul în furcă cu mişcări lente.

— Don a împuşcat-o pe mama, zise. Când s-a transformat, a împuşcat-o.

Nu-l văzusem niciodată pe Sam atât de supărat.

— A murit? am întrebat, temându-mă de răspuns.

— Nu, zise. Nu, dar este în spital cu o claviculă sfărâmată şi cu o rană de glonț în partea superioară a umărului stâng. Aproape că a ucis-o. Dacă nu ar fi sărit...

— Îmi pare atât de rău, zise Amelia.

— Cum te pot ajuta? am întrebat.

— Ține barul deschis cât lipsesc eu, zise, ieşind din starea de şoc. Sună-l pe Terry. Terry şi Tray pot stabili împreună un program de stat la bar. Tray, după cum ştii, te voi plăti când mă întorc. Sookie, programul chelnerițelor este afişat pe perete

în spatele barului. Găseşte, te rog, pe cineva să preia schimbul lui Ariene.

— Desigur, Sam, am zis. Ai nevoie de ajutor la strânsul bagajelor? Pot să fac plinul la camionetă sau altceva?

— Nu, mă descurc. Ai cheia de la rulota mea ca să-mi uzi florile? Nu cred că voi fi plecat mai mult de două zile, dar nu se ştie niciodată.

— Bineînțeles, Sam. Nu-ți face griji. Ține-ne la curent.

Cu toții am plecat pentru ca Sam să poată merge la rulotă să-şi facă bagajul. Era pe terenul din spatele barului, aşa că măcar putea să se pregătească rapid.

În timp ce conduceam spre casă, am încercat să-mi imaginez cum de ajunsese tatăl vitreg al lui Sam să facă aşa ceva. Fusese atât de îngrozit de descoperirea celeilalte vieți a soției sale încât să-şi piardă mințile? Se transformase în altă parte şi nu în fața lui şi-l luase prin surprindere? Pur şi simplu nu-mi venea să cred că puteai împuşca pe cineva pe care-l iubeşti, pe cineva cu care trăieşti, doar pentru că este mai mult decât ai crezut. Poate că Don a văzut cealaltă fațetă a ei ca pe o trădare. Sau poate îl deranjase faptul că o ascunsese. Puteam oarecum înțelege reacția bărbatului, dacă o priveam în felul acesta.

Toți oamenii au secrete, iar eu mă aflam în postura de a le şti pe majoritatea dintre ele. Să fii telepat nu e amuzant. Auzi lucruri josnice, triste, dezgustătoare, jalnice… lucrurile pe care noi toți vrem să le ținem ascunse de ceilalți oameni, astfel încât să-şi păstreze intactă imaginea pe care o au despre noi.

Secretele despre care ştiu cel mai puțin sunt ale mele.

Cel la care mă gândeam în seara asta era moştenirea genetică neobişnuită pe care eu şi fratele meu o aveam în comun şi care venise pe linie paternă. Tatăl meu nu ştiuse niciodată că mama lui, Adele, ascunsese un secret teribil, unul pe care-l descoperisem doar în octombrie trecut. Cei doi copii ai bunicii mele – tatăl meu şi sora lui, Linda – nu erau rezultatul lungii sale căsătorii cu bunicul meu.

Amândoi fuseseră concepuți ca urmare a relației ei cu o ființă pe jumătate zână, pe jumătate om, numită Fintan. Conform celor spuse de tatăl lui Fintan, Niall, partea de zână din moştenirea genetică a tatălui meu fusese responsabilă de

pasiunea pe care mama mea o avusese pentru el, pasiune din cauza căreia copiii ei nu primiseră decât resturile atenției şi afecțiunii ei. Această moştenire genetică nu păruse să schimbe nimic pentru sora tatălui meu, Linda; cu siguranță, nu o ajutase să oprească evoluția cancerului care-i pusese capăt zilelor sau să-i păstreze soțul alături de ea, mult mai puțin pasionat. Oricum, nepotul Lindei, Hunter, era telepat ca mine.

Încă mă mai luptam cu unele aspecte ale acestei poveşti. Credeam că istoria pe care Niall mi-o depanase era adevărată, dar nu puteam înțelege cât de puternică fusese dorința bunicii mele de a avea copii, astfel încât să o determine să-l înşele pe bunicul. Asta nu se potrivea pur şi simplu cu caracterul ei şi nu puteam înțelege de ce nu citisem asta în mintea ei în toți aceşti ani în care stătuserăm împreună. Trebuie să se fi gândit, din când în când, la circumstanțele conceperii copiilor ei. Nu avea cum să fi depozitat aceste evenimente într-un sertar al minții ei.

Dar bunica mea era moartă de mai bine de un an şi nu aveam să mai pot niciodată să o întreb despre asta. Soțul ei murise cu ani în urmă. Niall îmi spusese că bunicul meu biologic, Fintan, era şi el mort şi-ngropat. Îmi trecuse prin minte să mă uit prin lucrurile bunicii mele, căutând vreun indiciu despre felul în care gândea, al reacției ei la această întâmplare extraordinară din viața ei, dar apoi m-am hotărât... *de ce să-mi bat capul?*

Trebuia să suport consecințele aici şi acum.

Urma de sânge de zână pe care o aveam mă făcea mai atrăgătoare pentru supra, sau cel puțin pentru unii dintre vampiri. Nu toți puteau simți slaba urmă de zână din genele mele, dar aveau tendința de a fi măcar interesați de mine, deşi uneori asta atrăgea rezultate neplăcute. Sau poate că toată chestia asta cu sângele de zână era o prostie, iar vampirii erau interesați de o tânără femeie atrăgătoare care-i trata cu respect şi toleranță.

Cât despre relația dintre telepatie şi sângele de zână, cine ştie? Nu puteam întreba pe prea mulți oameni şi nu prea aveam unde să citesc despre asta, şi nici nu puteam să mă duc la un laborator pentru teste. Poate că micuțul Hunter şi cu

mine dezvoltaserăm amândoi această capacitate printr-o coincidență... da, sigur. Poate că trăsătura era genetică, dar separată de genele de zână.

Sau poate că doar avusesem pur şi simplu noroc.

CAPITOLUL 2

M-am dus la Merlotte's dimineața devreme – pentru mine asta însemnând la opt şi jumătate – ca să verific cum stătea treaba la bar şi ca să acopăr şi tura lui Ariene. Trebuia să lucrez un schimb dublu. Slavă cerului că nu a fost mare aglomerație la prânz. Nu ştiu dacă s-a întâmplat aşa din cauza dezvăluirilor făcute de Sam sau ăsta era mersul normal al lucrurilor. Cel puțin am reuşit să dau nişte telefoane cât timp Terry Bellefleur (care se descurca de la un salariu la celălalt cu ajutorul unor slujbe cu program redus) se ocupa de bar. Terry era binedispus sau se afla într-o stare care pentru el însemna asta; era un veteran al războiului din Vietnam, pentru care perioada petrecută acolo fusese cruntă. Avea suflet bun şi întotdeauna ne-am înțeles. Se simțea cu adevărat fascinat de ieşirea la lumină a vârcolacilor; de când cu războiul, Terry se înțelesese mai bine cu animalele decât cu oamenii.

— Pun pariu că de asta mi-a plăcut întotdeauna să lucrez pentru Sam, zise Terry, iar eu i-am zâmbit.

— Şi mie îmi place să lucrez pentru el, am răspuns.

În timp ce Terry tot umplea paharele de bere şi stătea cu ochii pe Jane Bodehouse, clientă a localului, alcoolică, am început să dau telefoane ca să găsesc o chelneriță care să o înlocuiască pe Ariene. Amelia îmi promisese că mă va ajuta puțin, dar numai seara, pentru că acum avea o slujbă temporară, îi ținea locul unei funcționare de la agenția de asigurări, aflată în concediu de maternitate.

Mai întâi, am sunat-o pe Charlsie Tooten. Charlsie, deşi ne compătimea, mi-a spus că avea grijă cu normă întreagă de nepot, cât fiica ei se afla la muncă, aşa că era prea obosită să mai vină. Apoi, am sunat o altă fostă angajată a barului, dar începuse lucrul în altă parte. Holly îmi spusese că putea face o dată tură dublă, dar nu putea mai mult din cauza băiețelului ei. Danielle, cealaltă chelneriță cu normă întreagă, mi-a spus

același lucru. (În cazul lui Danielle, scuza era dublă pentru că avea doi copii.)

Așa că, în cele din urmă, oftând adânc pentru ca biroul gol al lui Sam să știe cât de exploatată eram, am sunat-o pe una dintre cele mai puțin simpatice ființe – Tanya Grissom, vârcolac-vulpe și sabotoare. Mi-a luat ceva până să-i dau de urmă, dar sunând vreo două persoane din Hotshot, am fost în cele din urmă capabilă să dau de ea acasă la Calvin. Tanya se vedea cu el de ceva vreme. Îmi plăcuse și mie tipul, dar, când m-am gândit la cele câteva căsuțe de la bătrâna răscruce, m-am cutremurat.

— Tanya, ce faci? Sunt Sookie Stackhouse.

— Serios? Hmmm. Bună.

Nu o puteam învinovăți că era precaută.

— Una dintre chelnerițele lui Sam a demisionat – îți mai amintești de Ariene? S-a speriat de toată treaba cu vârcolacii și a plecat. Mă întrebam dacă ai putea să preiei câteva dintre schimburile ei, doar pentru o perioadă.

— Acum ești partenera lui Sam? Nu-mi făcea treaba mai ușoară.

— Nu, caut ajutoare în locul lui. A avut o problemă în familie.

— Probabil că sunt ultima pe lista ta. Tăcerea mea de câteva clipe i-a dat răspunsul.

— Bănuiesc că putem lucra împreună, am zis, fiindcă trebuia să spun ceva.

— Acum am o slujbă de zi, dar cred că pot ajuta în câteva seri, până găsiți pe cineva permanent, zise Tanya.

Era greu să citești ceva în vocea ei.

— Mulțumesc.

Asta îmi asigura temporar două persoane, Amelia și Tanya, iar eu puteam face restul orelor care rămâneau descoperite. Astfel nu avea să fie greu pentru nimeni.

— Poți veni mâine-seară pentru schimbul de noapte? Dacă ai fi aici pe la cinci, cinci și jumătate, una dintre noi o să-ți mai arate cum stau treburile pe aici, și ai putea lucra până ce barul se închide.

— Voi fi acolo, zise Tanya, după o tăcere scurtă. Am niște pantaloni negri. Ai tu vreun tricou care să-mi vină?

— Da. Mediu?
— E bun. Închise.
Nu mă aşteptam să fie fericită că avea veşti de la mine, sau încântată să-mi facă un serviciu, pentru că niciodată nu ne plăcuserăm prea mult. De fapt, deşi nu credeam că-şi aminteşte, împreună cu Amelia şi cu mentorul ei, Octavia, îndepărtaserăm o vrajă care fusese făcută asupra ei. Încă mă mai simțeam umilită când mă gândeam cum am schimbat viața Tanyei, dar nu cred că atunci aveam prea multe opțiuni. Uneori trebuie, pur şi simplu, să ai păreri de rău şi să mergi mai departe.
Sam sună în timp ce Terry şi cu mine închideam barul. Aveam capul greu şi mă dureau picioarele.
— Cum merg lucrurile pe acolo? întrebă Sam. Aproape îşi pierduse vocea de epuizare.
— Ne descurcăm, am spus, încercând să par veselă şi lipsită de griji. Cum se simte mama ta?
— Încă e în viață, zise. Vorbeşte şi respiră autonom. Medicii spun că probabil se va reface foarte bine. Tatăl meu vitreg este arestat.
— Ce tragedie, am spus, sincer îngrijorată pentru Sam.
— Mama zice că ar fi trebuit să-i mărturisească înainte totul, îmi explică el. Doar că i-a fost teamă.
— Păi… avea dreptate, nu-i aşa? După cum s-a dovedit.
El inspiră adânc.
— Îşi imaginează că dacă ar fi avut o discuție lungă cu el, apoi l-ar fi lăsat să o vadă cum se transformă, după ce văzuse o transformare şi la televizor, el n-ar fi avut nici o problemă.
Fusesem atât de ocupată la bar, încât nu avusesem ocazia să fiu atentă la reportajele de la televizor legate de reacțiile provocate pe glob de această a doua Mare Revelație. M-am întrebat cum mergeau lucrurile în Montana, Indiana, Florida? M-am întrebat dacă vreunul dintre actorii faimoşi de la Hollywood recunoscuse că era vârcolac. Ce-ar fi fost dacă Ryan Seacrest[4] s-ar fi umplut de blană la fiecare lună plină? Sau Jennifer Love Hewitt sau Russel Crowe? (Ceea ce credeam că e

4 Gazda show-ului *American Idol.*

destul de probabil.) Asta ar fi însemnat o uriaşă diferenţă în acceptarea situaţiei de către public.

— L-ai văzut pe tatăl tău vitreg sau ai vorbit cu el?

— Nu, nu încă. Nu mă pot hotărî să fac asta. Fratele meu l-a văzut. Mi-a spus că Don a început să plângă. A fost urât.

— E şi sora ta acolo?

— E pe drum. A fost greu să găsească pe cineva să se ocupe de copii.

Păru că ezită uşor.

— Ştia despre mama ta, nu-i aşa?

Am încercat să-mi ascund neîncrederea care-mi răzbătea din voce.

— Nu, zise. Foarte des, părinţii vârcolaci nu le dezvăluie asta copiilor care nu sunt afectaţi. Fraţii mei nu au ştiut nici despre mine, din moment ce nu ştiau despre mama.

— Îmi pare rău, am spus, ceea ce era valabil pentru multe lucruri.

— Aş fi vrut să fii aici, zise Sam, luându-mă prin surprindere.

— Aş fi vrut să te pot ajuta mai mult, am spus. Dacă ţi se pare că aş mai putea face ceva, sună-mă, indiferent de oră.

— Ai grijă de bar în lipsa mea. Asta înseamnă foarte mult, zise. Mai bine m-aş duce la culcare.

— Bine, Sam. Vorbim mâine, da?

— Sigur, zise.

Părea atât de epuizat şi trist, încât cu greu m-am abţinut să nu plâng.

După conversaţia asta, m-am simţit uşurată, astfel că mi-am lăsat sentimentele deoparte şi am sunat-o pe Tanya. Am făcut ceea ce trebuia să fac. Faptul că mama lui Sam fusese împuşcată pentru ceea ce era mă făcea să privesc faptul că nu o suportam pe Tanya dintr-o cu totul altă perspectivă.

Am căzut lată în seara aceea şi cred că am dormit neîntoarsă.

Eram sigură că sentimentul plăcut pe care telefonul lui Sam mi-l dăduse mă va ajuta să trec peste ziua următoare, dar dimineaţa începu rău.

Sam comanda întotdeauna marfa şi, bineînţeles, se ocupa de inventar. De asemenea, bineînţeles, uitase să-mi spună că

trebuiau să-i fie livrate nişte lăzi cu bere. Am primit un telefon de la şoferul camionului, Duff, şi a trebuit să sar din pat şi să mă grăbesc la Merlotte's. Îndreptându-mă spre uşă, am zărit o luminiță care clipea pe robotul telefonic, pe care uitasem de obosită ce eram să-l verific cu o seară înainte. Dar nu aveam timp acum să mă gândesc la mesaje ratate. Eram pur şi simplu uşurată că Duff se gândise să mă sune când nu primise nici un răspuns de la Sam.

Am deschis uşa din spate de la Merlotte's, iar Duff a băgat lăzile înăuntru şi le-a pus acolo unde trebuiau să stea. Oarecum nervoasă, am semnat în locul lui Sam. Până când am terminat şi camionul a plecat din parcarea de la Merlotte's, Sarah Jen, poştărița, a venit cu scrisorile pentru bar şi cu corespondența personală a lui Sam. Le-am luat pe toate. Sarah Jen avea chef de vorbă. Aflase (deja) că mama lui Sam era în spital, dar nu am simțit că trebuia să-i dau amănunte asupra circumstanțelor. Asta era treaba lui Sam. Sarah Jen voia de asemenea să-mi comunice că nu fusese deloc uimită să afle că Sam era teriantrop, pentru că ea crezuse întotdeauna că se petrecea ceva ciudat cu el.

— E un tip drăguț, recunoscu Sarah Jen. Nu spun că n-ar fi. Doar… că era ceva ciudat aici. Nu am fost deloc surprinsă.

— Serios? El spune numai lucruri bune despre tine, am spus dulce, privind în jos ca şi cum replica ar fi fost ceva zis la întâmplare.

Puteam simți plăcerea inundându-i mintea lui Sarah Jen la fel de clar ca şi cum ea mi-ar fi făcut un desen.

— A fost întotdeauna foarte politicos, zise, brusc privindu-l pe Sam ca pe un bărbat foarte atent. Ei, mai bine plec. Trebuie să-mi termin traseul. Dacă vorbeşti cu Sam, spune-i că mă gândesc la mama lui.

După ce am pus corespondența pe biroul lui Sam, am primit un telefon de la Amelia, aflată la biroul companiei de asigurări, să-mi spună că a sunat-o Octavia ca să o întrebe dacă vreuna dintre noi o putea duce la Wal-Mart. Octavia, care-şi pierduse majoritatea lucrurilor în timpul uraganului Katrina, era blocată acasă fără maşină.

— O să trebuiască să te duci cu ea în timpul pauzei tale de

prânz, am spus, străduindu-mă din greu să nu țip la Amelia. Sunt ocupată până peste cap azi. Şi se pare că necazurile nu s-au oprit aici, am zis în timp ce o maşină oprea în parcarea angajaților lângă maşina mea. Uite-l şi pe omul de zi al lui Eric, Bobby Burnham.

— Oh, chiar voiam să-ți spun. Octavia mi-a zis că Eric a încercat să dea de tine pe telefonul de acasă de două ori. Aşa că, în cele din urmă, i-a spus lui Bobby în dimineața asta unde eşti, explică Amelia. S-a gândit că o fi important. Bine, o să mă ocup de Octavia. Văd eu cum.

— Bun, am zis, încercând să nu arăt cât de nervoasă eram. Vorbim mai târziu.

Bobby Burnham coborî din Impala şi se îndreptă către mine. Şeful său, Eric, era legat de mine printr-o relație complicată care se baza nu numai pe trecutul nostru comun, ci şi pe faptul că făcusem de câteva ori schimb de sânge.

Asta nu fusese o decizie pe care să o iau în cunoştință de cauză.

Bobby Burnham era un ticălos. Poate că Eric îl găsise la reduceri?

— Domnişoară Stackhouse, zise, exagerând cu politețea. Stăpânul îți cere să vii la Fangtasia în seara asta, pentru o întrevedere cu locotenentul noului rege.

Nu aceasta era convocarea pe care o aşteptasem sau genul de conversație pe care-l prevăzusem cu vampirul şerif al Districtului 5. Dat fiind faptul că aveam nişte probleme personale de discutat, mi-am imaginat că Eric avea să mă cheme când lucrurile s-ar fi liniştit cu noul regim, şi am fi avut o întrevedere oarecare – sau o întâlnire – ca să discutăm despre nişte lucruri care ne priveau pe amândoi. Nu eram încântată de această convocare impersonală, făcută prin intermediul unui lacheu.

— Ai auzit vreodată de telefon? am întrebat.

— Ți-a lăsat mesaje aseară. Mi-a cerut ca negreşit azi să stau de vorbă cu tine. Execut doar ordinele.

— Deci Eric ți-a cerut să-ți pierzi vremea conducând încoace, ca să-mi ceri să fiu la barul lui în seara asta.

Chiar şi pentru urechile mele păream neconvingătoare.

— Da. A zis: „Găseşte-o, du-i personal mesajul şi fii politicos." Iată-mă. Politicos.

Îmi spunea adevărul şi asta îl tortura pur şi simplu. Ceea ce era aproape suficient ca să mă facă să zâmbesc. Bobby chiar nu mă plăcea. Motivul cel mai apropiat de adevăr pe care-l descoperisem era că Bobby nu credea că sunt demnă de atenția lui Eric. Nu-i plăcea atitudinea mea nu-prea-politicoasă față de Eric, şi nu putea înțelege de ce Pam, vampirul care reprezenta mâna dreaptă a lui Eric, era leşinată după mine, când nu dădea doi bani pe Eric.

Nu puteam face nimic ca să schimb asta, chiar dacă m-ar fi îngrijorat faptul că Bobby nu mă plăcea... iar asta nu se întâmpla. Dar Eric mă îngrijora din plin. Trebuia să vorbesc cu el, şi aş fi putut la fel de bine să termin odată. Era spre sfârşitul lui octombrie, când îl văzusem ultima dată, iar acum era mijlocul lui ianuarie.

— Pot să vin doar când termin aici. Temporar sunt şefă, am spus nereuşind să par nici încântată, nici politicoasă.

— La ce oră? Vrea să fii acolo la şapte. Victor va veni atunci acolo.

Victor Madden era reprezentantul noului rege, Felipe de Castro. Fusese o preluare sângeroasă, iar Eric era singurul şerif care rezistase din vechiului regim. Evident, pentru Eric era important să rămână în grațiile noului regim. Nu eram încă sigură în ce măsură era asta problema mea. Dar intrasem în grațiile lui Felipe de Castro datorită unui accident fericit şi voiam să rămân aşa.

— S-ar putea să reuşesc să fiu acolo până la şapte, am spus după câteva deliberări interne.

Am încercat să nu mă gândesc cât de mult mi-ar fi plăcut să-l am pe Eric în fața ochilor. În ultimele câteva săptămâni, m-am oprit de cel puțin câteva ori înainte să urc în maşină să mă duc să-l văd. Dar rezistasem cu succes pornirilor, pentru că am fost în stare să-mi *dau seama* că se lupta să-şi păstreze poziția în fața noului rege.

— Va trebui să o instruiesc şi pe tipa cea nouă de la bar... Da, şapte e posibil.

— O să fie atât de fericit, zise Bobby, reuşind să scoată un

mârâit.

Abține-te, idiotule, mi-am zis în gând. Şi probabil că felul în care mă uitam la el i-a transmis acest gând, pentru că Bobby a adăugat:

— Da, chiar o să fie, pe un ton cât putu el de sincer.

— Bine, mesaj livrat, am zis. Trebuie să mă întorc la muncă.

— Unde ți-e şeful?

— Are o problemă în familie, în Texas.

— Oh, m-am gândit că poate l-au prins hingherii.

Ce mai glumă.

— La revedere, Bobby, am spus şi i-am întors spatele ca să mă duc la uşa din spate.

— Uite, l-am mai auzit spunând, iar eu m-am întors nervoasă. Eric a zis că o să ai nevoie de ăsta.

Îmi întinse un pachet învelit în catifea neagră. Vampirii nu-ți puteau trimite nimic într-o pungă de la Wal-Mart sau ambalat în hârtie pentru cadouri, oh, nu. Catifea neagră. Pachetul era strâns cu un şnur împletit, auriu, din acela folosit la legarea draperiilor.

Îmi dădea o senzație neplăcută doar pentru că-l țineam în mână.

— Şi ce vrea să fie ăsta?

— Nu ştiu, nu am fost însărcinat să-l deschid. *Detest* cuvântul „însărcinat", la fel de tare ca şi pe „dotat".

— Ce ar trebui să fac cu el? am întrebat.

— Eric a zis: „Spune-i să mi-l dea în seara asta, în fața lui Victor."

Eric nu făcea nimic fără vreun motiv.

— Bine, am zis fără nici un chef. Consideră-mă *înştiințată.*

Am făcut față cu bine următoarei ture. Toată lumea se oferea să ajute, şi asta era plăcut. Bucătarul muncise din greu toată ziua; el era probabil al cincisprezecelea bucătar pe care-l avusesem de când începusem eu să lucrez la Merlotte’s. Se perindaseră toate felurile de ființe umane pe care vi le puteți imagina: negru, alb, bărbat, femeie, tânăr, bătrân, mort (da, un bucătar vampir), cu tendințe licantrope (un vârcolac) şi probabil unul sau doi de care uitasem cu totul. Bucătarul actual, Antoine Lebrun, era foarte amabil. Venise la noi după

Katrina. Stătuse mai mult decât majoritatea celorlalți refugiați, care se mutaseră înapoi în zona golfului sau plecaseră mai departe.

Antoine avea în jur de cincizeci de ani, părul său creț având unul sau două fire albe. Se ocupase de distribuirea locurilor la Superdome[5], îmi povestise chiar în ziua în care a fost angajat, şi ne-am cutremurat amândoi. Antoine se înțelegea de minune cu D'Eriq, spălătorul de vase, care avea şi rolul de ajutor de bucătar.

Când m-am dus în bucătărie ca să mă asigur că avea tot ce-i trebuie, Antoine mi-a spus că era foarte mândru să lucreze pentru un teriantrop, iar D'Eriq voia să ne povestească întruna reacția sa la transformările lui Sam şi a lui Tray. După ce plecase de la muncă, D'Eriq primise un telefon de la vărul său din Monroe, iar acum D'Eriq voia să ne dea amănunte despre soția vărului său care era vârcolac.

Reacția lui D'Eriq speram să fie cea a majorității. Cu două seri înainte, mulți oameni au descoperit că unul dintre cei pe care-i cunoşteau personal era vârcolac. Să sperăm că, dacă vârcolacul nu dăduse niciodată semne de tulburări psihice sau violență, aceşti oameni vor vrea să accepte că schimbarea formei era un adaos lipsit de pericol la celelalte cunoştințe ale lor despre lume. Era chiar plăcut.

Nu avusesem timp să verific reacțiile de pe mapamond, dar cel puțin local lucrurile păreau să meargă bine. Nu aveam impresia că exista cineva care avea să pună bombe la Merlotte's pentru că Sam avea dublă-natură, şi credeam că şi afacerea cu motociclete a lui Tray era în siguranță.

Tanya a venit cu douăzeci de minute mai devreme, ceea ce a făcut-o să crească în ochii mei, şi i-am zâmbit sincer. După ce am trecut în revistă câteva din elementele de bază, cum ar fi programul, salariul şi regulile lui Sam, am întrebat-o:

— Îți place acolo, în Hotshot?

— Da, îmi place, răspunse părând uşor surprinsă. Familiile din Hotshot chiar se înțeleg bine. Dacă ceva nu merge bine, se

---

5 Arena acoperită din New Orleans, unde au fost adăpostiți cei mai mulți refugiați, când a lovit uraganul Katrina.

întâlnesc şi discută problema. Cei cărora nu le place viața din Hotshot pleacă, aşa cum a făcut Mei Hart.

Aproape toți cei din Hotshot făceau parte fie din familia Hart, fie din familia Norris.

— Văd că e prieten bun cu fratele meu, în ultima vreme, am spus, pentru că eram curioasă cu privire la noul prieten al lui Jason.

— Da, aşa am auzit. Toată lumea e fericită că şi-a găsit pe cineva cu care să-şi piardă vremea după ce a fost singur atâta timp.

— De ce nu s-a adaptat acolo? am întrebat direct. Tanya răspunse:

— Am înțeles că lui Mei nu-i place să împartă, aşa cum trebuie să faci atunci când trăieşti într-o comunitate mică, aşa cum e asta. E foarte... „ce-i al meu e-al meu". Ridică din umeri. Sau asta zic ei.

— Şi Jason e la fel, am spus.

Nu puteam citi mintea Tanyei prea limpede, din cauza naturii sale duble, dar îi puteam citi starea sufletească, iar când am încercat asta, am înțeles că restul panterelor erau îngrijorate pentru Mei Hart.

Bănuiesc că erau preocupate de felul în care se descurca Mei în lumea cea mare din Bon Temps. Hotshot era un mic univers închis.

Mă simțeam ceva mai uşurată până când am terminat instructajul Tanyei (care avea categoric experiență) şi mi-am agățat şorțul în cui. Mi-am apucat geanta şi pachețelul primit de la Bobby Burnham şi m-am grăbit spre uşa angajaților ca să pornesc spre Shreveport.

Am început să ascult ştirile în timp ce conduceam, dar eram obosită de realitatea tristă. În locul lor, am ascultat un CD cu Mariah Carey şi m-am simțit foarte bine. Nu pot cânta nici un cuvințel, dar îmi place să lălăi versurile unui cântec atunci când conduc. Tensiunile adunate peste zi începură să dispară, înlocuite de o dispoziție optimistă.

Sam avea să se întoarcă odată ce mama sa se recupera, iar soțul ei îşi va cere scuze şi va declara că o iubeşte pentru totdeauna. Lumea avea să scoată exclamații de încântare cu

privire la vârcolaci şi alți teriantropi, apoi totul va fi din nou normal.

Nu e întotdeauna o idee proastă să gândeşti aşa?

CAPITOLUL 3

Cu cât mă apropiam mai mult de barul vampirilor, cu atât mai mult îmi creştea pulsul; asta era partea proastă a legăturii de sânge pe care o aveam cu Eric Northman. Ştiam că urma să-l văd, şi eram pur şi simplu *fericită* datorită acestui lucru. Ar fi trebuit să fiu îngrijorată, ar fi trebuit să fiu temătoare cu privire la ce voia, ar fi trebuit să pun un milion de întrebări cu privire la obiectul înfăşurat în catifea, dar eu doar conduceam, cu un zâmbet larg pe faţă.

Deşi nu puteam controla felul în care mă simţeam, îmi puteam controla acţiunile. Din pură răutate, din moment ce nimeni nu-mi spusese să intru pe uşa angajaţilor, am intrat pe uşa principală. La Fangtasia era o noapte aglomerată şi o mulţime de oameni aşteptau pe bănci, după primul rând de uşi. Pam stătea pe podiumul recepţionerului. Îmi zâmbi frumos, arătându-şi puţin colţii. (Publicul fu încântat.)

Deja o cunoşteam de ceva vreme pe Pam şi se apropia cel mai mult de noţiunea de prieten, dintre toţi vampirii pe care îi ştiam. În seara aceasta, femeia-vampir blondă purta rochia mulată neagră, obligatorie, şi o asortase cu un văl negru, diafan. Unghiile îi erau colorate în sângeriu.

— Draga mea, zise Pam, şi ieşi din spatele pupitrului ca să mă îmbrăţişeze.

Eram surprinsă, dar încântată, şi i-am întors cu bucurie îmbrăţişarea. Se dăduse cu puţin parfum ca să mascheze mirosul slab, mai degrabă uscat şi fad, de vampir.

— Îl ai? îmi şopti la ureche.

— Oh, pacheţelul? E în geanta mea.

Mi-am ridicat ţinând-o de barete geanta maro, mare.

Pam îmi aruncă o privire pe care vălul mă împiedică să o interpretez prea bine. Se pare că era o expresie care cuprindea exasperare şi afecţiune.

— Nici măcar nu te-ai uitat înăuntru?

— Nici măcar nu am avut timp, am zis.
Nu că nu aş fi fost curioasă. Pur şi simplu nu avusesem timpul să mă gândesc la asta.
— Sam a trebuit să plece pentru că mama lui a fost împuşcată de către tatăl lui vitreg, iar eu m-am ocupat de bar.
Pam îmi aruncă o privire cercetătoare.
— Du-te în spate, în biroul lui Eric şi oferă-i pachetul, zise. Nu-l desface. Indiferent cine se află acolo. Şi nici nu i-l întinde ca şi cum ar fi o unealtă de grădină uitată afară.
I-am aruncat înapoi aceeaşi privire.
— Ce fac, Pam? am întrebat, simțind prea târziu nevoia de a fi precaută.
— Îți aperi pielea, zise Pam. Să nu te îndoieşti de asta. Acum, du-te.
Mă bătu uşor pe spate şi se întoarse ca să răspundă întrebării unui turist despre cât de des trebuiau vampirii să-şi curețe dinții.
— Vrei să te apropii foarte mult şi să te uiți la ai mei? întrebă Pam cu o voce fierbinte, iar femeia țipă de teamă şi încântare.
De asta veneau oamenii în barurile vampirilor, şi în cluburile de stand-up comedy ale vampirilor şi în curățătoriile chimice ale vampirilor, şi în cazino-urile vampirilor... ca să flirteze cu pericolul.
Din când în când, flirtul se transforma în ceva adevărat.
Mi-am croit drum printre mese şi prin ringul de dans, către spatele barului. Felicia, barmanița, nu păru fericită să mă vadă. Găsi de făcut ceva care implica ghemuirea în afara razei mele vizuale. Aveam o poveste nefericită cu barmanii de la Fangtasia.
Erau câțiva vampiri aşezați în zona barului, risipiți printre turiştii care căscau gura, aspiranții la vampirism, costumați şi ființele umane care aveau afaceri cu vampirii. Dincolo, în magazinul de suveniruri, unul dintre vampirii din New Orleans, refugiați din calea Katrinei, vindea un tricou cu Fangtasia unor fete care chicoteau.
Micuța Thalia, mai albă decât bumbacul decolorat şi cu un profil demn de o monedă veche, stătea singură la o masă mică. Thalia era de fapt urmărită de către fani, care-i dedicaseră un

website, deşi ei nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi izbucnit cu toții în flăcări. Un soldat beat de la Baza Aeriană din Barksdale îngenunche în fața ei, în timp ce priveam, iar când Thalia îşi întoarse ochii negri către el, discursul pregătit i se opri în gât. Devenind şi el foarte palid, tânărul solid se dădu înapoi din fața vampirului care era pe jumătate cât el, şi, deşi prietenii îl luară peste picior când se întoarse la masă, ştiam că nu se va mai apropia niciodată de ea.

După acest mic episod din viața barului, eram bucuroasă să bat la uşa lui Eric. I-am auzit vocea înăuntru, spunându-mi să intru. Am intrat şi am închis uşa în urma mea.

— Bună, Eric, am zis, şi aproape că am amuțit simțind valul de bucurie ce mă cuprindea de fiecare dată când îl zăream.

În această seară, părul său lung şi blond era împletit, iar el purta combinația favorită de blugi şi tricou. Tricoul era de un verde strălucitor, făcându-l să arate şi mai palid decât de obicei.

Valul de plăcere nu era provocat neapărat de cât de frumos era Eric şi nici de faptul că ne tăvăliserăm puțin. Legătura de sânge era cauza. Poate. Trebuia să-mi țin sentimentele în frâu. Sigur.

Victor Madden, reprezentantul noului rege, Felipe de Castro, se ridică şi îşi înclină capul cu păr negru şi cârlionțat. Victor, scund şi îndesat, era întotdeauna politicos şi întotdeauna bine îmbrăcat. În această seară era în mod special strălucitor într-un costum oliv şi cu o cravată cu dungi maro. I-am zâmbit şi aproape că eram pe cale să-i spun că mă bucuram să-l văd din nou, când am observat că Eric se uita la mine cu nerăbdare. Oh, desigur.

Mi-am dat jos haina şi am scos din geantă obiectul învelit în catifea. Am lăsat geanta şi haina pe un scaun şi m-am îndreptat către biroul lui Eric, ținând pachetul cu ambele mâini întinse în față. Asta era tot ceea ce puteam oferi, în afară de a mă lăsa în genunchi şi a mă târî spre el, ceea ce aveam de gând să fac atunci când avea să înghețe iadul.

Am depus pachetul în fața lui, mi-am înclinat capul în ceea ce speram a fi o manieră ceremonioasă, după care m-am aşezat pe celălalt scaun pentru vizitatori.

— Eric, ce ți-a adus prietena noastră cu părul blond? întrebă Victor cu vocea sa veselă, pe care o etala în majoritatea timpului.

Poate că era într-adevăr atât de fericit, sau poate că mama lui îl învățase (cu câteva secole în urmă) că poți prinde mai multe muşte cu miere decât cu oțet.

Cu un anume simț al dramaticului, Eric dezlegă şnurul auriu şi despături catifeaua. Strălucind ca o bijuterie pe materialul închis la culoare, se afla cuțitul pentru ceremonii pe care-l văzusem ultima dată în Rhodes. Eric îl folosise atunci când oficiase căsătoria celor doi regi vampiri, şi din nou mai târziu, când crestase pielea şi luase din sângele meu şi-mi dăduse în schimb dintr-al său: ultimul schimb, cel care (din punctul meu de vedere) provocase toate necazurile. Acum, Eric ridică lama strălucitoare către buze şi o sărută.

După ce Victor recunoscuse cuțitul, pe chipul său nu mai rămase nici o urmă de zâmbet. El şi Eric se priviră, gravi.

— Foarte interesant, zise Victor în cele din urmă.

Din nou aveam sentimentul că mă înec, când eu nici măcar nu ştiam că sunt în piscină. Am dat să vorbesc, dar puteam simți cum voința lui Eric mă domină, ordonându-mi să tac. În ceea ce priveşte treburile vampirilor, era mai inteligent să-i ascult sfatul lui Eric.

— Atunci voi scoate din discuție cererea tigrului, zise Victor. Oricum, stăpânul meu era nefericit pentru că tigrul vrea să plece. Şi, bineînțeles, o să-l informez pe stăpânul meu despre prima cerere. Recunoaştem legătura ta oficială cu aceasta.

Din înclinarea capului lui Victor în direcția mea, mi-am dat seama că eu sunt „aceasta". Şi cunoşteam un singur vârcolac-tigru mascul.

— Despre ce vorbiți? am întrebat sec.

— Quinn a cerut o întrevedere privată cu tine, zise Victor. Dar nu se poate întoarce în zona lui Eric fără aprobarea lui Eric. Este una dintre condițiile pe care le-am negociat când noi... când Eric a devenit noul nostru asociat.

Asta era un mod drăguț de a spune: *Când i-am omorât pe toți ceilalți vampiri din Louisiana, cu excepția lui Eric şi a adepților lui. Când l-ai salvat pe regele nostru de la moarte.*

Mi-am dorit să fi avut un moment de gândire, departe de această cameră în care doi vampiri se holbau la mine.

— Această nouă regulă i se aplică doar lui Quinn sau tuturor vârcolacilor care vor să vină în Louisiana? Cum poți să faci pe şeful vârcolacilor? Şi când a intrat în vigoare această lege? l-am întrebat pe Eric, încercând să câştig timp ca să mă adun.

Îmi doream şi ca Victor să explice ultima parte a discursului său, cea cu legătura oficială, dar am decis să pun întrebările pe rând.

— Acum trei săptămâni, zise Eric, răspunzând mai întâi la ultima întrebare. Fața îi era calmă, vocea blândă. Şi regula se aplică tuturor vârcolacilor care fac afaceri cu noi.

Quinn lucra pentru Evenimente Extreme (Elegante), EE (E), firmă care bănuiesc că era deținută parțial de vampiri, din moment ce slujba lui Quinn nu avea de-a face cu nunțile şi petrecerile de Bar Mitzvah de care se ocupa latura dedicată oamenilor. Munca lui Quinn presupunea organizarea evenimentelor supranaturale.

— Te-ai despărțit de tigru. Am auzit-o chiar din gura lui. De ce ar trebui să se întoarcă? ridică din umeri Eric.

Cel puțin nu încerca să îndulcească pilula spunând ceva de genul: „M-am gândit că s-ar putea să te deranjeze" sau „Am făcut-o pentru binele tău". Indiferent cât eram de legați – şi eu chiar mă luptam cu tentația de a-i zâmbi – am simțit cum mi se ridică părul de la ceafă la ideea că Eric îmi conducea viața astfel.

— Acum, că tu şi Eric sunteți în mod oficial legați, zise Victor cu o voce mieroasă, cu siguranță că nu vei dori să-l vezi pe Quinn, şi o să-i comunic asta.

— *Ce* suntem? m-am holbat la Eric, care se uita la mine cu o expresie pe care o pot descrie doar ca plăcută.

— Cuțitul, continuă Victor părând încă şi mai fericit. Asta este semnificația lui. Este un cuțit ritual care a parcurs secolele şi a fost folosit în ceremonii importante şi în sacrificii. Nu este singurul de acest fel, bineînțeles, dar este rar. Acum este folosit doar în ceremoniile de căsătorie. Nu ştiu cum a ajuns Eric în posesia lui, dar faptul că i l-ai înmânat, iar el l-a acceptat, poate însemna doar că tu şi Eric sunteți legați unul

de celălalt.
— Hai să ne oprim şi să tragem adânc aer în piept, am spus, deşi eram singura persoană care respira din cameră.
Am ridicat o mână, ca şi cum ei ar fi venit spre mine şi semnul meu de „stop" i-ar fi oprit.
— Eric?
Am încercat ca vocea mea să spună totul, dar un singur cuvânt nu poate transmite atât de multe.
— Este pentru protecția ta, iubito, zise.
Încerca să fie relaxat, ca şi cum ceva din relaxarea sa s-ar putea transmite prin legătura noastră către mine.
Dar nu m-ar fi calmat nici tone de relaxare.
— Câtă aroganță, am spus cu voce sugrumată. Totul este pur şi simplu lipsit de considerație. Cum ai putut face aşa ceva fără să vorbeşti cu mine? Cum ai putut crede că te voi lăsa să mă constrângi la ceva înainte să stăm mai întâi de vorbă? Nici măcar nu ne-am văzut de nişte luni bune.
— Am fost cam ocupat pe aici. Am sperat că simțul tău de autoconservare va învinge, zise Eric, ceea ce era cinstit, dacă nu chiar plin de tact. Te îndoieşti că vreau ce e mai bun pentru tine?
— Nu mă îndoiesc că doreşti ceea ce *crezi* că e mai bine pentru mine, am zis. Şi nu mă îndoiesc că asta se potriveşte cu ceea ce crezi că e mai bine pentru *tine*.
Victor râse:
— Te cunoaşte bine, Eric, spuse, şi amândoi ne uitarăm la el. Aoleo, zise, şi-şi dădu câteva palme peste gură.
— Eric, plec acasă. O să vorbim curând despre asta, dar nu ştiu când. Mă ocup de bar câtă vreme e Sam plecat. Are necazuri în familie.
— Dar Clancy a zis că anunțul a mers bine în Bon Temps.
— Da, aşa a fost, dar acasă la familia lui Sam, în Texas, nu a mers la fel de bine.
Eric păru dezgustat.
— Am făcut tot ce am putut să ajut. Am trimis cel puțin unul dintre oamenii mei la fiecare dintre transformările publice. Am mers chiar eu să urmăresc transformarea lui Alcide la Shamrock Casino.

— A mers bine? am întrebat, distrasă pentru un moment.
— Da, doar câțiva bețivi au încercat ceva. Au fost potoliți destul de uşor. Una dintre femei chiar i s-a oferit lui Alcide, când acesta era sub formă de lup.
— Câh, am spus, şi m-am ridicat luându-mi geanta.
Îmi distrăsese destul atenția.
Eric se ridică şi sări peste birou, cu o mişcare care era pe cât de uimitoare, pe atât de impresionantă. Brusc stătea în fața mea, iar brațele sale mă cuprindeau, şi mă ținea strâns la piept. Am avut nevoie de toată puterea ca să rămân nemişcată, să nu mă topesc în brațele lui. E greu de explicat cum mă făcea să mă simt legătura noastră. Indiferent cât de furioasă eram pe Eric, mă simțeam mai fericită atunci când mă aflam cu el alături. Nu că aş fi murit de dorul lui dacă nu eram împreună; doar că eram conştientă de această atracție. Tot timpul. M-am întrebat dacă şi pentru el era la fel.
— Mâine-noapte? mă întrebă dându-mi drumul.
— Dacă reuşesc să scap. Avem multe de discutat. I-am făcut lui Victor o plecăciune scurtă şi am ieşit. Am aruncat o privire înapoi ca să văd cuțitul scânteind pe catifeaua neagră, aşa cum stătea pe biroul lui Eric.
Ştiam cum pusese Eric mâna pe cuțit. Îl păstrase pur şi simplu, în loc să i-l înapoieze lui Quinn, care se ocupase de nunta rituală dintre cei doi vampiri, o ceremonie la care asistasem în Rhodes. Eric, care era un fel de preot prin corespondență, oficiase slujba, şi după aceea era evident că păstrase cuțitul, pentru că nu se ştia când i-ar fi putut folosi.
Cum îl recuperase din dezastrul de la hotel, nu ştiu. Poate se întorsese în timpul nopții, după explozia care avusese loc ziua. Poate o trimisese pe Pam. Dar pusese mâna pe el şi acum îl folosea ca să mă țină lângă el.
Şi mulțumită pasiunii mele lipsite de rațiune… sau sentimentelor… sau obsesiei… pentru vikingul vampir, făcusem exact ce-mi ceruse, fără să-mi ascult bunul-simț.
Nu ştiam pe cine eram mai furioasă – pe mine sau pe Eric?

CAPITOLUL 4

AM petrecut o noapte agitată. Mă gândeam la Eric şi simţeam un val de bucurie caldă, şi apoi mă gândeam iar la Eric şi voiam să-i trag un pumn în faţă. M-am gândit şi la Bill, primul bărbat cu care îmi dădusem mai mult de o întâlnire, primul bărbat cu care m-am culcat; când mi-am amintit de vocea şi corpul său, ambele reci, de calmul lui imperturbabil, şi am comparat totul cu Eric, nu mi-a venit să cred că mă îndrăgostisem de doi bărbaţi atât de diferiţi, mai ales atunci când scurtul episod cu Quinn intra în ecuaţie. Quinn avusese sânge fierbinte în toate sensurile, şi fusese impulsiv şi bun cu mine, şi atât de speriat de trecutul său, pe care nu mi l-a împărtăşit – ceea ce, din punctul meu de vedere, a dus la distrugerea relaţiei noastre. Am ieşit şi cu Alcide Herveaux, lider de haită, dar nu am mers niciodată prea departe.

Acesta este Catalogul bărbaţilor lui Sookie Stackhouse.

Nu urâţi nopţile ca asta, în care te gândeşti la fiecare greşeală pe care ai făcut-o, la fiecare rană pe care ai primit-o, la fiecare fărâmă de răutate cu care ai avut de-a face? Nu ai nimic de câştigat, nu are nici un rost, şi ai nevoie de somn. Dar, în acea noapte, în mintea mea bântuiau câţiva bărbaţi şi nu într-un context fericit.

Când am epuizat subiectul problemelor mele cu sexul masculin, am început să mă îngrijorez în legătură cu responsabilitatea pe care o aveam la bar. În cele din urmă, am prins trei ore de somn, după ce m-am convins singură că, în nici un caz, nu-i puteam distruge afacerea lui Sam în doar câteva zile.

Sam sună a doua zi dimineaţă pe când eram încă acasă, ca să-mi spună că mama lui se simţea mai bine şi că avea să-şi revină sigur. Fratele şi sora lui făceau faţă revelaţiilor din familie într-un mod mai calm. Don, bineînţeles, se afla încă în închisoare.

— Dacă starea ei continuă să se îmbunătăţească, s-ar putea să mă întorc în vreo două zile, zise. Sau chiar mai devreme. Bineînţeles, doctorii ne tot spun că nu pot crede cât de repede îşi revine. Oftă. Cel puţin, acum, nu mai trebuie să ascundem asta.

— Cum se descurcă mama ta cu partea emoţională? am întrebat.

— Insistă că ar trebui să-l elibereze pe Don. Şi, din moment ce a avut o discuţie sinceră cu toţi trei, a recunoscut că s-ar putea să fie cazul ca ea şi Don să divorţeze. Nu e deloc fericită la gândul ăsta, dar nu ştiu dacă te poţi împăca sincer cu cineva care te-a împuşcat.

Deşi am răspuns la telefonul de lângă pat şi stăteam într-o poziţie comodă, mi-a fost imposibil să mai adorm după ce am închis. Nu-mi plăcea să aud durerea din vocea lui Sam. Avea destule pe cap fără să-l mai supăr şi eu cu problemele mele, aşa că nici măcar nu m-am gândit să-i povestesc despre treaba cu cuţitul, deşi mi-ar fi făcut bine să-i împărtăşesc grijile mele.

Eram în picioare şi îmbrăcată înainte de opt, devreme pentru mine. Deşi mă mişcăm şi gândeam, m-am simţit la fel de şifonată ca şi cearşafurile mele. Mi-aş fi dorit ca cineva să mă întindă şi să mă aranjeze, la fel cum făceam eu cu aşternutul. Amelia era acasă (când făceam cafeaua, am verificat să văd dacă maşina ei era parcată în spate) şi am zărit-o pe Octavia târându-şi picioarele spre baia de pe hol, aşa că se întrezărea o dimineaţă obişnuită, aşa cum erau dimineţile în casa mea.

Situaţia a fost schimbată de o bătaie la uşa din faţă. De obicei, sunt avertizată de zgomotul pietrişului de pe alee, dar, în oboseala matinală mai accentuată acum decât de obicei, îl ratasem.

Am privit pe vizor şi am văzut un bărbat şi o femeie, amândoi îmbrăcaţi în costume clasice. Nu arătau a Martori ai lui Iehova şi nici a spărgători de case. I-am cercetat mental şi nu am descoperit nici ostilitate şi nici teamă, doar curiozitate.

Am deschis uşa. Am zâmbit:

— Cu ce vă pot ajuta? am întrebat.

Aerul rece îmi cuprinse picioarele desculţe.

Femeia care avea în jur de patruzeci de ani îmi zâmbi şi ea.

Părul ei castaniu avea fire albe şi era tăiat foarte simplu, la nivelul bărbiei. Îi făcuse o cărare perfectă. Costumul cu pantalon pe care-l purta era de culoarea cărbunelui. Puloverul negru de dedesubt era negru, la fel ca pantofii. Avea o geantă neagră, care nu aducea cu o poşetă, ci mai degrabă cu o geantă pentru laptop.

Mi-a întins mâna şi când i-am atins-o am aflat mai multe. A fost greu să nu las să mi se citească şocul pe față.

— Sunt de la biroul FBI din New Orleans, zise, ceea ce era un fel de deschidere-bombă pentru o conversație. Sunt agent Sarah Weiss. El este agentul special Tom Lattesta, de la biroul nostru din Rhodes.

— Şi sunteți aici pentru...? am întrebat, păstrându-mi expresia neutră.

— Am putea intra? Tom a bătut tot drumul de la Rhodes ca să stea de vorbă cu dumneavoastră, şi vă lăsăm tot aerul cald să iasă din casă.

— Desigur, am zis, deşi nu eram chiar atât de sigură.

Încercam din răsputeri să-mi dau seama cu ce intenție veniseră, dar nu era uşor. Îmi puteam da seama că nu erau aici ca să mă aresteze, şi nici altceva la fel de drastic.

— Este un moment potrivit? întrebă agentul Weiss.

Sugera că ar fi fost încântată să revină mai târziu, ceea ce eu ştiam că nu era adevărat.

— La fel de potrivit ca oricare altul, am zis.

Bunica mea mi-ar fi aruncat o privire aspră pentru impolitețe, dar buni nu a fost niciodată interogată de FBI. Asta nu era ceea ce s-ar fi putut numi o vizită de curtoazie.

— Va trebui să plec la muncă destul de curând, am adăugat, ca să-mi las o portiță de scăpare.

— Ceea ce a pățit mama şefului tău e o veste proastă, zise Lattesta. Marele anunț a mers bine la barul vostru?

Din accentul lui îmi dădeam seama că se născuse la nord de linia Mason-Dixon[6], şi din cunoştințele pe care le avea despre ceea ce i se întâmplase lui Sam şi despre identitatea lui, îşi

---

6 Granița dintre Maryland şi Pennsylvania, o linie simbolică de diviziune între Nord şi Sud înainte de Războiul Civil American.

făcuse temele, şi mersese până la a investiga locul în care lucram.

Senzația de rău pe care o simțeam în stomac se intensifică. Am avut un moment în care mi l-am dorit pe Eric atât de puternic, că m-a luat cu amețeală, apoi m-am uitat pe fereastră la soarele de afară şi am simțit doar furie pentru dorința apărută fulgerător. *Asta meriți,* mi-am spus.

— Vârcolacii fac lumea mai interesantă, am zis, nu-i aşa? Zâmbetul mi se ivi pe față, zâmbetul care spunea că sunt cu adevărat tensionată. Dați-mi voie să vă iau hainele. Vă rog, luați loc. Le-am arătat canapeaua şi s-au aşezat pe ea. Vă servesc cu o cafea sau cu un ceai cu gheață? am întrebat, mulțumindu-i bunicii pentru antrenamentul în menținerea unei conversații.

— Oh, zise Weiss. Nişte ceai cu gheață ar fi minunat. Ştiu că e frig afară, dar eu beau tot anul aşa ceva. Sunt născută şi crescută în Sud.

Şi te bazezi cam mult pe asta, după părerea mea. Nu cred că Weiss avea să devină cea mai bună prietenă a mea, şi nu plănuiam să fac schimb de rețete.

— Dumneavoastră? am întrebat privind spre Lattesta.

— Desigur, super, zise.

— Îndulcit sau neîndulcit?

Lattesta se gândea că avea să fie amuzant să guste din faimosul ceai dulce al sudiştilor, iar Weiss acceptă ceaiul ca pe un numitor comun.

— Dați-mi voie să le spun colocatarelor mele că avem musafiri, am zis şi am strigat spre etaj: Amelia! A venit FBI-ul!

— Cobor într-un minut, veni răspunsul, Amelia nepărând deloc surprinsă.

Ştiam că stătuse în capul scărilor ascultând fiecare cuvințel.

Şi iat-o şi pe Octavia, îmbrăcată cu pantalonii ei favoriți, verzi, şi cu o bluză în dungi, cu mânecă lungă, arătând demnă şi simpatică, aşa cum numai o negresă cu părul alb poate părea. Rubby Dee[7] nu arată mai bine decât Octavia.

— Bună, zise zâmbind frumos.

---

7 Actriță de culoare născută în 1924.

Deşi arăta ca o bunicuță simpatică, Octavia era o vrăjitoare puternică, putând să facă vrăji cu o precizie aproape chirurgicală. Avea experiență de-o viață în a-şi masca abilitatea.

— Sookie nu ne-a zis că aşteaptă musafiri, că am fi făcut curat.

Octavia zâmbi şi mai larg. Cu o mişcare a mâinii arătă sufrageria. Nu avea să apară niciodată în *Southern Living*[8] dar, la naiba, era curată.

— Mie mi se pare că arată foarte bine, zise plină de respect Weiss. Aş vrea ca şi casa mea să arate la fel de ordonată.

Spunea adevărul. Weiss avea doi băieți adolescenți, un soț şi trei câini. Aveam un sentiment de simpatie – şi poate de uşoară invidie – față de agentul Weiss.

— Sookie, aduc ceai pentru oaspeții noştri cât timp stați voi de vorbă, zise Octavia cu cea mai dulce voce a ei. Stai jos şi continuați discuția.

Agenții erau aşezați pe canapea şi cercetau livingul modest cu interes când ea se întoarse cu şervețele şi două pahare de ceai îndulcit. Gheața din pahare scotea un clinchet plăcut. M-am ridicat de pe scaunul din fața canapelei ca să aşez şervețelele în fața lor, iar Octavia puse paharele pe şervețele. Lattesta sorbi o înghițitură. Colțul gurii Octaviei se ridică doar puțin când el făcu o față uimită şi apoi se strădui cât putu ca să-şi transforme expresia într-una de surpriză plăcută.

— Ce voiați să mă întrebați?

Era vremea să revenim la oile noastre. Le-am zâmbit, ținându-mi mâinile încrucişate în poală, picioarele lipite şi cu genunchii strânşi.

Lattesta venise cu o servietă, iar acum o puse pe măsuță şi o deschise. Scoase o fotografie şi mi-o întinse. Fusese făcută în mijlocul după-amiezii în oraşul Rhodes, cu câteva luni în urmă. Imaginea era suficient de clară, deşi toată atmosfera din jurul oamenilor care se aflau în ea era plină cu nori de praf care se ridicau din hotelul Piramida din Gizeh, care se prăbuşise.

---

8 Revistă de decorațiuni interioare.

Am privit imaginea, am continuat să zâmbesc, dar nu mi-am putut împiedica inima să-mi sară din piept.

În imagine, Barry Recepționerul şi cu mine stăteam alături în ruinele Piramidei, hotelul pentru vampiri pe care o facțiune a Frăției îl aruncase în aer în octombrie trecut. Eram oarecum mai uşor de recunoscut decât tovarăşul meu, pentru că Barry se vedea din profil. Eu stăteam cu fața la cameră, fără să ştiu că aceasta e acolo, cu privirea ațintită asupra feței lui Barry. Amândoi eram acoperiți de mizerie şi sânge, cenuşă şi praf.

— Asta sunteți dumneavoastră, domnişoară Stackhouse, zise Lattesta.

— Da, aşa este.

Era inutil să susțin că în imagine nu eram eu, dar, desigur mi-aş fi dorit să o fac. Să privesc fotografia îmi făcea rău, pentru că mă obliga să-mi amintesc cu prea multă precizie respectiva zi.

— Aşadar, stăteați la Piramidă în momentul exploziei?

— Da, stăteam.

— Erați acolo în slujba lui Sophie-Anne Leclerq, o femeie de afaceri, vampir. Aşa-numita regină a Louisianei.

Am vrut să-i explic faptul că nu există „aşa-numită" când e vorba de Sophie-Anne, dar discreția m-a determinat să-mi înfrânez vorbele.

— M-am dus acolo cu ea, am spus în schimb.

— Şi Sophie-Anne Leclerq a suferit răni grave în explozie?

— Aşa am înțeles.

— Nu ați văzut-o după explozie?

— Nu.

— Cine este bărbatul de lângă dumneavoastră în poză?

Lattesta nu îl identificase pe Barry. Trebuia să-mi țin umerii drepți, să nu se relaxeze de uşurare. Am ridicat doar din umeri.

— A venit la mine după explozie, am zis. Eram într-o formă mai bună decât majoritatea, aşa că am ajutat la căutările supraviețuitorilor.

Era adevărat, dar nu era întregul adevăr. Îl cunoscusem pe Barry cu câteva luni înainte de a-l întâlni la reuniunea vampirilor care se ținea la Piramidă. El venise acolo în serviciul

regelui din Texas. M-am întrebat cât de mult ştia de fapt FBI-ul despre ierarhia vampirilor.
— Cum ați căutat voi doi supraviețuitorii? întrebă Lattesta.
Era o întrebare-capcană. La momentul respectiv, Barry era singurul telepat pe care-l mai întâlnisem. Am încercat să ne ținem de mâini ca să ne creştem „puterea" şi am căutat amprente cerebrale în mormanul de dărâmături. Am tras adânc aer în piept.
— Sun bună la găsit lucruri, am zis. Mi s-a părut important să ajut. Atât de mulți oameni au fost grav răniți!
— Pompierul-şef care era la fața locului a zis că ai dat impresia că ai capacități paranormale, zise Lattesta.
Weiss privi în jos, în pahar, pentru a-şi ascunde expresia feței.
— Nu sunt paranormală, am spus cu sinceritate, iar Weiss se simți imediat dezamăgită.
Se gândea că s-ar fi putut afla în prezența unui impostor sau a vreunui lunatic, dar sperase că voi recunoaşte că aveam cu adevărat capacități paranormale.
— Şeriful Trochek a declarat că le-ai indicat unde să găsească supraviețuitori. A spus că ai condus echipele de salvare către cei aflați în viață.
Amelia coborî scările chiar atunci, arătând foarte respectabilă într-un pulovăr roşu şi cu blugi de marcă. I-am prins privirea, sperând că a remarcat că îi ceream pe tăcute ajutorul. La momentul tragediei, nu putusem să întorc spatele unei situații în care chiar puteam salva vieți. Când mi-am dat seama că puteam găsi oameni – că asocierea cu Barry va duce la salvarea de vieți – nu m-am putut sustrage acestei îndatoriri, deşi mi-era teamă că voi fi dată de gol şi privită ca o ciudățenie.
E greu de explicat ce văd exact. Cred că e ca şi cum te-ai uita prin ochelari cu infraroşu sau ceva de genul ăsta. Văd căldura creierului; pot număra oamenii vii dintr-o clădire, dacă am timp. Creierul vampirilor lasă o gaură, un minus; de obicei le pot număra şi pe acestea. Oamenii morți pur şi simplu nu-mi apar deloc. În acea zi, când Barry şi cu mine ne-am ținut de mâini, asocierea ne-a sporit abilitățile. Am putut să-i găsim pe

cei în viață şi am putut să auzim ultimele gânduri ale muribunzilor. N-aş dori asta nimănui. Şi nici eu nu vreau să mai trec vreodată prin aşa ceva.

— Pur şi simplu, am avut noroc, am zis.

Asta nu suna deloc convingător. Amelia înainta cu mâna întinsă.

— Eu sunt Amelia Broadway, zise, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ei să ştie cine este ea.

Şi chiar ştiau.

— Sunteți fiica lui Copley, nu-i aşa? întrebă Weiss. L-am întâlnit acum vreo două săptămâni, ceva legat de un program comunitar.

— Este atât de implicat în problemele oraşului, zise Amelia cu un zâmbet uimitor. E ocupat cu o mie de treburi, cred. Tata ține tare mult la Sook.

Nu prea subtil, dar speram că eficient. *Lăsați-mi colocatara în pace. Tata e o persoană importantă.* Weiss încuviință amabilă.

— Cum ați ajuns aici, în Bon Temps, domnişoară Broadway? întrebă. Probabil că aici vi se pare că este foarte multă linişte, spre deosebire de New Orleans. *Ce face o ticăloasă bogată ca tine în fundătura asta? Apropo, tăticul tău nu e aici ca să-ți pună o pilă.*

— Casa mi-a fost afectată în timpul uraganului Katrina, zise Amelia.

Nu mai adaugă nimic. Nu le spuse că ea se afla deja în Bon Temps când a lovit Katrina.

— Şi dumneavoastră, domnişoară Fant? întrebă Lattesta. Ați fost şi dumneavoastră evacuată?

Nu abandonase deloc subiectul abilităților mele, doar că acum se lăsa dus de conversație.

— Da, zise Octavia. Stăteam în nişte condiții dificile la nepoata mea, iar Sookie mi-a oferit cu generozitate un dormitor liber.

— Cum v-ați cunoscut? întrebă Weiss, ca şi cum s-ar fi aşteptat să audă o poveste încântătoare.

— Prin Amelia, i-am zâmbit şi eu la fel de plăcut.

— Iar dumneavoastră şi Amelia v-ați întâlnit…?

— În New Orleans, zise Amelia ferm, punând capăt acestor

întrebări.
— Mai doriți nişte ceai? îl întrebă Octavia pe Lattesta.
— Nu, mulțumesc, zise el, aproape cutremurându-se.
Fusese rândul Octaviei să pregătească ceaiul, iar ea nu se zgârcea deloc la zahăr.
— Domnişoară Stackhouse, nu aveți nici o idee cum putem lua legătura cu acest bărbat? îşi continuă Lattesta tirul întrebărilor.
Îmi arătă poza. Am ridicat din umeri:
— Amândoi am ajutat la căutarea cadavrelor, am zis. A fost o zi îngrozitoare. Nu-mi amintesc cum a spus că-l cheamă.
— Mi se pare ciudat, zise Lattesta, iar eu m-am gândit: *Oh, rahat.* Din moment ce o persoană a cărei descriere seamănă cu dumneavoastră şi un tânăr a cărui descriere seamănă cu el s-au cazat în acea noapte la un motel la o oarecare distanță de locul exploziei şi au împărțit o cameră.
— Păi, nu trebuie să ştii cum se numeşte o persoană ca să-ți petreci noaptea cu ea, zise înțelept Amelia.
Am ridicat din umeri şi am încercat să par jenată, ceea ce nu era prea greu. Preferam să creadă că aveam moravuri uşoare, decât că meritam mai multă atenție.
— Am trecut împreună printr-un eveniment oribil, stresant. După aceea, ne-am simțit foarte apropiați. Asta a fost reacția.
De fapt, Barry adormise numaidecât, iar eu, aproape imediat după el. Nici măcar nu ne trecuse prin minte să facem sex.
Cei doi agenți se uitară la mine cu neîncredere. Weiss se gândea că aproape sigur mințeam, iar Lattesta bănuia asta. El credea că îl cunosc foarte bine pe Barry.
Sună telefonul, iar Amelia se grăbi în bucătărie ca să răspundă. Când se întoarse, era verde la față.
— Sookie, era Antoine, care te suna de pe telefonul lui mobil. Au nevoie de tine la bar, zise.
Apoi se întoarse către agenții FBI.
— Cred că ar trebui să mergeți cu ea.
— De ce? întrebă Weiss. Ce s-a întâmplat? Era deja în picioare. Lattesta îşi punea fotografia la loc în servietă.
— Un cadavru, zise Amelia. O femeie a fost crucificată în spatele barului.

CAPITOLUL 5

Agenții mă urmară la Merlotte's. Erau cinci sau şase maşini trase de-a curmezişul locului unde se termina parcarea din față şi începea cea din spate, blocând astfel eficient accesul către zona din spate. Dar eu am sărit din maşina mea, m-am strecurat printre ele, iar agenții FBI au venit în urma mea.

Nu-mi venea să cred, dar era adevărat. În parcarea angajaților, în spate, lângă copaci, unde se termina pietrişul şi începea noroiul, era ridicată o cruce. Un corp era bătut în cuie pe ea. Ochii mei l-au cercetat, au remarcat corpul contorsionat, şiroaiele de sânge uscat, şi au ajuns la față.

— Oh, nu, am zis şi mi s-au înmuiat genunchii.

Antoine, bucătarul, şi D'Eriq, spălătorul de vase, au apărut imediat de o parte şi de alta a mea şi m-au sprijinit. Fața lui D'Eriq era brăzdată de lacrimi,

Antoine părea trist, dar bucătarul nu-şi pierduse cumpătul. Fusese în Irak şi în New Orleans în timpul uraganului Katrina. Văzuse şi lucruri mai rele.

— Îmi pare rău, Sookie, zise.

Andy Bellefleur era acolo, la fel şi şeriful Dearborn. Veniră spre mine, părând mai mari şi mai masivi în hainele lor impermeabile vătuite. Aveau chipurile împietrite din cauza şocului.

— Îmi pare rău pentru cumnata ta, zise Bud Dearborn, dar abia dacă am fost atentă la cuvintele sale.

— Era însărcinată, am zis. Era însărcinată. Asta era singurul lucru la care mă puteam gândi.

Nu eram uimită că cineva ar fi vrut să o omoare pe Crystal, dar eram cu adevărat îngrozită din cauza bebeluşului.

Am tras adânc aer în piept şi am reuşit să mă uit din nou la ea. Mâinile însângerate ale lui Crystal erau labe de panteră. Şi partea inferioară a picioarelor se transformase. Efectul era cu atât mai şocant şi mai grotesc decât crucificarea unei femei

obişnuite, şi, dacă aşa ceva era posibil, şi mai demn de milă.
Gânduri fără nici o logică îmi treceau rapid prin minte. M-am gândit la cine ar fi trebuit să afle de moartea lui Crystal. Calvin, nu numai în calitate de şef al clanului, ci şi de unchi. Soțul lui Crystal, fratele meu. De ce fusese Crystal lăsată tocmai aici dintre toate locurile posibile? Cine ar fi putut face asta?
— L-ai sunat deja pe Jason? am întrebat, deşi aveam buzele înțepenite. Am încercat să dau vina pe frig, dar ştiu că era din cauza şocului. Trebuie să fie la muncă la ora asta. Bud Dearborn zise:
— L-am sunat.
— Te rog, nu-l lăsa să vadă asta, am zis. Sângele se scurgea pe lemnul crucii până la baza ei. Mi-a venit să vomit, m-am controlat.
— Am înțeles că l-a înşelat şi că despărțirea lor era cunoscută.
Bud încerca să fie neutru, dar făcea un efort pentru asta. Furia i se citea în ochi.
— Poți să-l întrebi pe Dove Beck despre asta, am spus, devenind brusc defensivă.
Alcee Beck era detectiv în departamentul de poliție din Bon Temps, iar bărbatul cu care Crystal alesese să păcătuiască era vărul lui Alcee, Dove.
— Da, Crystal şi Jason s-au despărțit. Dar el nu i-ar face niciodată rău copilului său.
Eu ştiam că Jason nu i-ar fi făcut niciodată un lucru atât de îngrozitor lui Crystal, indiferent de motiv, dar nu mă aşteptam ca şi alții să mă creadă.
Lattesta se îndreptă spre noi, cu agentul Weiss călcându-i pe urme. Avea buzele cam palide, dar vocea nu-i tremura.
— Din felul în care arată corpul, cred că această femeie e un... vârcolac-panteră.
Spuse asta ca şi cum i-ar fi fost greu să pronunțe cuvintele.
Am încuviințat din cap.
— Da, doamnă, era.
Încă mă mai luptam să recâştig controlul asupra stomacului.
— Atunci, aceasta ar putea fi o crimă rasistă, zise Lattesta.

Chipul îi era imobil, iar gândurile i se derulau în ordine. Își făcea o listă mentală cu telefoanele pe care trebuia să le dea și încerca să găsească o metodă prin care putea prelua conducerea cazului. Dacă era o crimă rasistă, avea mari șanse să fie implicat în investigație.

— Și cine sunteți dumneavoastră? întrebă Bud Dearborn.

Ținea mâinile în șolduri și se uita la Weiss și la Lattesta ca și cum aceștia ar fi fost vânzători de locuri de veci.

În timp ce reprezentanții forțelor de ordine se prezentau unii altora și făceau comentarii pertinente despre locul crimei, Antoine zise:

— Îmi pare rău, Sookie. Trebuia să-i sunăm. Dar imediat după aia te-am anunțat pe tine.

— Bineînțeles că trebuia să-i suni, am zis. Mi-aș fi dorit ca Sam să fie aici.

Oh, Doamne! Mi-am scos telefonul din buzunar și am apăsat pe apelare rapidă unde aveam numărul lui.

— Sam, am zis când a răspuns. Poți vorbi?

— Da, zise, părând îngrijorat.

Își dăduse deja seama că ceva nu era în ordine.

— Unde ești?

— În mașina mea.

— Am vești proaste.

— Ce s-a întâmplat? A ars barul?

— Nu, dar Crystal a fost ucisă în parcare. În spate, lângă rulota ta.

— Oh, la naiba! Unde e Jason?

— A pornit încoace, din câte am aflat.

— Îmi pare rău, Sookie. Părea frânt. E de rău.

— FBI-ul e aici. Cred că e posibil să fie o crimă rasistă.

Am sărit peste explicația legată de motivele care-i aduseseră în Bon Temps.

— Păi, o mulțime de oameni nu o plăceau pe Crystal, zise Sam precaut, cu o voce surprinsă.

— A fost crucificată.

— La *naiba.*

O pauză lungă.

— Sook, dacă mama se menține stabilă și nu se întâmplă

nimic din punct de vedere legal cu tatăl meu vitreg, plec spre casă azi mai târziu, sau mâine-dimineață devreme.

— Bine.

Nu reuşisem să redau în cuvântul ăsta toată uşurarea pe care o simțeam. Şi nu avea nici un rost să pretind că aveam totul sub control.

— Îmi pare rău, *scumpo,* zise din nou. Îmi pare rău că trebuie să treci prin aşa ceva, îmi pare rău că Jason va fi suspectat, îmi pare rău pentru tot. Îmi pare rău şi pentru Crystal.

— O să mă bucur să te văd, am spus, iar vocea îmi tremura din cauza lacrimilor care stăteau gata să apară.

— Ne vedem curând. Şi închise.

Lattesta zise:

— Domnişoară Stackhouse, bărbații aceştia sunt angajați la bar?

I-am prezentat pe Antoine şi pe D'Eriq lui Lattesta. Expresia lui Antoine nu se schimbă, dar D'Eriq era absolut impresionat de faptul că întâlnise un agent FBI.

— Amândoi o cunoşteați pe Crystal Norris, nu-i aşa? întrebă calm Lattesta.

Antoine spuse:

— Doar din vedere. Venea uneori la bar. D'Eriq încuviință.

— Crystal Norris Stackhouse, am zis. Este cumnata mea. Şeriful l-a sunat pe fratele meu. Dar trebuie să-l sunați pe unchiul ei, Calvin Norris. Lucrează la Norcross.

— Este cea mai apropiată rudă în viață? În afara soțului?

— Are o soră. Dar Calvin este liderul... M-am oprit, pentru că nu eram sigură dacă Marea Revelație fusese acceptată de Calvin.

— El a crescut-o, am spus. Destul de apropiat de adevăr.

Lattesta, Weiss şi Bud Dearborn formau un grup. Erau adânciți în conversație, probabil discutau despre Calvin şi micuța comunitate aflată la deprimanta răscruce, formată dintr-un grup de căsuțe care ascundeau multe secrete. Crystal dorise să scape din Hotshot, dar, în acelaşi timp, se simțea mai în siguranță acolo.

Privirea mi se întoarse către chipul torturat de pe cruce. Crystal era îmbrăcată, dar hainele i se sfâşiaseră atunci când

brațele şi picioarele începuseră să se transforme în membre de panteră, şi era sânge peste tot. Mâinile şi picioarele, prinse în cuie, îi erau pline de sânge închegat. Frânghiile îşi făcuseră treaba ținând-o pe cruce şi împiedicând carnea să se smulgă din cuie.

Văzusem o mulțime de lucruri îngrozitoare, dar probabil acesta era cel mai jalnic.

— Biata Crystal, am spus şi am descoperit că nu-mi puteam opri lacrimile care îmi curgeau pe obraji.

— Nu-ți plăcea de ea, zise Andy Bellefleur. M-am întrebat de când stătea acolo, uitându-se la rămăşițele a ceea ce fusese odată o femeie vie, sănătoasă, care respira. Andy era nebărbierit şi avea nasul roşu. Era răcit. Strănută şi apoi se scuză şi se şterse cu batista.

D'Eriq şi Antoine discutau cu Alcee Beck. Alcee era celălalt detectiv al poliției din Bon Temps şi asta nu făcea ca investigația să arate prea promițător. Nu avea să regrete foarte tare moartea lui Crystal.

Andy se uită din nou la mine după ce-şi îndesă batista în buzunar. M-am uitat la fața lui trasă. Ştiam că avea să facă tot ce putea ca să afle cine a comis crima. Aveam încredere în Andy. Andy cel solid, cu câțiva ani mai mare decât mine, care nu fusese niciodată un tip zâmbăreț. Era serios şi suspicios. Nu ştiam dacă îşi alesese profesia pentru că i se potrivea sau profesia îi schimbase caracterul.

— Am auzit că ea şi Jason s-au despărțit, zise.

— Da. L-a înşelat.

Era un lucru cunoscut. Nu aveam de gând să pretind altceva.

— Aşa însărcinată cum era? spuse Andy şi clătină din cap.

— Da, am făcut un gest larg cu mâinile. *Aşa era ea.*

— E scârbos, zise Andy.

— Da, este. Să înşeli având copilul soțului tău în pântece între tine şi... este foarte scârbos.

Era un gând mai vechi, dar nu-l rostisem niciodată cu voce tare.

— Aşadar, cine a fost celălalt bărbat? întrebă ca din întâmplare Andy. Sau au fost mai mulți?

— Tu eşti singurul tip din Bon Temps care nu ştie că şi-o

trăgea cu Dove Beck, am spus.
De data asta, a reținut. Andy îi aruncă o privire lui Alcee Beck şi apoi se uită înapoi la mine.
— Acum ştiu, zise. Cine o ura atât de mult, Sookie?
— Dacă îți trece prin cap numele lui Jason, mai gândeşte-te. Nu i-ar face niciodată aşa ceva copilului său.
— Dacă ea era atât de libertină, poate că nici nu era copilul lui, zise Andy. Poate a aflat asta.
— Era al lui, am spus cu o hotărâre pe care nu eram sigură că o simțeam. Dar chiar dacă nu ar fi fost, dacă vreun test de sânge ar fi dovedit contrariul, nu ar fi omorât copilul nimănui. Oricum, nu stăteau împreună. Se mutase înapoi la sora ei. De ce să fi căutat el necazul cu tot dinadinsul?
— Ce căuta FBI-ul la tine acasă?
Bine, aşadar treaba asta cu pusul întrebărilor ducea undeva.
— Nişte întrebări legate de explozia din Rhodes, am zis. Am aflat despre Crystal în timp ce ei erau la mine. Au venit din curiozitate profesională, cred. Lattesta, tipul, crede că poate fi o crimă rasistă.
— O idee interesantă, spuse. Este fără îndoială o crimă rasistă, dar, dacă este sau nu de competența lor, asta nu ştiu încă.
Plecă să stea de vorbă cu Weiss. Lattesta se uită în sus la trupul răstignit, clătinând din cap, ca şi cum ar fi remarcat ceva mult mai înspăimântător decât credea el că poate exista.
Eu nu ştiam ce să fac acum. Eram responsabilă cu barul, iar locul crimei se afla pe proprietatea barului, aşa că se pare că trebuia să rămân acolo.
Alcee Beck strigă:
— Toți cei care nu sunt ofițeri de poliție să părăsească zona! Toți ofițerii de poliție care nu sunt indispensabili pentru investigație să meargă în parcarea din față!
Privirea îi căzu asupra mea şi-mi arătă cu degetul către zona din fața barului. Aşa că m-am sprijinit de maşina mea. Deşi vremea era destul de rece, aveam noroc că ziua se arăta însorită şi vântul nu sufla. Mi-am ridicat gulerul ca să-mi acopăr urechile şi m-am aplecat în interiorul maşinii ca să-mi iau mănuşile negre. Mi le-am pus şi am aşteptat.

Timpul trecea. Am urmărit cum diferiți ofițeri de poliție vin şi pleacă. Când Holly a apărut pentru schimbul ei, i-am explicat ce s-a întâmplat şi am trimis-o acasă, spunându-i că o s-o sun după ce primesc permisiunea să redeschid barul. Nu îmi venea nimic altceva în cap ce să fac. Antoine şi D'Eriq plecaseră cu mult timp în urmă, după ce le salvasem numerele de telefon în memoria mobilului meu.

Camioneta lui Jason opri cu scrâşnet de frâne lângă maşina mea, iar el sări din ea şi se opri în fața mea. Nu mai vorbiserăm de săptămâni întregi, dar nu era momentul să discutăm despre problemele noastre.

— E adevărat? întrebă fratele meu.

— Îmi pare rău. E adevărat.

— Şi copilul?

— Da.

— Alcee a venit la locul unde munceam, zise apatic. A venit să întrebe de când n-am mai văzut-o. Nu am mai vorbit cu ea de patru sau cinci săptămâni, în afară de momentele când i-am trimis nişte bani pentru doctor şi vitaminele. Am văzut-o o dată la Dairy Queen[9].

— Cu cine era?

— Cu sora ei. A tras adânc aer în piept şi s-a cutremurat. Crezi că... a fost rău?

Nu avea nici un rost să-l mint.

— Da, am răspuns.

— Atunci îmi pare rău că a trebuit să treacă prin asta, zise.

Nu era obişnuit să exprime emoții complexe şi nu i se potrivea această combinație de durere şi regret şi pierdere. Părea cu cinci ani mai în vârstă.

— Am fost atât de rănit şi atât de furios pe ea, dar nu am vrut să sufere şi să fie speriată. Dumnezeu ştie dacă am fi fost sau nu buni ca părinți, dar nici măcar nu am avut ocazia să încercăm.

Am fost de acord cu toate cele spuse de el.

— Ai fost cu cineva azi-noapte? am întrebat în cele din urmă.

— Da, am condus-o acasă pe Michele Schubert, de la Bayou,

---

9 Lanț de restaurante fast-food.

zise.

Bayou era un bar în Clarice, la doar câteva mile distanță.

— A rămas la tine peste noapte?

— I-am făcut ouă-jumări azi-dimineață.

— Bine.

De data asta se dovedea utilă şi promiscuitatea fratelui meu... Michele era divorțată, nu avea copii şi, pe lângă asta, era şi disponibilă. Dacă era cineva dispus să povestească poliției unde fusese şi ce făcuse, Michele era aceea. Şi cu asta am spus tot.

— Poliția a vorbit deja cu ea, îmi spuse Jason.

— S-au mişcat repede.

— Bud a fost la Bayou noaptea trecută.

Aşadar, şeriful îl văzuse pe Jason plecând şi observase cine îl însoțea. Bud n-ar fi rămas atâta vreme în funcția de şerif, dacă nu ar fi fost aşa isteț.

— Asta-i bine, am spus, şi nu am găsit nimic altceva de adăugat.

— Crezi că e posibil să fi fost omorâtă pentru că era panteră? întrebă Jason ezitant.

— Poate, era parțial transformată când a fost omorâtă.

— Biata Crystal, zise. Nu ar fi suportat să o vadă toată lumea aşa.

Şi, spre uimirea mea, lacrimi începură să-i curgă pe obraji.

Nu aveam nici cea mai vagă idee cum să reacționez. Tot ce puteam face era să scot un şervețel din cutia pe care o aveam în maşină şi să i-l pun în mână. Nu-l mai văzusem de ani buni pe Jason plângând. Oare plânsese când a murit bunica? Poate că o iubea cu adevărat pe Crystal. Poate că nu era doar mândria lui rănită cea care-l îndemnase să regizeze demascarea ei atunci când l-a înşelat. Aranjase ca şi eu şi unchiul ei, Calvin, să o prindem asupra faptului. Mă simțisem atât de dezgustată şi furioasă că fusesem obligată să fiu martoră la scenă şi apoi să suport toate consecințele, încât îl evitasem pe Jason săptămâni întregi. Moartea lui Crystal a potolit oarecum această furie, cel puțin pentru moment.

— Acum asta nu mai are importanță, am zis.

Camioneta rablagită a lui Calvin trase de cealaltă parte a

maşinii mele. Mai rapid decât am putut eu să observ, el se afla deja în fața mea, în timp ce Tanya Grissom se dădu jos pe cealaltă parte. Parcă un străin mă privea prin ochii lui Calvin. De obicei de o culoare gălbuie ciudată, aceşti ochi erau acum aproape aurii, iar irisul devenise foarte mare. Pupilele i se alungiseră. Nu purta nici măcar o haină uşoară. Mă lua cu frig când mă uitam la el, şi la propriu, şi la figurat.

Mi-am ridicat mâinile:

— Calvin, îmi pare rău, am spus. Trebuie să ştii că *nu* Jason a făcut asta.

Am ridicat privirea şi i-am văzut ochii bizari. Calvin era ceva mai cărunt decât fusese când l-am întâlnit în urmă cu câțiva ani, şi ceva mai gras. Încă arăta solid, şi de încredere, şi dur.

— Trebuie să o miros, zise, ignorându-mi cuvintele. Trebuie să mă lase lângă ea să o miros. Atunci o să aflu.

— Atunci hai să le cerem asta, am spus, nu numai pentru că era o idee bună, dar şi pentru că voiam să-l țin la distanță de Jason.

Cel puțin Jason era suficient de deştept ca să stea cât mai departe, lângă maşina mea. L-am luat pe Calvin de braț şi am pornit pe lângă clădire, până ce am fost opriți de banda ce înconjura locul crimei.

Bud Dearborn se puse în mişcare de cealaltă parte a benzii, atunci când ne văzu.

— Calvin, ştiu că eşti afectat şi îmi pare foarte rău pentru nepoata ta..., începu acesta.

Dintr-o singură mişcare, Calvin rupse cu ghearele banda ce înconjura locul şi porni către cruce.

Înainte să apuce să facă trei paşi, cei doi agenți FBI se apropiară de el ca să-l oprească. Brusc, amândoi erau la pământ. Se auziră strigăte şi se produse multă agitație, după care Calvin a fost tras înapoi de Bud, Andy şi Alcee, cu Lattesta şi Weiss încercând să-i ajute din pozițiile lor lipsite de autoritate în acest context.

— Calvin, şuieră Bud Dearborn.

Bud nu mai era tânăr şi era clar că efortul depus ca să-l țină pe Calvin îl costa orice urmă de putere pe care o mai avea.

— Stai deoparte, Calvin. Orice probă pe care o vom ridica va

fi contaminată dacă nu stai departe de cadavru.
Am fost uimită de felul în care reuşea Bud să se controleze. M-aş fi aşteptat să-i crape capul lui Calvin cu bastonul sau cu lanterna. În loc de asta, părea înțelegător, pe cât putea fi un bărbat care era atât de tensionat. Pentru prima dată am înțeles că nu eram singura care ştiam despre secretul comunității din Hotshot. Mâna ridată a lui Bud îl bătu pe Calvin pe braț cu un gest consolator. Bud avu însă grijă să evite să atingă ghearele lui Calvin. Agentul special Lattesta le observă şi trase cu zgomot aer în piept, scoțând un mormăit incoerent de atenționare.
— Bud, zise Calvin, iar vocea îi suna ca un mârâit, dacă nu mă poți lăsa acum acolo, trebuie să o miros când o dau jos. O să încerc să adulmec mirosul celui care a făcut asta.
— O să văd dacă pot să te ajut, zise neclintit Bud. Dar acum, amice, trebuie să ne îndepărtăm pentru că vor aduna toate probele de aici, probe care vor putea fi acceptate la tribunal. Stai departe de ea. Bine?
Lui Bud nu i-a păsat niciodată de mine şi nici mie de el, dar de data asta am avut numai gânduri bune la adresa lui.
După un lung moment, Calvin acceptă. O parte din tensiune dispăru de pe umerii săi. Toți cei care îl țineau îi dădură drumul.
Bud zise:
— Stai acolo în față, te chemăm noi. Ai cuvântul meu.
— Bine, zise Calvin.
Oamenii legii îi dădură drumul. Calvin mă lăsă să-l cuprind cu un braț. Împreună ne-am întors spre parcarea din față. Tanya îl aştepta, cu fiecare fibră a corpului încordată. Avea aceleaşi speranțe ca şi mine: Calvin va reuşi să rezolve cazul.
— Nu Jason a făcut asta, am spus din nou.
— Nu-mi pasă de fratele tău, zise, întorcându-şi ciudații ochi către mine. Nu mă interesează. Nu cred că el a ucis-o.
Era clar că se gândea că temerile mele legate de Jason îmi blocau preocuparea față de adevărata problemă, moartea nepoatei sale. Era clar că nu aprecia asta. Trebuia să-i respect sentimentele, aşa că mi-am ținut gura.
Tanya îi apucă mâinile, fără să-i pese de gheare.

— Te vor lăsa să te apropii de ea? îl întrebă. Nu scăpa din ochi chipul lui Calvin. Se comporta de parcă eu nici nu aş fi fost acolo.

— Când vor da corpul jos, răspunse.

Ar fi minunat dacă el ar fi putut identifica vinovatul. Slavă cerului că vârcolacii au ieşit la lumină. Dar... ăsta ar fi putut reprezenta motivul pentru care Crystal fusese omorâtă.

— Crezi că vei reuşi să descoperi vreun miros? întrebă din nou Tanya.

Vocea îi era liniştită, hotărâtă. Era mai serioasă decât o văzusem eu vreodată în scurtele noastre întâlniri. Îl luă în braţe pe Calvin, şi, deşi acesta nu era un tip înalt, ea îi venea doar până la piept. Se uită în sus spre el.

— O să simt o grămadă de mirosuri după ce au atins-o toţi aceşti oameni. Pot doar să încerc să aflu cui îi aparţine fiecare. Mi-aş fi dorit să fi ajuns aici primul.

Se ţinea de Tanya ca şi cum ar fi avut nevoie să se sprijine de cineva.

Jason stătea la doi metri distanţă, aşteptând să-l observe Calvin. Spatele îi era încordat, chipul îi era împietrit. Când Calvin a privit peste umărul Tanyei şi l-a observat pe Jason, a urmat un moment greu de tăcere.

Nu ştiu cum a reacţionat Tanya, dar fiecare muşchi din corpul meu s-a încordat din cauza tensiunii, încet, Calvin i-a întins o mână lui Jason. Deşi era din nou o mână umană, era evident că suferise un accident. Pielea era proaspăt zgâriată şi unul dintre degete uşor îndoit.

Eu făcusem asta. Îl susţinusem pe Jason la nunta lui şi Calvin o susţinuse pe Crystal. După ce Jason ne-a făcut martorii infidelităţii lui Crystal, a trebuit să răspundem pentru ei când s-a pronunţat pedeapsa: zdrobirea unei mâini sau a unei labe. A trebuit să izbesc cu o cărămidă mâna prietenului meu Calvin. De atunci, nu am mai avut aceleaşi sentimente pentru Jason.

Jason se aplecă şi-i linse dosul mâinii, marcând prin acest gest că îi era supus. A făcut-o neîndemânatic, pentru că era un ritual nou pentru el. Mi-am ţinut respiraţia. Ochii lui Jason priveau în sus, ca să vadă reacţia lui Calvin. Când Calvin

încuviință, ne-am relaxat cu toții. Calvin acceptase supunerea lui Jason.

— Vei participa la uciderea vinovatului, zise Calvin, ca şi cum Jason l-ar fi întrebat ceva.

— Mulțumesc, spuse Jason, apoi se dădu înapoi. Se opri când ajunse cam la un metru distanță. Vreau să o îngrop, zise.

— O s-o îngropăm cu toții, răspunse Calvin. Când ne vor da voie să o luăm.

Nu era nici o urmă de compromis în vocea sa. Jason ezită un moment, apoi acceptă.

Calvin şi Tanya se întoarseră la camioneta lui Calvin. Urcară în ea. Era clar că intenționau să aştepte acolo până ce corpul avea să fie coborât de pe cruce. Jason zise:

— Mă duc acasă. Nu pot să stau aici. Părea aproape copleşit.

— În regulă, i-am răspuns.

— Tu... tu intenționezi să rămâi aici?

— Da, mă ocup de bar cât timp e Sam plecat.

— Asta înseamnă că are mare încredere în tine, zise Jason.

Am încuviințat. Ar trebui să mă simt onorată. Chiar mă simțeam onorată.

— E adevărat că tatăl său vitreg i-a împuşcat mama? Asta am auzit la Bayou seara trecută.

— Da, am spus. Nu ştia că mama lui Sam e, ştii tu... teriantrop.

Jason clătină din cap.

— Toată chestia asta cu ieşitul la lumină, zise. Nu ştiu dacă a fost o idee chiar atât de bună. Mama lui Sam a fost împuşcată, Crystal a murit. Cineva care ştia despre ea a pus-o sus acolo, Sookie. Poate, acum, vor veni după mine. Sau după Calvin. Sau după Tray Dawson. Sau Alcide. Poate vor încerca să ne omoare pe toți.

Am vrut să spun că asta nu s-ar fi putut întâmpla, că oamenii pe care-i cunoşteam eu nu s-ar fi putut întoarce împotriva prietenilor şi vecinilor lor pentru că aceştia avuseseră un accident la naştere. Dar, în cele din urmă, nu am zis asta, pentru că m-am întrebat care era de fapt adevărul.

— Poate că o vor face, am spus, simțind un fior rece pe şira spinării. Am tras adânc aer în piept. Dar, din moment ce nu au

făcut-o cu vampirii – în majoritatea cazurilor – cred că sunt capabili să accepte vârcolaci de toate felurile. Cel puțin, aşa sper.

Mei, care purta pantalonii şi cămaşa sport pe care le purta zilnic la magazinul de piese auto, coborî din maşină şi se îndreptă spre noi. Am observat că avea grijă să nu se uite la Calvin, deşi Jason stătea chiar lângă camioneta panterei.

— Deci e adevărat, zise Mei. Jason spuse:

— A murit, Mei.

Mei îl bătu pe Jason pe umăr, în stilul neîndemânatic pe care-l au bărbații atunci când trebuie să consoleze un alt bărbat.

— Haide, Jason. Nu e nevoie să stai pe aici. Hai să mergem la tine acasă. O să bem ceva, amice.

Jason acceptă, complet tulburat.

— Bine, hai să mergem.

După ce Jason a plecat spre casă, cu Mei în urma lui, m-am urcat în maşina mea şi am luat ziarele din ultimele zile de pe bancheta din spate. Deseori le cumpăr de pe stradă când plec la muncă, le arunc în spate, şi încerc să citesc măcar prima pagină într-un interval rezonabil de timp. Aşa că, acum, cu plecarea lui Sam şi cu treaba pe care o aveam la bar, nu apucasem să arunc nici măcar un ochi peste ele de când existența vârcolacilor devenise publică.

Am pus ziarele în ordine şi am început să citesc.

Reacția publicului varia de la panică la calm. Mulți oameni pretindeau că avuseseră bănuieli că lumea însemna mai mult decât oameni şi vampiri. Vampirii îi sprijineau sută la sută pe frații lor blănoşi, cel puțin în public. Din experiența mea, cele două grupuri supranaturale majore aveau o relație cam tumultuoasă. Teriantropii şi vârcolacii ridiculizau vampirii, iar vampirii îi insultau. Dar, se părea că ființele supranaturale se puseseră de acord să apară ca unite în fața lumii, cel puțin pentru o vreme.

Reacțiile guvernelor variau destul de mult. Cred că politica din Statele Unite se datora vârcolacilor care lucrau în sistem, pentru că era categoric favorabilă. Exista tendința ca vârcolacii să fie acceptați ca şi cum ar fi complet umani, ca

drepturile lor de americani să fie păstrate exact aşa cum erau şi atunci când nimeni nu ştia că aveau dublă-natură. Vampirii nu aveau cum să fie prea încântați de asta, pentru că ei nu obținuseră încă drepturi depline în fața legii. Căsătoriile legale şi moştenirile erau încă interzise în anumite state, iar vampirii nu aveau voie să dețină anumite afaceri. Oamenii au făcut lobby şi au avut succes în a interzice vampirilor deținerea directă de cazinouri, ceea ce eu nu pot înțelege, şi, deşi vampirii pot fi ofițeri de poliție sau pompieri, medicii vampiri nu erau acceptați în nici un domeniu care presupunea tratarea pacienților cu răni deschise. Vampirii nu erau acceptați nici în competiții sportive. Asta puteam înțelege: erau prea puternici. Dar existau deja o mulțime de atleți al căror arbore genealogic includea vârcolaci pursânge sau metisați, pentru că în mod natural erau înclinați către sport. Şi printre militari existau o mulțime de bărbați şi femei ai căror bunici urlau la luna plină. Erau chiar şi nişte vârcolaci pursânge în armată, deşi reprezenta o ocupație riscantă pentru nişte persoane care au nevoie de intimitate trei nopți pe lună.

Paginile de sport erau pline de imagini ale unor vârcolaci metisați sau pursânge care deveniseră faimoşi. Un fundaş de la New England Patriots, un mijlocaş de la Cardinals, un maratonist... toți recunoscuseră că sunt vârcolaci de un fel sau altul. Un înotător, campion olimpic, tocmai descoperise că tatăl său era un vârcolac-focă, iar numărul unu la tenis feminin în Marea Britanie aflase că mama ei era un vârcolac-leopard. Lumea sportului nu mai trecuse prin aşa o agitație de la ultimul scandal cu droguri. Oare moştenirea acestor atleți le oferise un avantaj necinstit asupra celorlalți? Ar trebui ca trofeele să le fie retrase? Oare recordurile lor ar trebui să mai fie valabile? Într-o altă zi, mi-ar fi plăcut să dezbat acest subiect cu cineva, dar acum pur şi simplu nu-mi păsa.

Am început să văd imaginea generală. Ieşirea la lumină a celor cu dublă-natură era o revelație diferită de anunțul făcut de vampiri. Vampirii fuseseră complet în afara lumii umane, cu excepția legendelor şi tradițiilor. Trăiseră separat. Din

moment ce puteau trăi cu sângele sintetic japonez, s-au prezentat ca fiind complet neameninţători. Dar vârcolacii trăiseră printre noi tot timpul, integraţi în societatea noastră, păstrându-şi vieţile şi alianţele secrete. Uneori, nici chiar copiii lor (cei care nu erau primii născuţi şi din acest motiv nu erau vârcolaci) nu ştiau ce se întâmpla cu părinţii lor, mai ales dacă nu erau lupi.

— M-am simţit trădată, era citată o femeie. Bunicul meu se transformă în râs în fiecare lună. Umblă şi omoară diverse chestii. Cosmeticiana mea, la care merg de cincisprezece ani, e coiot. Nu ştiam! Simt că am fost trădată într-un fel urât.

Unii oameni credeau că ceea ce se întâmplă este fascinant.

— Directorul nostru este vârcolac, zicea un puşti din Springfield, Missouri. Nu-i aşa că e mişto?

Simpla existenţă a vârcolacilor îi înspăimânta însă pe anumiţi oameni.

— Mi-e teamă că-mi voi împuşca vecinul dacă-l văd trecând pe drum, zicea un fermier din Kansas. Ce fac dacă se dă la găinile mele?

Diferite biserici condamnau în politica lor vârcolacii.

— Nu ştim ce să credem, declara un oficial al Vaticanului. Sunt vii, trăiesc printre noi, probabil au suflete. Chiar şi nişte preoţi sunt vârcolaci.

Chiar şi fundamentaliştii erau la fel de confuzi.

— Eram îngrijoraţi de Adam şi Steve, declara un preot baptist. Ar fi trebuit mai degrabă să ne facem griji din cauza lui Grivei şi Hector?

În timp ce eu stătusem ruptă de lume, izbucnise iadul.

Dintr-odată, parcă devenea mai uşor să-mi dau seama de ce cumnata mea, vârcolac-panteră, sfârşise pe o cruce lângă un bar al cărui proprietar era teriantrop.

CAPITOLUL 6

În clipa în care cuiele i-au fost scoase din mâini şi din picioare, corpul lui Crystal redeveni complet uman. Am urmărit totul de dincolo de banda care delimita locul crimei. Acest proces atrase atenţia îngrozită a tuturor celor de faţă. Chiar şi Alcee Beck dădu înapoi. Când s-a întâmplat asta aşteptam deja de ore bune; citisem toate ziarele de două ori, am găsit un roman în torpedou şi parcursesem cam o treime din el, şi avusesem o conversaţie cam nereuşită cu Tanya despre mama lui Sam. După ce am discutat puţin despre acest subiect, ea a vorbit mai mult despre Calvin. Am aflat că se mutase cu el. Avea o slujbă cu jumătate de normă în birourile de la Norcross, pe un post de funcţionar. Îi plăcea programul fix.

— Şi nu trebuie să stau în picioare toată ziua, îmi explică.

— Sună bine, am spus politicoasă, deşi detestam genul acela de serviciu.

Să lucrezi în fiecare zi cu aceiaşi oameni? Aş fi ajuns să-i cunosc mult prea bine. Nu aş fi putut să nu intru în minţile lor şi aş fi ajuns la un moment în care aş fi vrut să nu-i mai văd, pentru că aş fi ştiut prea mult despre fiecare. La bar intrau mereu diferiţi oameni care să-mi distragă atenţia.

— Cum a mers Marea Revelaţie pentru tine? am întrebat.

— Le-am mărturisit a doua zi la Norcross, răspunse ea. Când au aflat că sunt un vârcolac-vulpe li s-a părut amuzant. Păru însă necăjită. De ce animalele mari au parte de toată atenţia? Calvin este privit cu respect de echipa sa. Eu ascult glume despre cozi stufoase.

— Nu-i cinstit, am fost de acord, încercând să nu zâmbesc.

— Calvin este complet distrus din cauza lui Crystal, spuse Tanya brusc. Era nepoata lui favorită. I-a părut rău pentru ea când s-a dovedit a fi un vârcolac atât de slab. Şi pentru copii.

Pentru Crystal, produs al consangvinizării, dura o veşnicie

să se transforme în panteră şi avea dificultăți pentru a reveni la normal, în forma sa umană. Pierduse şi mai multe sarcini. Singurul motiv pentru care i se permisese să se căsătorească cu Jason era că devenise evident că nu va reuşi probabil niciodată să ducă la sfârşit o sarcină cu un bebeluş de vârcolac pursânge.

— E posibil ca acest bebeluş să fi fost pierdut înainte de crimă, sau a avortat în timpul crimei, am zis. Poate – oricine ar fi fost cel care a făcut asta – nu ştia.

— Se vedea că este însărcinată, dar nu prea mult, zise Tanya, încuviințând. Era foarte mofturoasă la mâncare pentru că era hotărâtă să-şi păstreze silueta. Clătină din cap cu o expresie amară pe chip. Dar, Sookie, chiar contează dacă ucigaşul ştia sau nu? Sfârşitul e acelaşi. Copilul e mort, la fel şi Crystal, iar ea a murit singură şi speriată.

Tanya avea perfectă dreptate.

— Crezi că va reuşi Calvin să dea de urma criminalului după miros? am întrebat.

Tanya păru a avea unele rezerve.

— Sunt o mulțime de mirosuri, zise. Nu ştiu dacă-şi poate da seama care este *Mirosul.* Şi uite, toți o ating. Unii dintre ei poartă mănuşi de cauciuc, dar şi acestea au miros, ştii şi tu. Vezi, uite-l şi pe Mitch Norris ajutându-i să o dea jos, şi el e unul dintre noi. Cum să poată găsi Calvin?

— În afară de asta, poate fi unul dintre ei, am spus făcând un semn cu capul către grupul adunat în jurul femeii moarte.

Tanya se uită cu atenție la mine.

— Vrei să spui că forțele de ordine ar putea fi implicate? întrebă. Ştii ceva?

— Nu, am spus regretând că nu-mi ținusem gura aia mare. Doar că... nu ştim nimic sigur. Cred că mă gândeam la Dove Beck.

— El e cel cu care era în pat în ziua aceea? Am făcut cu capul un semn de aprobare.

— Tipul ăla mare de acolo... cel negru în costum. Este vărul său, Alcee.

— Crezi că ar fi putut avea vreo legătură cu asta?

— Nu chiar, am zis. Eu făceam doar... presupuneri.

— Pun pariu că şi Calvin s-a gândit la asta, zise. Calvin e foarte inteligent.

Am fost de acord. Calvin nu avea o minte sclipitoare şi nu reuşise să meargă la colegiu (nici eu), dar creierul lui funcţiona bine.

Bud îi făcu semn lui Calvin, iar acesta coborî din camionetă şi se îndreptă spre cadavrul care fusese întins pe o targa, într-un sac special pentru cadavre, lăsat deschis. Calvin se apropie cu atenţie de trupul lipsit de viaţă, ţinându-şi mâinile la spate, ca să n-o atingă pe Crystal.

Cu toţii l-am urmărit, unii cu aversiune şi dezgust, alţii cu indiferenţă sau interes, până când a terminat.

S-a îndreptat de spate, s-a întors şi a pornit înapoi spre camionul său. Tanya a ieşit din maşina mea ca să meargă spre el. L-a luat în braţe şi a privit în sus către el. El a clătinat uşor din cap. Mi-am coborât fereastra ca să pot auzi ce spune.

— Nu am putut simţi prea mult pe rămăşiţele ei. Prea multe alte mirosuri. Mirosea ca o panteră moartă.

— Să mergem acasă, Calvin, zise Tanya.

— Bine.

Mi-au făcut amândoi un semn cu mâna ca să-mi dea de ştire că pleacă, după care m-am trezit singură în parcarea din faţa barului, încă aşteptând. Bud îmi ceru să deschid uşa angajaţilor la bar. I-am întins cheile. După câteva minute, s-a întors să-mi spună că uşa fusese închisă bine şi că nu existau semne că ar fi intrat cineva în bar de când încinsesem. Mi-a întins cheile.

— Aşadar, putem deschide? am întrebat.

Unele dintre maşinile poliţiei plecaseră, cadavrul fusese luat şi mi se părea că întregul proces se apropia de sfârşit. Eram dispusă să aştept, dacă puteam intra curând în clădire.

Dar, după ce Bud îmi spuse că era posibil să mai dureze încă două, trei ore, m-am decis să merg acasă. Vorbisem cu fiecare angajat de care putusem da, iar orice client putea vedea limpede, după banda care înconjura parcarea, că barul era închis. Îmi pierdeam vremea. Agenţii mei de la FBI, care petrecuseră ore întregi cu telefonul lipit de ureche, păreau acum să fie mai preocupaţi de crima aceasta decât de mine,

ceea ce era grozav. Poate că uitaseră cu totul de persoana mea.

Din moment ce nimeni nu părea să mă urmărească sau să fie atent la ce fac, mi-am pornit maşina şi am plecat. Nu aveam chef să fac cumpărături. Am mers direct acasă.

Amelia plecase de mult timp la muncă, la agenția de asigurări, dar Octavia era acasă. Pusese masa de călcat în camera ei. Călca tivul unor pantaloni pe care abia îi scurtase, şi avea un teanc de cămăşi de-ale ei pregătite pentru a fi călcate. Cred că nu exista nici o vrajă care să netezească rufele. M-am oferit să o conduc în oraş, dar mi-a răspuns că drumul pe care-l făcuse cu o zi în urmă împreună cu Amelia îi rezolvase toate problemele. M-a invitat să iau loc pe scaunul de lemn de lângă pat, câtă vreme ea-şi vedea de treabă.

— Călcatul merge mai uşor dacă ai pe cineva cu care să stai de vorbă, zise, şi păru atât de însingurată încât m-am simțit vinovată.

I-am povestit despre dimineața pe care o avusesem, despre circumstanțele morții lui Crystal. Octavia văzuse câteva lucruri rele la viața ei, aşa că nu s-a îngrozit. A avut răspunsurile potrivite şi a arătat şocul pe care oricine l-ar simți, dar nu o cunoscuse cu adevărat pe Crystal. Îmi dădeam seama însă că era preocupată de ceva.

Octavia lăsă fierul de călcat şi se întoarse, astfel încât să mă privească în față.

— Sookie, zise, trebuie să-mi iau o slujbă. Ştiu că sunt o povară pentru tine şi pentru Amelia. Obişnuiam să împrumut maşina nepoatei mele în timpul zilei, atunci când lucra în schimbul de noapte, dar, de când m-am mutat aici, trebuie să vă rog pe voi să mă duceți. Ştiu că e obositor. Făceam curat în casa nepoatei mele şi găteam şi o ajutam să aibă grijă de copii ca să-mi plătesc casa şi masa, dar tu şi cu Amelia faceți aşa o curățenie, încât ajutorul meu nu are nici o valoare.

— Mă bucur că eşti aici, Octavia, am zis, nu pe de-a-ntregul sinceră. M-ai ajutat în multe feluri. Îți aminteşti că mi-ai luat-o pe Tanya de pe cap? Şi acum se pare că e îndrăgostită de Calvin. Aşa că nu mă va mai sâcâi. Ştiu că te-ai simți mai bine dacă ai putea obține o slujbă, şi poate se va ivi ceva. Între timp, eşti bine aici. O să ne gândim la ceva.

— L-am sunat pe fratele meu în New Orleans, spuse, spre surprinderea mea.

Nici măcar nu ştiam că avea un frate în viață.

— Mi-a spus, a continuat ea, despre compania de asigurări că a decis să-mi acorde o despăgubire. Nu e prea mult, luând în calcul că am pierdut aproape totul, dar va fi suficient să-mi cumpăr o maşină la mâna a doua. Cu toate acestea, nu voi avea nimic acolo la care să mă întorc. Nu voi reconstrui nimic şi nu sunt prea multe locuri pe care să mi le pot permite de una singură.

— Îmi pare rău, am zis. Mi-aş fi dorit să pot face ceva, Octavia. Să fac lucrurile mai bune pentru tine.

— Ai făcut deja lucrurile mai bune pentru mine, zise. Îți sunt recunoscătoare.

— Oh, te rog, am spus, simțindu-mă stânjenită. Nu face aşa ceva. Mulțumeşte-i Ameliei.

— Tot ce ştiu să fac este legat de magie, zise Octavia. Am fost foarte bucuroasă că te-am putut ajuta cu Tanya. Îşi aminteşte ceva?

— Nu, am răspuns. Nu cred că-şi aminteşte nimic despre faptul că a fost adusă aici de Calvin, şi nici despre vrajă. Nu voi fi niciodată personajul ei favorit, dar cel puțin nu mai încearcă să-mi facă viața mizerabilă.

Tanya fusese trimisă să mă saboteze de către o femeie numită Sandra Pelt, care era furioasă pe mine. Din moment ce Calvin făcuse o pasiune pentru Tanya, Amelia şi Octavia au făcut puțină magie ca să o scoată de sub influența Sandrei. Tanya încă mai părea cam dură, dar cred că ăsta era felul ei de-a fi.

— Crezi că ar trebui să facem o reconstrucție ca să aflăm cine e ucigaşul lui Crystal? se oferi Octavia.

M-am gândit la asta. Am încercat să-mi imaginez punerea în scenă a unei reconstrucții ectoplasmice în parcarea de la Merlotte's. Ar fi trebuit să mai găsim cel puțin încă o vrăjitoare, căci era o zonă mare şi nu eram sigură că Octavia şi Amelia se puteau descurca singure. Deşi, probabil că ele credeau că pot.

— Mi-e teamă că vom fi văzute, am spus în cele din urmă. Şi asta nu ar fi bine pentru tine, şi nici pentru Amelia. În plus, ar

trebui să ştim unde a avut loc moartea. Şi de asta chiar aveți nevoie, nu-i aşa? Locul crimei?

Octavia zise:

— Da. Dacă nu a murit în parcare, reconstrucția nu e de nici un folos.

Părea uşurată.

— Cred că nu vom şti până la autopsie dacă a murit aici sau înainte să o pună pe cruce.

Oricum, nu credeam că mai suportam să văd încă o reconstrucție ectoplasmică. Văzusem două. Să priveşti moartea – într-o formă învăluită parcă în ceață, dar recognoscibilă –, să readuci în scenă ultimele minute ale vieții victimelor însemna o experiență de o ciudățenie de nedescris şi cumplit de deprimantă.

Octavia se întoarse la călcatul ei, iar eu m-am dus în bucătărie şi mi-am încălzit nişte supă. Trebuia să mănânc ceva, şi singurul efort pe care-l puteam face era să deschid conserva.

Orele care se târau nu aduseră nimic nou. Nu am primit nici o veste de la Sam. Nici poliția nu mi-a dat vreun semn despre deschiderea barului. Agenții FBI nu se mai întoarseră să-mi pună întrebări. În cele din urmă, m-am decis să mă duc la Shreveport. Amelia se întorsese de la muncă şi, împreună cu Octavia, pregătea cina când am plecat de-acasă. Era o scenă domestică; mă simțeam pur şi simplu prea agitată ca să stau cu ele.

Pentru a doua oară în două zile, m-am trezit pe drum spre Fangtasia. Am încercat să nu mă gândesc la nimic. Am ascultat un post de radio care difuza muzică gospel tot drumul până acolo, iar predica m-a ajutat să mă simt mai bine după toate evenimentele îngrozitoare ale zilei.

Când am ajuns la Fangtasia era noapte, deşi încă prea devreme ca barul să fie aglomerat. Eric stătea la una dintre mesele din sala principală, cu spatele la mine. Bea nişte Sângeadevărat şi stătea de vorbă cu Clancy, care se situa sub Pam pe scara ierarhică, credeam eu. Clancy era cu fața la mine şi scoase un mârâit când văzu că mă îndreptam spre masă. Tipul nu era fan Sookie Stackhouse. Din moment ce era

vampir nu puteam să aflu motivul, dar credeam că pur şi simplu nu mă plăcea.
Eric se întoarse ca să mă privească în timp ce mă apropiam şi ridică o sprânceană. Îi spuse ceva lui Clancy, care se ridică şi se duse înapoi în birou. Eric aşteptă să mă aşez la masa lui.
— Bună, Sookie, zise. Ai venit să-mi spui cât de furioasă eşti pe mine pentru legătura noastră? Eşti gata să avem acea lungă discuție pe care trebuie să o purtăm mai devreme sau mai târziu?
— Nu, am zis.
Am tăcut amândoi o vreme. Mă simțeam epuizată, dar ciudat de liniştită. Ar fi trebuit să-i fac viața amară lui Eric pentru felul dispretuitor în care tratase cererea lui Quinn şi prezentarea cuțitului. Ar fi trebuit să-i pun tot felul de întrebări... dar nu îmi puteam aduna energia necesară.
Voiam doar să stau lângă el.
Se auzea muzică; cineva pornise postul de radio favorit al vampirilor, KDED. The Animals cântau „The Night". După ce-şi termină băutura, iar în sticlă mai rămăseseră doar nişte urme roşii, Eric îşi puse mâna albă şi rece peste a mea.
— Ce s-a întâmplat azi? întrebă cu voce calmă. M-am apucat să-i povestesc, începând cu vizita celor de la FBI. Nu m-a întrerupt ca să scoată vreo exclamație sau să-mi pună întrebări. Chiar şi când mi-am terminat povestea cu coborârea trupului lui Crystal de pe cruce, nu a spus nimic o vreme.
— Chiar şi pentru tine, Sookie, asta a fost o zi încărcată, zise în cele din urmă. În ceea ce-o priveşte pe Crystal, nu cred că am întâlnit-o vreodată, dar mi se pare că nu făcea doi bani.
Eric nu se străduia niciodată să fie politicos. Deşi chiar îmi plăcea asta, mă bucuram că nu era o trăsătură prea răspândită.
— Nu ştiu dacă e cineva care nu facă doi bani, am zis. Deşi, dacă ar trebui să aleg o persoană cu care să-mi petrec viața pe o insulă pustie, ea nu ar intra nici măcar pe lista lungă.
Colțurile gurii lui Eric se ridicară într-un zâmbet.
— Dar, am adăugat, era însărcinată, asta e chestia, iar copilul era al fratelui meu.
— Pe vremea mea, femeile însărcinate valorau dublu atunci

când erau omorâte, zise Eric.

Nu-mi oferise niciodată de bunăvoie prea multe informații despre viața sa de dinainte de a fi transformat.

— Ce vrei să spui prin a valora? am întrebat.

— În război sau atunci când era vorba de străini, puteam omorî pe cine aveam chef, zise. Dar în certurile între cei de-un neam cu noi, trebuia să plătim cu argint dacă omoram pe cineva. Părea că face un efort ca să-şi recupereze amintirile. Dacă persoana omorâtă era o femeie însărcinată, prețul era dublu.

— Câți ani aveai atunci când te-ai căsătorit? Ai avut copii?

Ştiam că Eric fusese căsătorit, dar nu ştiam nimic altceva despre viața lui.

— Am fost considerat bărbat la doisprezece ani, zise. M-am căsătorit la şaisprezece. Numele soției mele era Aude. Aude a avut... noi am avut... şase copii.

Mi-am ținut respirația. Îmi dădeam seama că privea înapoi prin uriaşul noian de timp care trecuse între prezent – un bar în Shreveport, Louisiana – şi trecut – o femeie moartă de o mie de ani.

— Au trăit? am întrebat în şoaptă.

— Trei au trăit, zise şi zâmbi. Doi băieți şi o fată. Doi au murit la naştere. Iar la al şaselea copil a murit şi Aude.

— De ce? Ridică din umeri.

— Ea şi copilul au făcut febră. Presupun că era de la vreun fel de infecție. Pe vremea aia, dacă oamenii se îmbolnăveau, majoritatea mureau. Aude şi copilul s-au stins la câteva ore unul de celălalt. I-am îngropat într-un mormânt frumos, spuse mândru. Soția mea a avut cea mai bună broşa pe rochie şi i-am pus copilul la piept.

Niciodată nu păruse mai puțin modern decât acum.

— Câți ani aveai? Se gândi.

— Abia trecusem de douăzeci de ani, zise. Poate douăzeci şi trei. Aude era mai în vârstă. Fusese soția fratelui meu, iar când el a murit în luptă, am simțit că trebuie să mă căsătoresc cu ea, pentru ca familiile noastre să păstreze alianța. Dar întotdeauna o plăcusem şi dorea şi ea să fim împreună. Nu era o fată prostuță; pierduse doi copii de-ai fratelui meu şi era

bucuroasă să aibă mai mulți care să trăiască.
— Ce s-a întâmplat cu copiii tăi?
— Când am devenit vampir?
Am dat din cap în semn de încuviințare.
— Nu puteau fi foarte mari.
— Nu erau nici foarte mici. S-a întâmplat destul de curând după moartea lui Aude, zise. Mi-era dor de ea, înțelegi, şi aveam nevoie de cineva care să crească copiii. Nu exista pe atunci ideea de soț care să stea acasă. Râse. Trebuia să merg la luptă. Trebuia să mă asigur că sclavii făceau ceea ce trebuia pe câmp. Aşa că aveam nevoie de o altă soție, într-o seară, am fost să vizitez familia unei tinere femei care speram că avea să se căsătorească cu mine. Locuia la o milă sau două depărtare. Aveam ceva avere, iar tatăl meu era o căpetenie, iar eu eram considerat un bărbat arătos şi un luptător cunoscut, aşa că reprezentam o partidă bună. Frații şi tatăl ei erau bucuroşi să mă primească, iar ea părea… plăcută. Încercam să o cunosc puțin. Aveam mari speranțe. Dar băusem mult acolo la ei şi în drumul meu spre casă, în acea seară…
Eric făcu o pauză şi i-am văzut pieptul mişcându-i-se. În amintirea ultimelor sale clipe ca om, chiar trăsese adânc aer în piept.
— Era lună plină. Am văzut un bărbat rănit zăcând pe marginea drumului. În mod obişnuit, aş fi privit în jur să văd cine l-a atacat, dar atunci eram beat. M-am dus să-l ajut. Probabil că bănuieşti ce s-a întâmplat după aceea.
— Nu era cu adevărat rănit.
— Nu. Dar eu am fost, curând. Îi era foarte foame. Se numea Appius Livius Ocella. Eric chiar zâmbi, deşi fără prea mult chef. M-a învățat multe lucruri, iar primul era să nu-i spun Appius. Spunea că nu-l cunosc suficient de bine.
— Cel de-al doilea?
— Cum să-l cunosc.
— Oh.
Mi-am imaginat ce voia să spună. Eric ridică din umeri.
— Nu a fost chiar atât de rău… odată ce am plecat din zona pe care o cunoşteam. Cu timpul, am încetat să mai simt lipsa copiilor şi a casei. Nu fusesem niciodată plecat de lângă ai mei.

Tatăl şi mama mea erau încă în viață. Ştiam că frații şi surorile mele aveau să vegheze asupra copiilor mei şi că aceştia vor fi crescuți cum se cuvine, iar eu le lăsasem destul ca să nu devină o povară. Mi-am făcut griji, desigur, dar asta nu ajuta cu nimic. Trebuia să păstrez distanța. În vremurile acelea, în satele mici, orice străin era imediat remarcat, iar dacă m-aş fi aventurat oriunde în apropierea zonei în care trăisem, aş fi fost recunoscut şi vânat. Ar fi ştiut ce eram, sau cel puțin ar fi ştiut că nu eram… În regulă.

— Unde v-ați dus, tu şi Appius?

— Am mers în cele mai mari oraşe pe care le puteam găsi, care erau destul de puține pe atunci. Călătoream tot timpul, paralel cu drumul, ca să vânăm călători.

M-am cutremurat. Era dureros să mi-l imaginez pe Eric, atât de strălucitor şi inteligent, strecurându-se prin păduri în căutarea unei prăzi uşoare. Era îngrozitor să mă gândesc şi la nefericiții pe care-i prindea.

— Nu erau atât de mulți oameni, continuă el. Sătenii ar fi remarcat imediat lipsa vecinilor. Trebuia să ne mişcăm întruna. Vampirii tineri sunt foarte înfometați; la început ucideam şi când nu voiam asta.

Am tras adânc aer în piept. Asta făceau vampirii; când erau tineri, ucideau. Nu exista un înlocuitor al sângelui pe atunci. Omorau sau mureau.

— A fost bun cu tine? Appius Livius Ocella? Ce putea fi mai rău decât să fii tovarăşul permanent al omului care te ucisese?

— M-a învățat tot ce ştia. Făcuse parte din legiunile romane şi era un luptător, aşa cum eram şi eu, aşa că aveam asta în comun. Îi plăceau bărbații, bineînțeles, şi cu asta a durat puțin până m-am obişnuit. Nu făcusem niciodată aşa ceva. Dar atunci când eşti un vampir proaspăt, tot ce ține de sex pare excitant, aşa că mi-a făcut plăcere… În cele din urmă.

— A trebuit să te supui, am zis.

— Oh, era mult mai puternic… deşi eu eram mult mai mare decât el – mai înalt, cu brațe mai lungi. Fusese vampir de atâtea secole, încât le pierduse şirul. Şi, bineînțeles, era stăpânul meu. Trebuia să ascult.

Eric ridică din umeri.

— Asta e ceva mistic sau o regulă stabilită? am întrebat, curiozitatea învingând în cele din urmă.

— Amândouă, zise Eric. E un impuls. Este imposibil să-i rezişti, chiar dacă ai vrea... chiar şi atunci când eşti disperat să scapi.

Pe chip i se citea îngrijorarea.

Nu mi-l puteam imagina pe Eric făcând ceva ce nu voia să facă, fiind într-o postură de sclav. Evident, acum avea un şef, nu era independent. Dar nu trebuia să facă plecăciuni şi să ajungă în situații jenante, şi lua singur majoritatea deciziilor.

— Nu-mi pot imagina asta, am zis.

— Nici n-aş vrea să o faci.

Colțurile gurii i se lăsară în jos, într-o expresie amară. Chiar când începeam să mă întreb dacă asta nu era cumva o ironie, căci doar se căsătorise cu mine în stilul vampirilor, fără să mă întrebe, Eric schimbă subiectul, închizând uşa către trecutul său.

— Lumea s-a schimbat foarte mult de pe vremea când eu eram om. Ultimii o sută de ani, mai ales, au fost foarte palpitanți. Şi acum, cu vârcolacii care au ieşit la lumină, şi toți ceilalți cu dublă-natură. Cine ştie? Poate vrăjitoarele sau creaturile magice vor face pasul următor.

Îmi zâmbi, deşi oarecum forțat.

Ideea sa mă făcu să-mi imaginez cu bucurie că l-aş fi văzut pe străbunicul meu, Niall, în fiecare zi. Aflasem de existența lui doar cu câteva luni înainte şi nu petrecuserăm mult timp împreună, dar vestea că aveam un strămoş care trăia era foarte importantă pentru mine. Aveam prea puține rude.

— Asta ar fi minunat, am spus gânditoare.

— Iubita mea, asta n-o să se întâmple niciodată, zise Eric. Creaturile care aparțin categoriei magice sunt cele mai secrete dintre toate ființele supranaturale. Nu au rămas prea multe în țara asta. De fapt, nu au rămas prea multe în lume. Numărul celor de sex feminin şi fertilitatea acestora scad în fiecare an. Străbunicul tău este unul dintre puținii supraviețuitori cu sânge albastru. Nu ar accepta niciodată să trateze cu oamenii.

— Dar cu mine vorbeşte, am spus, pentru că nu eram sigură ce înseamnă „a trata".

— Eşti rudă de sânge, dădu Eric din mâna liberă. Dacă nu ar fi fost aşa, nu l-ai fi văzut niciodată.

Într-adevăr, nu, Niall nu avea să se oprească la Merlotte's pentru o băutură şi o porţie de pui şi ca să se salute cu toată lumea. L-am privit nefericită pe Eric.

— Aş vrea să-l ajute pe Jason, am zis, şi nu credeam că voi spune aşa ceva. Niall nu-l place pe fratele meu, dar Jason se pare că o să aibă o mulţime de necazuri din cauza morţii lui Crystal.

— Sookie, dacă mă întrebi ce cred, nu am habar de ce a fost omorâtă Crystal.

Şi nici nu-i prea păsa. Cel puţin cu Eric ştiai la ce să te aştepţi.

În fundal, DJ-ul de la KDED anunţă:

— Urmează Thom Yorke, „And It Rained AII Night".

În timp ce Eric şi cu mine am avut micul nostru *tête-à-tête,* zgomotul din bar a părut estompat, îndepărtat. Acum, se întorcea rapid.

— Poliţia şi vârcolacii-panteră vor da de urma celui care a făcut asta, zise. Sunt mai preocupat de agenţii FBI. Ce urmăresc? Vor să te ia? Pot face aşa ceva în ţara asta?

— Vor să-l găsească pe Barry. Apoi, vor să afle ce putem face Barry şi cu mine, şi cum o putem face. Poate trebuiau să întrebe dacă am vrea să lucrăm pentru ei, iar moartea lui Crystal ne-a întrerupt conversaţia înainte ca ei să poată ajunge la subiect.

— Şi tu nu vrei să lucrezi pentru ei.

Ochii de un albastru strălucitor ai lui Eric mă priveau cu atenţie.

— Nu vrei să pleci.

Mi-am tras mâna de sub a lui. Mi-am privit mâinile unindu-se, frământându-se.

— Nu vreau să moară oameni pentru că nu i-am ajutat, am spus şi mi-am simţit ochii arzând din cauza lacrimilor. Dar sunt suficient de egoistă ca să nu vreau să merg oriunde m-ar trimite ei ca să găsesc oameni pe moarte. Nu aş putea suporta chinul de a vedea un dezastru în fiecare zi. Nu vreau să plec de acasă. Am încercat să-mi imaginez cum ar fi, ce m-ar putea

pune să fac. Şi mă sperie de moarte.

— Vrei ca viața ta să-ți aparțină, spuse Eric.

— La fel de mult ca oricine altcineva.

— Chiar când să cred că eşti o persoană simplă, spui ceva complicat, zise Eric.

— Te plângi de asta? am întrebat, încercând să zâmbesc, dar nu am reuşit.

— Nu.

O fată solidă, cu maxilare puternice, a venit şi a înfipt în fața ochilor lui Eric un carnețel pentru autografe.

— Vreți să-mi semnați aici, vă rog? zise.

Eric îi arătă un zâmbet orbitor şi semnă pe pagina albă.

— Mulțumesc, spuse ea cu răsuflarea tăiată şi se duse înapoi la masa ei.

Prietenele, toate femei care abia dacă erau suficient de mature încât să se afle într-un bar, scoteau exclamații admirative pentru curajul ei, iar ea se apleca spre ele, povestindu-le despre întâlnirea cu vampirul. Când termină de povestit, una dintre chelnerițele umane se îndreptă spre masa lor şi luă comanda pentru încă un rând de băuturi. Personalul de aici era bine antrenat.

— La ce se gândea tipa? mă întrebă Eric.

— Oh, era foarte nervoasă şi se gândea că arăți foarte drăguț, dar…

Mă chinuiam să găsesc cuvintele potrivite.

— Nu frumos într-un mod foarte real pentru ea, pentru că nu se gândeşte nici o clipă că ar putea ajunge să te aibă. E foarte… nu are o părere prea bună despre ea.

Am avut atunci una din fanteziile mele care apăreau fulgerător. *Eric se va îndrepta spre ea, îi va face o plecăciune, o va săruta respectuos pe obraz, le va ignora pe prietenele ei mai drăguțe. Acest gest îi va face pe bărbații din bar să se întrebe ce a văzut vampirul acela la ea şi ei nu puteau vedea. Brusc, fata cea obişnuită va fi copleşită de atențiile bărbaților care urmăriseră scena. Prietenele ei îi vor acorda de acum mai mult respect, după întâmplarea cu Eric. Viața ei avea să se schimbe.*

Dar nimic din toate astea nu se întâmplă. Eric uită de fată chiar când eu am terminat de vorbit. Nu credeam că lucrurile

ar fi mers ca în fantezia mea, chiar dacă el s-ar fi apropiat de ea. Am simțit dezamăgirea că poveştile cu zâne nu devin realitate. M-am întrebat dacă bunicul meu zână a auzit vreodată vreuna din ceea ce noi numeam „poveşti cu zâne". Oare părinții-zâne le spun copiilor lor poveşti cu oameni? Puteam pune pariu că n-o făceau.

Am avut un moment de detaşare, ca şi cum m-aş fi retras din viața mea şi o priveam din afară. Vampirii îmi datorau bani şi favoruri pentru serviciile pe care le făcusem. Vârcolacii mă declaraseră prietenă a haitei pentru ajutorul pe care li-l oferisem în timpul abia sfârşitului război. Eram legată de Eric, ceea ce părea să însemne că eram logodită sau chiar măritată. Fratele meu era vârcolac-panteră. Străbunicul meu era zână. Mi-a luat ceva timp să mă adun. Viața mea era prea ciudată. Am avut din nou acel sentiment că am scăpat lucrurile de sub control, ca şi cum m-aş fi învârtit prea tare pentru a mă mai putea opri.

— Nu discuta singură cu oamenii de la FBI, spunea Eric. Sună-mă pe mine, dacă vin în timpul nopții. Sună-l pe Bobby Burnham, dacă apar ziua.

— Dar mă urăşte! am spus, trezită la realitate şi nu prea precaută. De ce l-aş suna pe el?

— Ce?

— Bobby mă urăşte, am spus. I-ar plăcea la nebunie dacă agenții federali m-ar duce în vreun buncăr din Nevada pentru tot restul zilelor mele.

Fața lui Eric rămase încremenită.

— A zis el asta?

— Nu trebuia să o spună. Îmi dau seama când cineva crede că sunt un gunoi.

— Trebuie să vorbesc cu Bobby.

— Eric, nu e împotriva legii ca unii să nu mă placă, am spus, amintindu-mi cât de periculos putea fi să te plângi unui vampir.

Râse.

— Poate o să scot asta în afara legii, zise tachinându-mă, cu accentul său ceva mai pronunțat decât de obicei. Dacă nu poți să dai de Bobby – şi sunt absolut sigur că te va ajuta – ar

trebui să-l suni pe domnul Cataliades, deşi el e tocmai în New Orleans.

— E bine?

Nu-l mai văzusem şi nu mai auzisem nimic de avocatul pe jumătate demon de la prăbuşirea hotelului pentru vampiri din Rhodes.

Eric dădu din cap.

— Nici că se poate mai bine. Acum reprezintă interesele lui Felipe de Castro în Louisiana. Te va ajuta, dacă i-o ceri. Are o slăbiciune pentru tine.

Am pus bucata asta de informație la păstrare, ca s-o analizez bine.

— Nepoata lui a supraviețuit? am întrebat. Diantha?

— Da, zise Eric. A stat îngropată douăsprezece ore, iar echipele de salvare ştiau că e acolo. Căzuseră multe grinzi peste locul unde se afla şi a durat ceva până să fie date la o parte. În cele din urmă, au reuşit să o scoată de-acolo.

M-am bucurat să aud că Diantha era în viață.

— Şi avocatul, Johan Glassport? am întrebat. După cum spunea domnul Cataliades, avea câteva vânătăi.

— Şi-a revenit complet. Şi-a luat banii şi apoi a dispărut în Mexic.

— Ce-am avut şi ce-am pierdut, am spus, ridicând din umeri. Bănuiesc că e nevoie de un avocat ca să-ți iei banii atunci când cel care te-a angajat e mort. Eu nu mi i-am luat pe ai mei. Poate că Sophie-Anne a considerat că Glassport a făcut mai multe pentru ea, sau el a avut curajul să-i ceară, chiar dacă ea şi-a pierdut picioarele în explozie.

— Nu ştiam că nu ai fost plătită. Eric păru din nou supărat. O să vorbesc cu Victor. Dacă Glassport şi-a luat banii pentru serviciile aduse lui Sophie, ar trebui să-i iei şi tu. Sophie a lăsat o avere mare şi nu are copii. Regele lui Victor îți e dator. O să te asculte cu siguranță.

— Asta ar fi grozav, am spus.

E posibil să fi părut prea uşurată. Eric îmi aruncă o privire tăioasă.

— Ştii, zise, dacă ai nevoie de bani, trebuie doar să ceri. Nu vreau să-ți lipsească nimic din ceea ce ai nevoie şi te cunosc

suficient de bine încât să ştiu că nu vei cere pentru chestii inutile.

O spuse aproape ca şi cum asta nu ar fi fost o calitate.

— Apreciez, am zis cu o voce aspră. Vreau doar ce mi se cuvine.

A urmat o tăcere lungă, dar în jurul mesei lui Eric era nivelul de zgomot obişnuit în bar.

— Spune-mi adevărul, zise Eric. E posibil să fi venit aici doar ca să-ți petreci timpul cu mine? Încă nu mi-ai spus cât de furioasă eşti pentru că te-am păcălit în legătură cu cuțitul. Aparent nici nu o vei face, cel puțin nu în seara asta. Încă nu am discutat cu tine toate amintirile de pe vremea cât am stat împreună atunci când mă ascundeai la tine acasă. Ştii de ce am ajuns atât de aproape de casa ta, alergând pe drum, prin ger?

Întrebarea lui era atât de neaşteptată, încât m-a blocat şi am rămas tăcută. Nu eram sigură că voiam să ştiu răspunsul. Dar, în cele din urmă, am zis:

— Nu, nu ştiu.

— Blestemul făcut de vrăjitoare, blestemul care s-a activat atunci când Clancy a omorât-o… spunea că voi fi aproape de ceea ce-şi doreşte inima mea fără ca măcar să-mi dau seama. Un blestem cumplit şi unul pe care Hallow l-a conceput cu mare subtilitate. L-am găsit marcat în cartea ei de vrăji.

Nu aveam nimic de zis. Deşi aveam să mă gândesc la asta.

Era prima dată când venisem la Fangtasia doar ca să stau de vorbă, fără să fiu chemată pentru vreun motiv de-al vampirilor. Era de vină legătura de sânge sau ceva mult mai simplu?

— Cred că… voiam doar să nu fiu singură, am spus. Fără revelații care să mă tulbure.

Zâmbi.

— Asta e bine.

Nu ştiam dacă era sau nu.

— Ştii că nu suntem cu adevărat căsătoriți, nu-i aşa? am zis.

Trebuia să spun ceva, oricât de mult mi-aş fi dorit să uit că totul se întâmplase vreodată.

— Ştiu că vampirii şi oamenii nu se pot căsători deocamdată,

şi nu e o ceremonie pe care eu să o recunosc, şi nici statul Louisiana.

— Ştiu doar că, dacă n-aş fi făcut-o, ai sta acum într-o cămăruță în Nevada, ascultând cum Felipe de Castro încheie diverse afaceri cu oamenii.

Detest când mi se confirmă bănuielile.

— Dar l-am salvat, am spus încercând să nu scâncesc. I-am salvat viața şi mi-a promis prietenia. Ceea ce înseamnă protecția sa, am crezut.

— Vrea să te protejeze, în timp ce-i stai alături, acum când ştie ce poți face. Vrea avantajul pe care deținerea ta i l-ar da asupra mea.

— Ce mai recunoştinţă! Ar fi trebuit să-l las pe Sigebert să-l omoare. Am închis ochii. La naiba, pur şi simplu nu o pot scoate la capăt.

— Nu te poate avea acum, zise Eric. Suntem uniți.

— Dar Eric...

Aveam atât de multe obiecții față de acest aranjament, că nici nu puteam măcar să le enumăr. Îmi promisesem că nu aveam să încep să mă cert în acea seară, dar problema asta pur şi simplu nu putea fi ignorată, la fel ca o gorilă de patru sute de kilograme.

— Dacă întâlnesc pe altcineva? Dacă tu...? Ştii ce? Explică-mi care sunt regulile de bază atunci când eşti căsătorit în mod oficial.

— Eşti prea supărată şi obosită în seara asta pentru o conversație rațională, zise Eric.

Îşi dădu părul pe spate şi o femeie de la masa de alături scoase un: *Ooooooooh.*

— Trebuie să înțelegi că nimeni nu te poate atinge acum, că nimeni nu poate face asta dacă nu-mi cere voie. Pedeapsa este moartea. Şi aici cruzimea mea ne va fi de folos amândurora.

Am tras adânc aer în piept.

— Bine, ai dreptate. Dar nu am terminat subiectul. Vreau să ştiu totul despre noua noastră relație şi vreau să ştiu cum pot scăpa de ea, dacă nu o mai pot suporta.

Ochii îi erau la fel de albaştri ca un cer senin de toamnă, şi la fel de lipsiți de sinceritate.

— O să afli totul atunci când o să vrei, zise.
— Spune-mi, noul rege ştie de străbunicul meu? Chipul lui Eric parcă era sculptat în piatră.
— Iubita mea, nu pot să spun care ar fi reacția lui Felipe dacă află. Bill şi cu mine suntem singurii care ştim asta, acum. Aşa şi trebuie să rămână.
Se întinse ca să-mi ia din nou mâna. Am putut simți fiecare muşchi, fiecare os, prin carnea rece. Era ca şi cum aş fi ținut de mână o statuie, o statuie foarte frumoasă. Din nou, m-am simțit ciudat de liniştită pentru câteva clipe.
— Eric, trebuie să plec, am spus cu regret.
Se aplecă spre mine şi mă sărută uşor pe buze. Când am dat să mă ridic de pe scaun, s-a ridicat şi el şi m-a condus spre uşă. Am simțit cum aspiranții îmi aruncau priviri invidioase cât am mers spre ieşirea din bar. Pam era la postul său şi se uită la noi cu un zâmbet înghețat.
Cel puțin ne despărțeam ca doi porumbei. I-am zis:
— Eric, când o să fiu din nou în firea mea, o să te jupoi pentru că m-ai obligat să fac un pas fără să ştiu ce consecințe are.
— Draga mea, poți să mă jupoi oricând, zise şarmant, şi se întoarse la masă.
Pam îşi dădu ochii peste cap:
— Voi doi…, zise.
— Auzi, *eu* nu am nimic de-a face cu asta, am zis, ceea ce nu era total adevărat.
Dar era o replică bună de final, şi am profitat de ea ca să părăsesc barul.

CAPITOLUL 7

A doua zi dimineața, Andy Bellefleur m-a sunat ca să-mi dea undă verde să deschid barul.

Până când banda care delimita locul crimei a fost îndepărtată, Sam se întorsese în Bon Temps. Am fost atât de fericită să-mi văd şeful, că mi s-au umezit ochii. Să conduci Merlotte's era mult mai greu decât am crezut vreodată. Trebuiau luate decizii în fiecare zi şi o uriaşă armată de oameni pe care să o mulțumeşti: clienții, angajații, distribuitorii, cei care făceau livrările. Contabilul m-a sunat şi mi-a pus nişte întrebări la care nu ştiam răspunde. Factura la utilități ajungea la scadență în trei zile, iar eu nu aveam drept de semnătură pe cecuri. Se adunaseră mulți bani care trebuiau depuşi în bancă. Se apropia ziua de salariu.

Deşi simțeam nevoia să-i debitez toate problemele în momentul în care a intrat pe uşa din spate a barului, am tras aer în piept ca să mă calmez şi l-am întrebat despre mama lui.

După ce m-a îmbrățişat pe fugă, Sam s-a trântit pe scaunul său care scârțâia, din spatele biroului. S-a întors ca să mă privească în față. Şi-a ridicat picioarele pe marginea biroului cu un aer de uşurare.

— Vorbeşte, merge şi face progrese, zise. Pentru prima dată, nu a trebuit să inventăm o poveste ca să ascundem cât de repede se poate vindeca. Am dus-o acasă în dimineața asta şi încearcă deja să facă diverse lucruri pe lângă casă. Fratele şi sora mea îi pun un milion de întrebări, acum, că s-au obişnuit cu ideea. Chiar par oarecum invidioşi pe mine fiindcă am moştenit trăsătura asta.

Eram tentată să-l întreb care era situația tatălui său vitreg, dar Sam părea îngrozitor de nerăbdător să intre în rutina sa obişnuită. Am aşteptat o clipă să văd dacă va aduce subiectul în discuție. Nu a făcut-o. În loc de asta, a întrebat despre factura de utilități, şi, cu un oftat de uşurare, am putut să-i

ofer lista cu problemele urgente.
Primul punct pe listă era că le angajasem pe Tanya şi pe Amelia ca să vină seara, să compenseze plecarea lui Ariene.
— Ariene a lucrat pentru mine de când am cumpărat barul, zise Sam trist. Va fi ciudat ca ea să nu mai muncească aici. A fost ca un junghi în coaste în ultimele câteva luni, dar mi-am imaginat că va reveni la felul ei normal de a fi, mai devreme sau mai târziu. Crezi că se va răzgândi?
— Poate, acum că te-ai întors, am spus, deşi aveam mari îndoieli. Dar a devenit atât de intolerantă! Nu cred că poate să lucreze pentru un teriantrop. Îmi pare rău, Sam.
Clătină din cap. Proasta sa dispoziție nu era o mare surpriză, dacă luam în calcul situația mamei sale şi nu chiar extaziata reacție a populației din Statele Unite la partea ciudată a realității.
Mă gândeam cu uimire că nici eu nu ştiusem nimic despre asta cândva. Nu-mi dădusem seama că unii dintre oamenii pe care-i cunoşteam erau vârcolaci, pentru că nu realizam că există aşa ceva. Poți interpreta greşit orice indiciu mintal, dacă nu înțelegi de unde vine. M-am întrebat întotdeauna de ce unii oameni erau atât de greu de citit, de ce creierele lor îmi trimiteau o imagine diferită de a celorlalți. Pur şi simplu nu mi-a trecut prin minte că aceste creiere aparțineau unor oameni care, la modul propriu, se transformau în animale.
— Crezi că afacerea va merge prost pentru că sunt teriantrop sau din cauza crimei? mă întrebă Sam.
Apoi îşi dădu seama şi zise:
— Îmi pare rău, Sook. Nu m-am gândit că victima a fost Crystal, cumnata ta.
— Nu am fost niciodată înnebunită după ea, am spus cât de cinstit am putut. Dar cred că este îngrozitor ceea ce i s-a făcut, indiferent cum era.
Sam încuviință. Nu i-am văzut niciodată fața atât de întunecată şi gravă. Sam era în general o ființă optimistă.
— Oh, am spus ridicându-mă să plec, dar apoi m-am oprit şi mă tot bâțâiam de pe un picior pe celălalt.
Am tras adânc aer în piept.
— Apropo, Eric şi cu mine suntem căsătoriți.

Dacă am sperat să-mi fac ieşirea într-o notă amuzantă, calculul meu a fost cât se poate de greşit. Sam a sărit în picioare şi m-a apucat de umeri.

— Ce ai făcut? m-a întrebat. Era cât se poate de serios.

— Nu am făcut nimic, am spus, uimită de vehemența reacției. E vorba de ce-a făcut Eric.

I-am povestit lui Sam despre cuțit.

— Nu ți—ai dat seama că acel cuțit avea o semnificație?

— Nici nu ştiam că e un cuțit, am răspuns, începând să mă simt destul de enervată, dar păstrându-mi încă un ton rezonabil. Bobby nu mi-a spus. Cred că nici el nu ştia, aşa că nu am putut-o citi în mintea lui.

— Unde îți era bunul-simț? Sookie, asta a fost o *idioțenie.*

Asta nu era chiar reacția pe care o aşteptasem de la un bărbat pentru care-mi făcusem griji, un bărbat pentru care, în ultimele zile, muncisem de-mi ieşise pe nas. Mi-am adunat mândria rănită ca pe o jachetă, în jurul meu.

— Atunci lasă-mă să-mi duc ființa *idioată* acasă, ca să nu mai ai de-a face cu idioțenia mai mult decât e nevoie, am spus cu vocea ridicată. Cred că acum, că te-ai întors, nu mai trebuie să fiu aici *în fiecare minut* ca să mă asigur că lucrurile merg bine.

— Îmi pare rău, zise, dar era prea târziu. Eram pusă pe fapte mari şi voiam să plec.

Am ieşit pe uşa din spate înainte ca cel mai aprig bețiv al nostru să poată număra până la cinci, şi apoi am urcat în maşină şi am pornit spre casă. Eram furioasă şi tristă, şi bănuiam că Sam avea dreptate.

Atunci devii atât de furios, nu-i aşa? Când ştii că ai făcut ceva stupid! Explicația lui Eric nu îmi îndepărtase temerile.

Eram programată să lucrez în acea seară şi aveam timp să-mi fac ordine în gânduri. Nici nu se punea problema să nu apar. Indiferent dacă Sam şi cu mine eram certați, trebuia să lucrez.

Nu eram pregătită să merg acasă, unde ar fi trebuit să mă gândesc la sentimentele mele confuze.

În loc să mă îndrept spre casă, m-am întors şi m-am dus la Tara's Togs. Nu o prea mai văzusem pe prietena mea Tara de

când se căsătorise cu JB du Rone. Dar busola mea interioară mă îndrepta spre ea. Spre uşurarea mea, Tara era singură în magazin. Mckenna, „ajutoarea" ei, nu era angajată cu normă întreagă. Tara a ieşit din încăperea din spate, când a sunat clopoțelul. Mai întâi păru puțin surprinsă să mă vadă, apoi zâmbi. Prietenia noastră avusese suişurile şi coborâşurile ei, dar acum părea că suntem în regulă. Grozav.

— Ce-ai pățit? întrebă Tara.

Arăta foarte atrăgătoare şi plăcută, într-un tricou turcoaz. Tara e mai înaltă decât mine, foarte drăguță şi o femeie de afaceri cu adevărat bună.

— Am făcut o tâmpenie şi nu prea ştiu ce să zic.

— Spune-mi tot, îmi ceru ea, şi am mers să ne aşezăm la masa pe care erau ținute cataloagele cu rochiile de mireasă.

Împinse cutia cu şervețele spre mine. Tara ştie când urmează să plâng.

Aşa că i-am spus povestea cu toate amănuntele, începând cu incidentul din Rhodes, unde am schimbat sânge cu Eric pentru ceea ce s-a dovedit a fi o dată prea mult. I-am explicat legătura ciudată pe care o aveam cu el.

— Deci, fă-mă să pricep, zise. S-a oferit să bea din sângele tău, ca un vampir, chiar şi mai rău, să nu te muşte?

Am încuviințat, frecându-mă la ochi.

— Uau, ce sacrificiu de sine!

Tara avusese nişte experiențe neplăcute cu vampirii. Nu eram surprinsă de remarca ei sarcastică.

— Crede-mă, ceea ce a făcut Eric e de departe cel mai mic rău dintre cele două, am asigurat-o.

Brusc, am realizat *că aş fi liberă acum, dacă André ar fi băut din sângele meu în acea seară.* André murise la locul exploziei. M-am gândit la asta o clipă şi am trecut mai departe. Dar nu se întâmplase aşa şi nu eram liberă, însă lanțurile pe care le purtam acum erau mult mai drăguțe.

— Şi ce simți pentru Eric? întrebă Tara.

— Nu ştiu, am zis. Sunt lucruri pe care aproape că le iubesc la el şi lucruri care mă bagă în sperieți. Şi… ştii… Îl *doresc.* Dar face unele chestii despre care *el* spune că sunt pentru binele meu. Cred că îi pasă de mine. Dar îi pasă şi mai mult de el. Am

tras adânc aer în piept. Îmi pare rău, mă bâlbâi.
— De-asta m-am măritat cu JB, zise. Ca să nu trebuiască să-mi fac griji pentru rahaturi de genul ăsta.
A dat din cap, accentuând astfel decizia bună pe care o luase.
— Ei, l-ai luat ca să nu pun eu mâna pe el, am zis.
Am încercat să zâmbesc. Căsătoria cu cineva atât de simplu precum JB părea cu adevărat relaxantă. Dar oare căsătoria presupunea să te relaxezi pe canapea? *Cel puțin, să-ți petreci timpul cu Eric nu e niciodată plictisitor,* m-am gândit. Oricât de dulce era, JB avea nişte limite serioase chiar şi în întreținerea unei conversații.
În plus, Tara trebuia să fie mereu cea care lua deciziile. Tara nu era fraieră şi nici nu fusese orbită de dragoste. De alte lucruri poate, dar nu de dragoste. Ştiam că Tara înțelege perfect regulile căsătoriei ei cu JB, şi nu păreau să o deranjeze. Pentru ea, rolul de conducător/căpitan îi oferea confort şi energie. Cu siguranță îmi plăcea să fiu responsabilă pentru viața mea – nu voiam să aparțin cuiva – dar ideea mea despre căsătorie ținea mai degrabă de un parteneriat democratic.
— Deci, rezumând, zise Tara, imitându-l perfect pe unul dintre profesorii noştri de gimnaziu. Tu şi Eric nu ați fost cuminți în trecut.
Am recunoscut că aşa s-a întâmplat. Doamne, şi ce mai prostii am făcut!
— Acum, întreaga organizație a vampirilor îți e datoare pentru un anumit serviciu. Nu vreau să ştiu care a fost acesta şi nu vreau să ştiu de ce ai făcut-o.
Am încuviințat din nou.
— De asemenea, Eric deține oarecum o parte din tine din cauza chestiei ăsteia cu legătura de sânge. Ceea ce, ca să-i acordăm circumstanțe atenuante, nu a fost plănuit.
— Da.
— Şi acum te-a manipulat până ai ajuns în postura de a-i fi logodnică? Soție? Dar tu nu ştiai ce faci.
— Exact.
— Iar Sam ți-a spus idioată pentru că l-ai ascultat pe Eric.
Am ridicat din umeri:
— Da, aşa a făcut.

Chiar atunci, o clientă avu nevoie de ajutorul Tarei, dar numai pentru câteva minute. (Riki Cunningham voia să plătească o rochie pentru balul de absolvire, pe care o reţinuse pentru fiica ei.) Când Tara se aşeză din nou pe scaunul ei, era gata să-mi spună ce părere are.

— Sookie, cel puţin lui Eric îi pasă de tine, şi nu are să-ţi facă rău niciodată. Ai fi putut fi mai deşteaptă, şi nu ştiu dacă nu ai făcut-o din cauza legăturii de sânge sau pentru că eşti atât de înnebunită după el, încât nu pui suficiente întrebări. Doar tu îţi poţi da seama. Dar ar putea fi mult mai rău. Nici o fiinţă umană nu trebuie să ştie despre treaba cu cuţitul. Iar Eric nu poate fi prin preajmă în timpul zilei, aşa că o să ai timp liber, fără Eric, să te gândeşti bine. De asemenea, el are propria afacere pe care trebuie să o conducă şi n-o să se ţină după tine. Iar noii lideri ai vampirilor trebuie să te lase în pace pentru că vor ca Eric să fie mulţumit. Nu-i prea rău, nu-i aşa?

Îmi zâmbi, şi, după o clipă, i-am zâmbit şi eu. Am început să-mi recapăt buna dispoziţie.

— Mulţumesc, Tara, am zis. Crezi că lui Sam o să-i treacă furia?

— Nu m-aş aştepta chiar să ceară scuze pentru că a spus că te-ai purtat ca o idioată, mă avertiză Tara. În primul rând, pentru că e adevărat, şi în al doilea rând, pentru că e bărbat. Are cromozomul acela. Dar voi doi v-aţi înţeles întotdeauna minunat, şi-ţi e dator pentru că te-ai ocupat de bar. Aşadar, o să se rezolve.

Am pus şerveţelul folosit în coşul de gunoi de lângă masă. Am zâmbit, deşi probabil că nu a fost cel mai reuşit zâmbet al meu.

— Între timp, zise Tara, şi eu am nişte noutăţi pentru tine.

Trase adânc aer în piept.

— Ce e? am întrebat încântată că prietenia noastră era pe drumul cel bun.

— O să am un bebe, zise Tara, şi pe chip îi îngheţă o grimasă.

Aoleu! Un drum *periculos*.

— Nu pari foarte fericită, am spus, precaută.

— Plănuisem să nu am copii deloc, zise. Ceea ce pe JB nu-l deranja.

— Şi...?
— Nici metodele contraceptive multiple nu funcţionează întotdeauna, zise Tara, privind în jos către mâinile ei, aşezate pe cataloagele cu rochii de mireasă. Şi pur şi simplu nu pot să renunţ la el. E al nostru. Aşa că...
— Poate... poate că vei reuşi să te bucuri de asta.
Încercă să zâmbească.
— JB e foarte fericit. E greu pentru el să păstreze un secret. Dar am vrut să aştept să treacă primele trei luni. Eşti prima căreia i-am spus.
— Jur, am zis, şi m-am întins să o mângâi pe umăr, o să fii o mamă bună.
— Chiar crezi asta?
Arăta şi se simţea îngrozită. Părinţii Tarei fuseseră genul care uneori sunt împuşcaţi de progeniturile lor. Repulsia Tarei faţă de violenţă a împiedicat-o să o apuce pe această cale, dar nu cred că ar fi fost cineva surprins dacă bătrânii Thornton ar fi dispărut într-o noapte. Câţiva chiar ar fi aplaudat.
— Da, chiar cred asta.
Vorbeam serios. Puteam *auzi* direct din mintea ei, hotărârea Tarei de a şterge tot ceea ce i-a făcut mama ei, încercând să fie cea mai bună mamă pentru copil. În cazul Tarei, asta însemna că nu avea să bea, va fi blândă, cu un limbaj civilizat şi vrednică de laudă.
— O să merg la fiecare lecţie deschisă şi la fiecare şedinţă cu părinţii, zise cu o voce care suna aproape înspăimântător din cauza fermităţii cu care vorbea. O să fac negrese. Copilul meu va avea haine noi. Pantofii vor fi pe mărimea lui. Va face toate vaccinurile şi va purta aparat dentar. Vom începe să punem deoparte bani pentru colegiu săptămâna viitoare. O să-i spun că-l iubesc în fiecare afurisită de zi.
Dacă ăsta nu era un plan pentru a fi o mamă bună, nu mi-aş fi imaginat care altul putea fi.
Ne-am îmbrăţişat când m-am ridicat să plec. *Aşa ar trebui să fie,* m-am gândit.
M-am dus acasă, am luat cu întârziere prânzul şi m-am schimbat în hainele de lucru.
Când a sunat telefonul, am sperat că e Sam care vrea să

calmeze lucrurile, dar vocea de la celălalt capăt al firului era a unui bărbat în vârstă, necunoscut.

— Alo? Aş putea să vorbesc, vă rog, cu Octavia Fant?

— Nu, domnule, e plecată. Îi pot transmite cumva un mesaj?

— Dacă sunteți amabilă.

— Desigur.

Răspunsesem la telefon în bucătărie, aşa că aveam un creion şi o hârtie la îndemână.

— Vă rog să-i spuneți că a sunat-o Louis Chambers. Ăsta e numărul meu. Mi l-a spus încet şi cu grijă, iar eu l-am repetat ca să fiu sigură că l-am notat corect. Vă rog, spuneți-i să mă sune. Voi fi bucuros să vorbesc cu ea.

— O să mă asigur că primeşte mesajul.

— Mulțumesc.

Hmm. Nu puteam citi gândurile la telefon, ceea ce în mod normal consideram o uşurare. Dar mi-ar fi plăcut să aflu puțin mai multe despre domnul Chambers.

Când Amelia a apărut acasă puțin după ora cinci, Octavia era cu ea în maşină. Am aflat că Octavia umblase prin centrul oraşului Bon Temps completând cereri de angajare, în timp ce Amelia îşi petrecuse după-amiaza la societatea de asigurări. Era seara în care gătea Amelia, şi, deşi trebuia să plec la Merlotte's în câteva minute, îmi plăcea să o văd în acțiune făcând sosul pentru spaghete. I-am întins Octaviei mesajul, în timp ce Amelia toca ardeiul gras şi ceapa.

Octavia scoase un geamăt adânc şi atât de puternic, încât Amelia se opri din tocat şi veni lângă mine, aşteptând ca bătrâna să ridice privirea de pe bucata de hârtie şi să ne ofere nişte informații. Nu se întâmplă asta.

După o clipă, mi-am dat seama că Octavia plângea şi m-am grăbit în dormitor ca să iau un şervețel. Am încercat să i-l strecor Octaviei cu tact, ca şi cum nu observasem nimic special, ci doar se întâmpla să am în mână un şervețel în plus.

Amelia a avut grijă să privească în jos la tocător şi şi-a reluat tocatul, în timp ce eu m-am uitat la ceas şi am început să caut în geantă cheile de la maşină, într-un timp inutil de lung.

— Părea bine? întrebă Octavia cu voce sugrumată.

— Da, am zis.

Cam atât puteam să-mi dau seama din vocea de la celălalt capăt al firului.
— Părea nerăbdător să stea de vorbă cu tine.
— Oh, trebuie să-l sun înapoi, zise, iar vocea îi era încordată.
— Desigur, am zis. Doar formează numărul. Nu-ți face griji despre cât costă sau chestii din astea. Vedem când vine factura.
I-am aruncat o privire Ameliei, ridicând o sprânceană. Clătină din cap. Nici ea nu ştia ce naiba se întâmplă.
Octavia formă numărul cu degete tremurânde. Lipi şi mai tare telefonul de ureche. Mi-am dat seama când a răspuns Louis Chambers. Ochii i s-au închis, mâna i s-a încleştat pe telefon şi toți muşchii feței i s-au încordat.
— Oh, Louis, spuse ea cu vocea plină de uşurare şi uimire. Oh, slavă Domnului. Eşti bine?
Amelia şi cu mine am şters-o din bucătărie în acel moment. Amelia m-a condus la maşină.
— Nu ai auzit niciodată de tipul ăsta, Louis? am întrebat.
— Nu a vorbit niciodată despre viața ei privată pe vremea când lucra cu mine. Dar celelalte vrăjitoare mi-au spus că Octavia are un prieten stabil. Nu l-a pomenit de când e aici. Se pare că nu a auzit de el de la Katrina.
— Poate a crezut că nu a supraviețuit, am zis, şi ne-am privit una pe cealaltă cu ochii mari.
— Asta e ceva important, zise Amelia. Ei bine, s-ar putea să o pierdem pe Octavia.
A încercat să-şi ascundă uşurarea, dar bineînțeles eu am putut-o citi. Oricât de ataşată era Amelia de mentorul ei într-ale magiei, mi-am dat seama că, pentru Amelia, să trăiască alături de Octavia era ca şi cum ai fi locuit cu un profesor de gimnaziu.
— Trebuie să plec, am spus. Ține-mă la curent. Dă-mi un mesaj dacă ai noutăți importante.
Trimiterea de mesaje pe mobil era unul dintre talentele noi pe care le căpătasem datorită Ameliei.
În ciuda aerului rece, Amelia se aşeză pe unul din scaunele de grădină pe care le scosesem de la adăpost ca o încurajare pentru anticiparea primăverii.

— În clipa în care aflu ceva, te anunț. Mai stau aici câteva minute, apoi merg să văd ce face.

Am urcat în maşină şi am sperat că vremea se va încălzi curând. În apusul care se lăsa, am condus spre Merlotte’s. Pe drum am zărit un coiot. De obicei erau prea isteți ca să se lase văzuți, dar acesta mergea pe marginea drumului ca şi cum ar fi avut o întâlnire în oraş. Poate era un coiot adevărat, sau poate era o persoană sub o altă formă. Când m-am gândit la oposumii şi ratonii şi, din când în când, câte un tatu, pe care-i vedeam morți pe marginea drumului în flecare dimineață, m-am întrebat câte creaturi-vârcolac nu au fost ucise în forma lor animală, din neatenție. Poate că unele dintre cadavrele pe care politia le considera drept victime ale unor crime fuseseră persoane ucise în forma lor secundară. Mi-am amintit că toate urmele de animal de pe corpul lui Crystal au dispărut atunci când a fost dată jos de pe cruce, după ce au fost scoase cuiele. Puteam să pun pariu că respectivele cuie erau din argint. Existau atât de multe lucruri pe care nu le ştiam.

Când am ajuns la uşa din spate de la Merlotte’s, plină de gânduri bune de împăcare cu Sam, l-am găsit pe şeful meu certându-se cu Bobby Burnham. Era aproape întuneric deja, iar Bobby trebuia să-şi fi terminat programul de lucru. În loc de asta, stătea pe holul de lângă biroul lui Sam. Era roşu la față şi agitat.

— Ce s-a întâmplat? am zis. Bobby, vrei să vorbeşti cu mine?

— Da. Tipul ăsta nu voia să-mi spună când ajungi aici, zise Bobby.

— Tipul ăsta e şeful meu şi nu este obligat să-ți spună nimic, am zis. Iată-mă. Ce vrei să-mi spui?

— Eric ți-a trimis plicul ăsta şi mi-a ordonat să-ți spun că sunt la dispoziția ta oricând ai nevoie de mine. Se presupune că trebuie să-ți spăl şi maşina, dacă vrei tu asta.

Fața lui Bobby deveni încă şi mai roşie când zise asta.

Dacă Eric s-a gândit că Bobby va deveni umil şi amabil după o umilire publică, era nebun. Acum, Bobby avea să mă urască în următoarea sută de ani, dacă trăia atât. Am luat plicul pe care mi-l întindea Bobby şi am zis:

— Mulțumesc, Bobby. Întoarce-te la Shreveport.

Înainte ca ultima silabă să-mi iasă din gură, Bobby a ieşit pe uşa din spate. Am studiat plicul alb şi apoi l-am îndesat în geantă. Am ridicat ochii. Sam mă privea.

— Ca şi cum mai aveai nevoie de încă un duşman, zise şi intră în birou.

Ca şi cum mai aveam nevoie de un prieten care să se poarte ca un ticălos, m-am gândit. Cam atât despre cum ar fi trebuit să râdem de neînțelegerea noastră. L-am urmat pe Sam, ca să-mi las geanta în sertarul pe care-l păstra gol pentru gentile chelnerițelor. Nu ne-am adresat nici un cuvânt. M-am dus în depozit ca să-mi iau un şorț. Antoine îşi schimba şorțul pătat cu unul curat.

— D'Eriq a dat peste mine cu un borcan plin cu ardei iuți şi m-a stropit cu zeama, zise. Nu pot să le suport mirosul.

— Auu, am zis, simțind un damf. Nu te condamn.

— Mama lui Sam e bine?

— Da, a ieşit din spital, am zis.

— Veşti bune.

În timp ce îmi legam cordonul în jurul taliei, m-am gândit că Antoine era pe cale să spună altceva, dar, dacă era aşa, şi-a schimbat părerea. A traversat holul ca să bată la uşa bucătăriei, iar D'Eriq a deschis-o din interior şi l-a lăsat înăuntru. Clienții se aventuraseră de prea multe ori din greşeală în bucătărie, aşa că uşa stătea acum încuiată tot timpul. Mai exista o uşă, care dădea din bucătărie direct afară, lângă tomberonul de gunoi.

Am trecut pe lângă biroul lui Sam fără să mă uit înăuntru. El nu voia să vorbească cu mine; bine, nici eu nu o să vorbesc cu el. Mi-am dat seama că aveam un comportament infantil.

Agenții FBI erau încă în Bon Temps, ceea ce nu ar fi trebuit să mă surprindă. În seara aceasta, veniseră la bar. Weiss şi Lattesta şedeau față în față într-un separeu, cu o carafa cu bere şi o porție de murături prăjite între ei, şi discutau concentrați. La o masă, în apropierea lor, cu un aer regal şi frumos şi îndepărtat, stătea străbunicul meu, Niall Brigant.

Ziua aceasta avea să câştige premiul de cea mai ciudată zi. Am oftat şi m-am dus să-i iau comanda mai întâi străbunicului meu. S-a ridicat, când mă apropiam. Părul său

blond şi drept era legat la spate. Purta un costum negru şi cămaşă albă, ca întotdeauna, în seara asta, în locul cravatei negre, simple, pe care o purta întotdeauna, avea cravata pe care i-o dădusem eu de Crăciun. Era cu dungi roşii, aurii şi negre, şi arăta spectaculos. Totul la el strălucea şi sclipea. Cămaşa nu era pur şi simplu albă – era ca zăpada şi apretată; iar haina sa nu era doar neagră – era parcă de tuş şi fără pată. Pantofii nu aveau nici un fir de praf, iar rețeaua de riduri fine, fine de pe fața sa minunată nu făceau decât să-i pună în valoare perfecțiunea şi minunații ochi albaştri. Vârsta pe care o avea îi făcea aspectul mai atrăgător, în loc să i-l diminueze. Era aproape dureros să-l priveşti. Niall mă luă în brațe şi mă sărută pe obraz.

— Sânge din sângele meu, zise, iar eu am zâmbit cu fața ascunsă la pieptul lui.

Era atât de dramatic. Şi îi era atât de greu să arate uman. Îl zărisem o dată în forma sa adevărată şi fusese aproape orbitor. Din moment ce nimeni altcineva din bar nu rămăsese cu gura căscată la apariția lui, am ştiut că nu-l vedeau în acelaşi fel ca mine.

— Niall, am zis. Sunt atât de fericită să te văd! M-am simțit întotdeauna încântată şi flatată atunci când mă vizita. Să fiu strănepoata lui Niall era ca şi cum aş fi fost rudă cu un star rock; ducea o viață pe care nu mi-o puteam imagina, mergea în locuri în care eu nu voi ajunge niciodată, şi avea o putere pe care nici măcar nu o puteam bănui. Dar, din când în când, petrecea ceva vreme cu mine şi asta era întotdeauna ca şi cum ar fi venit Crăciunul. Zise foarte încet:

— Oamenii de vizavi de mine nu fac altceva decât să vorbească despre tine.

— Ştii ce este FBI-ul?

Cunoştințele lui Niall erau incredibile; era atât de bătrân încât se oprise cu numărătoarea la o mie şi ceva şi uneori greşea datele cu mai bine de un secol, dar nu ştiam cât de clare erau informațiile pe care le avea despre vremurile moderne.

— Da, zise. FBI. O agenție guvernamentală care adună date despre cei care încalcă legea şi despre teroriştii de pe teritoriul

Statelor Unite.
L-am aprobat.
— Dar tu eşti o persoană atât de bună. Nu eşti un criminal sau un terorist, zise Niall, deşi nu părea să creadă că inocența mea avea să mă apere.
— Mulțumesc, am zis. Dar nu cred că vor să mă aresteze. Bănuiesc că vor să afle cum obțin rezultate cu mica mea problemă mentală, şi, dacă ajung la concluzia că nu sunt nebună, probabil că vor vrea să muncesc pentru ei. De asta au venit în Bon Temps… dar au fost deturnați.
Şi asta mă aduse la subiectul dureros.
— Ştii ce i s-a întâmplat lui Crystal? l-am întrebat.
Dar chiar atunci mă chemară alți clienți şi a durat ceva până să mă întorc la Niall, care mă aştepta cu răbdare. Reuşea cumva să facă scaunul acela paradit să arate ca un veritabil tron. A reluat conversația exact de-acolo de unde o lăsasem.
— Da, ştiu ce i s-a întâmplat.
Trăsăturile feței îi rămaseră neschimbate, dar am simțit cum iese un val de răceală din el. Dacă aş fi avut vreo legătură cu moartea lui Crystal, mi-ar fi fost foarte frică.
— Cum de-ți pasă? am întrebat.
Nu-i acordase nici o atenție lui Jason; de fapt, Niall părea să nu-l placă pe fratele meu.
— Sunt întotdeauna interesat să aflu de ce a murit cineva înrudit cu mine, zise.
Niall păru total indiferent atunci când vorbi de moartea lui Crystal, dar, dacă era interesat, poate că ar fi fost de ajutor. Ai fi crezut că vrea să-l disculpe pe Jason, din moment ce Jason era strănepotul său, la fel cum eu eram strănepoata sa, dar Niall nu manifestase niciodată dorința de a-l întâlni pe Jason, cu atât mai puțin de a-l cunoaşte.
Antoine sună clopoțelul în bucătărie ca să-mi comunice astfel că una dintre comenzile mele era gata. M-am grăbit să-i servesc pe Sid Matt Lancaster şi Bud Dearborn cu cartofii lor prăjiți cu brânză, chili şi bacon. Sid Matt, rămas văduv de curând, era atât de bătrân, încât îşi imaginase că arterele sale nu puteau suporta mai mult decât o făcuseră deja, iar Bud nu fusese niciodată amator de mâncare sănătoasă. Când m-am

putut întoarce la Niall, am zis:
— Ai vreo idee cine a făcut asta? Vârcolacii-panteră cercetează şi ei.
Am mai pus un şerveţel în plus pe masa lui, ca să-mi fac de lucru şi să par ocupată.
Niall nu dispreţuia panterele. De fapt, deşi zânele păreau a se considera speciale şi superioare faţă de toate celelalte specii ale supranaturalului, Niall (cel puţin) îi respecta pe toţi cei care-şi schimbau forma, spre deosebire de vampiri, care-i considerau cetăţeni de mâna a doua.
— O să cercetez puţin. Am fost ocupat şi de asta nu am mai venit în vizită. Sunt probleme.
Am văzut că expresia lui Niall era mai serioasă decât de obicei.
Oh, rahat. Şi mai multe necazuri.
— Dar tu nu trebuie să-ţi faci griji, adăugă el, regeşte. O să mă ocup de asta.
Am spus că Niall e puţin îngâmfat? Dar nu mă puteam abţine să nu mă simt îngrijorată. Într-un minut, avea să trebuiască să duc altcuiva o băutură şi voiam să fiu sigură că am înţeles. Niall nu apărea prea des şi, când o făcea, rareori stătea mai mult. Era posibil să nu mai am o altă ocazie să stau de vorbă cu el.
— Ce s-a întâmplat, Niall? am întrebat direct.
— Vreau să ai mare grijă de tine. Dacă vezi vreo altă zână, în afară de mine, sau de Claude ori Claudine, sună-mă imediat.
— De ce mi-aş face griji dacă văd alte zâne? De ce ar vrea să-mi facă rău celelalte zâne?
— Pentru că eşti strănepoata mea.
Se ridică şi am ştiut că nu voi mai obţine nici o altă explicaţie.
Niall mă îmbrăţişa din nou, mă sărută din nou (zânele sunt foarte sensibile la atingere) şi ieşi din bar, cu bastonul în mână. Nu l-am văzut niciodată să-l folosească pentru a se ajuta la mers, dar îl purta întotdeauna cu el. În timp ce priveam în urma lui, m-am întrebat dacă avea un cuţit ascuns înăuntru. Sau poate era o baghetă magică foarte lungă. Sau amândouă. Mi-am dorit să fi stat împreună mai multă vreme,

sau cel puțin să-mi fi explicat pe îndelete despre potențialele pericole.

— Domnişoară Stackhouse, zise o voce masculină politicoasă, ne-ați putea aduce încă o carafă de bere şi o porție de murături?

M-am întors către agentul special Lattesta.

— Desigur, cu plăcere, am spus, zâmbind automat.

— Ce bărbat frumos, zise Sara Weiss.

Sara resimțea efectele celor două pahare de bere pe care le băuse deja.

— Cu siguranță, arată diferit. E din Europa?

— Pare străin, am fost şi eu de acord, după care am luat carafa goală şi le-am adus una plină, zâmbind tot timpul.

Apoi, Catfish, şeful fratelui meu, lovi cu cotul un pahar cu rom şi cola şi a trebuit să-l chem pe D'Eriq să vină cu o cârpă de şters masa şi un mop pentru podea.

După asta, doi idioți care fuseseră la gimnaziu cu mine au început să se certe al cui câine de vânătoare e mai bun. Sam a trebuit să-i despartă. Clienții se potoleau mult mai repede acum, când ştiau ce e Sam, ceea ce însemna un bonus neaşteptat.

O mulțime din discuțiile din bar din acea seară aveau ca subiect, bineînțeles, moartea lui Crystal. Faptul că fusese vârcolac-panteră se întipărise în conştiința oraşului. Cam jumătate dintre clienții barului credeau că fusese omorâtă de cineva care detesta noua lume ieşită la lumină. Cealaltă jumătate nu era la fel de sigură că fusese omorâtă pentru că era vârcolac-panteră. Această jumătate credea că promiscuitatea era un motiv suficient. Majoritatea bănuia că Jason era vinovatul. Unii dintre ei îl compătimeau. Alții, care o cunoscuseră pe Crystal sau reputația ei, simțeau că acțiunile lui Jason erau justificate. Aproape toți aceşti oameni se gândeau la Crystal doar cu referire la vinovăția sau inocența lui Jason. Mi se părea cu adevărat trist că majoritatea oamenilor aveau să-şi amintească despre ea doar felul în care murise.

Ar fi trebuit să mă duc să-l văd pe Jason sau să-l sun, dar nu găseam nici un imbold să fac asta. Acțiunile lui Jason din

ultimele câteva luni omorâseră parcă ceva în mine. Deşi Jason era fratele meu, şi-l iubeam, şi dădea semne că în sfârşit se maturizează, nu mai simţeam că trebuia să-l sprijin în toate încercările pe care i le scotea în cale viaţa. Mi-am dat seama că asta mă făcea să nu fiu un bun creştin. Deşi ştiam că nu sunt un gânditor profund într-ale teologiei, mă întrebam uneori dacă momentele de criză din viaţa mea nu se rezumau la două alegeri: să nu fiu un bun creştin sau să mor.

Am ales, de fiecare dată, viaţa.

Priveam asta din perspectiva corectă? Mai exista vreun punct de vedere care să-mi ofere o revelaţie?

Nu-mi venea în minte nici o persoană pe care să o pot întreba. Am încercat să-mi imaginez faţa preotului metodist dacă l-aş fi întrebat:

— E mai bine să înjunghii pe cineva ca să rămâi în viaţă, sau să-l laşi în pace şi să te omoare? Ar fi mai bine să-mi calc jurământul făcut în faţa lui Dumnezeu, sau să refuz să fac bucăţi mâna prietenului meu?

Acestea erau alegerile cu care mă confruntasem. Poate aveam o datorie foarte mare la Dumnezeu. Sau poate mă protejam aşa cum ar fi vrut el. Pur şi simplu nu ştiam şi nu puteam gândi suficient de profund ca să-mi imaginez Răspunsul Adevărat.

Oare oamenii pe care-i serveam ar fi râs dacă ar fi ştiut la ce mă gândeam? I-ar amuza anxietatea pe care o resimţeam în legătură cu starea sufletului meu? Mulţi mi-ar spune probabil că toate situaţiile se găseau în Biblie şi că, dacă aş citi Cartea Sfântă mai des, aş găsi acolo răspunsurile.

Asta nu funcţionase pentru mine până atunci, dar nu cedam. Mi-am abandonat gândurile care se învârteau în cerc şi i-am ascultat pe cei din jurul meu, ca să-i ofer creierului o pauză.

Sara Weiss se gândea că păream o tânără obişnuită şi ajunsese la concluzia că eram incredibil de norocoasă să primesc un asemenea dar, aşa cum îl considera ea. Credea tot ce-i spusese Lattesta legat de ceea ce se întâmplase la Piramidă, pentru că sub abordarea sa practică a vieţii exista o urmă de misticism. Şi Lattesta se gândea că era aproape

posibil să fiu un medium; ascultase cu mult interes poveştile martorilor principali de la Rhodes, şi acum, că mă întâlnise, ajunsese să creadă că spuneau adevărul.

Voia să ştie ce aş putea face pentru ţara mea şi cariera lui. Se întreba dacă ar fi obţinut o avansare dacă m-ar fi convins să am suficientă încredere în el, încât să devină coordonatorul meu pe perioada în care ajutam FBI-ul. Dacă ar fi putut să pună mâna şi pe tovarăşul meu, traiectoria sa ascendentă ar fi fost asigurată. Ar fi ajuns la cartierul general de la Washington. Ar fi propulsat în sus pe scara ierarhică.

M-am gândit să-i cer Ameliei să arunce o vrajă asupra agenţilor FBI, dar era ca şi cum aş fi trişat. Nu erau fiinţe supranaturale. Ei făceau doar ce li se ceruse să facă. Nu-mi voiau răul; de fapt, Lattesta credea că-mi face o favoare, pentru că m-ar fi putut scoate din fundătura asta în luminile rampei la nivel naţional, sau cel puţin m-aş fi bucurat de respectul FBI-ului.

Ca şi cum asta ar fi contat pentru mine.

În timp ce-mi vedeam de îndatoririle mele, zâmbind şi discutând cu clienţii obişnuiţi, am încercat să-mi imaginez cum ar fi să plec din Bon Temps cu Lattesta. Ar găsi ei vreun test cu care să-mi măsoare acurateţea. În cele din urmă, se vor convinge că sunt telepată şi nu medium. Când vor descoperi tot ce sunt în stare să fac, mă vor duce în locuri unde s-au întâmplat lucruri oribile ca să găsesc supravieţuitori. Mă vor trimite în camere în care se află spioni ai altor ţări sau americani pe care-i suspectează de lucruri îngrozitoare. Eu va trebui să le spun agenţilor FBI dacă aceşti oameni sunt sau nu vinovaţi de infracţiunea pe care FBI-ul îşi imagina că ar fi comis-o. Poate voi fi obligată să stau în preajma unor vinovaţi de genocid. Mi-am imaginat ce aş putea vedea în mintea acestor oameni şi m-am simţit îngreţoşată.

Dar nu s-ar dovedi cunoştinţele mele de mare ajutor pentru cei în viaţă dacă aş afla despre comploturi cu mult timp înainte?

Am clătinat din cap. Mintea îmi rătăcea mult prea departe. Toate astea *s-ar putea* întâmpla. Un criminal în serie *s-ar putea gândi* unde îi erau îngropate victimele chiar în

momentul în care-i ascultam gândurile. Dar, din vasta mea experiență, oamenii gândeau rareori: „Da, am îngropat cadavrul la numărul 1218, pe Closer Drive, sub tufişul de trandafiri." Sau: „Banii pe care i-am furat sunt depozitați în siguranță în contul cu numărul 12345 la Banca Națională a Elveției." Cu atât mai puțin: „Plănuiesc să arunc în aer clădirea XYZ, pe 4 mai, iar cei şase tovarăşi ai mei sunt..."

Da, aş putea face ceva bine. Dar, indiferent ce aş realiza, nu ar corespunde aşteptărilor guvernului. Şi nu aş mai fi liberă niciodată. Nu cred că m-ar închide într-o celulă, nimic de genul ăsta, nu sunt atât de paranoică. Dar nu credeam că voi ajunge vreodată să-mi trăiesc viața aşa cum voiam.

Aşadar, am ajuns la concluzia că poate eram un creştin rău, sau doar un american rău. Dar ştiam că, dacă nu eram obligată să procedez aşa, nu aveam de gând să plec din Bon Temps împreună cu agentul Weiss sau cu agentul special Lattesta. Să fiu căsătorită cu un vampir era mult mai bine.

CAPITOLUL 8

Când am pornit spre casă în seara aia, eram furioasă pe aproape toată lumea. Din când în când, aveam momente din astea. Ține de hormoni sau are o ciclicitate cauzată de alte lucruri. Sau poate ține de alinierea planetelor.

Eram furioasă pe Jason pentru că fusesem furioasă pe el de luni întregi. Eram furioasă pe Sam într-un fel pentru că mă durea. Eram enervată de agenții FBI pentru că veniseră să mă preseze, deşi de fapt nu făcuseră încă asta. Eram ofensată de aranjamentul lui Eric cu cuțitul şi de îndepărtarea cu dispreț a lui Quinn, deşi trebuia să recunosc că Eric spunea adevărul atunci când susținea că eu i-am dat prima papucii lui Quinn. Asta nu însemna că nu voiam să-l mai văd. (Sau asta însemna?) Cu *siguranță* nu însemna că Eric putea să-mi dicteze pe cine să văd şi pe cine nu.

Şi poate eram furioasă pe mine, pentru că, atunci când a existat şansa să am o confruntare cu Eric pe tot felul de teme, mă blegisem şi-i ascultasem amintirile. Ca flashback-urile din *Lost,* amintirile vikingului Eric îşi făcuseră loc în cursul curent al acțiunii.

Ca să fiu şi mai furioasă, în fața casei, acolo unde doar vizitatorii parchează, era o maşină pe care n-o recunoşteam. M-am dus la uşa din spate şi am urcat treptele verandei, încruntată şi foarte contrariată. Nu doream musafiri. Tot ce voiam era să-mi pun pijamaua, să mă spăl pe față şi să mă bag în pat cu o carte.

Octavia stătea la masa din bucătărie cu cel mai negru bărbat pe care-l văzusem în viața mea şi pe a cărui față erau tatuate cercuri în jurul ochilor. În ciuda decorațiunilor înspăimântătoare, părea calm şi agreabil. Când am intrat, s-a ridicat în picioare.

— Sookie, zise Octavia cu o voce tremurată, acesta este prietenul meu Louis.

— Îmi pare bine să te cunosc, am zis, şi i-am întins mâna.

Mi-a strâns-o cu blândețe şi m-am aşezat, ca să-şi reia şi el locul pe scaun. Atunci am observat valizele de pe hol.

— Octavia? am zis arătând spre ele.

— Ei, Sookie, chiar şi noi, bătrânele, avem ceva romantism în viețile noastre, zise Octavia, zâmbind. Louis şi cu mine am fost apropiați înainte de Katrina. Locuia la zece minute cu maşina de mine, în New Orleans. După ce s-a întâmplat nenorocirea, l-am căutat. În cele din urmă, am renunțat.

— Am petrecut foarte mult timp încercând să dau de Octavia, zise Louis, cu privirea ațintită spre ea. În cele din urmă, acum două zile, am dat de nepoata ei, iar aceasta avea numărul de telefon de aici. Nu puteam crede că am găsit-o în cele din urmă.

— Casa ta a supraviețuit…? accidentului, catastrofei, dezastrului, apocalipsei; alege cuvântul, toate sunt la fel de potrivite.

— Da, slavă cerului, a supraviețuit. Şi am electricitate. Sunt multe de făcut, dar am lumină şi căldură. Pot găti din nou. Frigiderul funcționează şi strada e aproape curată. Îi pun înapoi acoperişul. Acum, Octavia se poate întoarce cu mine într-un loc potrivit pentru ea.

— Sookie, zise ea blând, ai fosta atât de amabilă să mă laşi să stau cu tine. Dar vreau să fiu cu Louis şi trebuie să mă întorc în New Orleans. O să găsesc ceva ca să ajut la reconstrucția oraşului. Acolo e casa mea.

Octavia simțea, evident, că îmi dădea o veste proastă. Am încercat să par tristă.

— Trebuie să faci ce e mai bine pentru tine, Octavia. A fost o plăcere să te am în casă. Eram atât de recunoscătoare că Octavia nu era telepată. Amelia e aici?

— Da, e sus să-mi aducă ceva. Binecuvântată să fie, mi-a luat un fel de cadou de despărțire.

— Oho! am exclamat, încercând să nu exagerez. Louis m-a privit cercetător, dar Octavia i-a zâmbit. Nu o mai văzusem niciodată pe Octavia zâmbind aşa şi-mi plăcea cum îi stătea.

— Mă bucur că ți-am putut fi de ajutor, zise, încuviințând cu înțelepciune.

Aveam ceva probleme în a-mi păstra zâmbetul oarecum-trist-dar-curajos, dar am reuşit. Slavă Domnului că Amelia coborî scările chiar în acel moment, cu un pachet frumos ambalat în mână, legat cu o panglică subţire roşie, cu o fundă mare. Fără să se uite la mine, Amelia zise:

— Un cadou mic de la mine şi de la Sookie. Sper să-ţi placă.

— Oh, ce drăguţe sunteţi! îmi pare rău că m-am îndoit de talentul tău, Amelia. Eşti o vrăjitoare dată naibii.

— Octavia, înseamnă atât de mult pentru mine să te aud spunând asta!

Amelia era sincer mişcată până la lacrimi.

Slavă Domnului că Louis şi Octavia se ridicară atunci. Deşi o plăceam şi o respectam pe vrăjitoarea mai în vârstă, ea reprezentase o serie de hopuri în mersul gospodăriei pe care o formam cu Amelia.

Chiar m-am trezit răsuflând uşurată atunci când uşa de la intrare se închise în urma ei şi a partenerului său. Cu toţii ne-am spus din nou şi din nou la revedere unii altora, iar Octavia ne-a mulţumit în mod repetat pentru tot felul de lucruri, şi a găsit şi modalitatea de a ne aminti despre tot felul de lucruri misterioase pe care le-a făcut pentru noi şi de care noi nu ne aminteam.

— Slavă cerului, zise Amelia prăbuşindu-se pe scări.

Amelia nu era o persoană religioasă, sau cel puţin nu era religioasă în adevăratul sens al cuvântului, aşa că asta era o adevărată demonstraţie pentru ea.

M-am aşezat pe marginea canapelei.

— Sper că sunt foarte fericiţi, am zis.

— Nu crezi că ar fi trebuit să-l verificăm cumva?

— O vrăjitoare atât de puternică precum Octavia nu reuşeşte să-şi poarte singură de grijă?

— Ai dreptate. Dar ai văzut ce tatuaje avea?

— Erau impresionante, nu-i aşa? Cred că e un fel de vrăjitor.

Amelia se arătă de acord.

— Da, sunt sigură că practică vreo formă de magie africană, zise. Nu cred că trebuie să ne facem griji că rata ridicată a criminalităţii din New Orleans i-ar putea afecta pe Octavia şi pe Louis. Nu cred că-i va supăra cineva.

— Ce cadou i-ai dat?
— L-am sunat pe tata şi mi-a trimis prin fax un bon-cadou la magazinul său de materiale de construcţii.
— E o idee grozavă. Cât îţi datorez?
— Nici un ban. A insistat să fie din partea lui. Cel puţin acest incident fericit mi-a eliminat o parte din furia mea generală. Mă simţeam mai bine cu Amelia acum, că nu mai aveam nici un resentiment legat de faptul că o adusese pe Octavia la mine acasă. Am stat în bucătărie şi am povestit cam o oră înainte să mă duc la culcare, deşi eram prea obosită să încerc să-i povestesc tot ce mi se întâmplase în ultima vreme. Ne-am dus la culcare mai prietene decât fusesem de săptămâni întregi.
În timp ce mă pregăteam de culcare, mă gândeam la cadoul nostru practic pentru Octavia şi asta mi-a amintit de plicul pe care mi-l dăduse Bobby Burnham. L-am scos din geantă şi l-am desfăcut cu pila de unghii. Am scos cartonul din interior. În el era o fotografie pe care nu o văzusem niciodată, fără îndoială făcută la şedinţa foto pentru calendarul pe care-l puteai cumpăra de la magazinul de suveniruri de la Fangtasia. În imaginea din calendar, Eric (Mister Ianuarie) stătea pe un pat uriaş, alb. Fundalul era gri, cu fulgi strălucitori atârnaţi peste tot. Eric avea un picior pe podea, cu celălalt genunchi îndoit pe pat. Ţinea o haină de blană albă într-o poziţie strategică. În poza pe care mi-o trimisese azi, stătea oarecum în aceeaşi poziţie, dar întindea o mână către cameră, ca şi cum ar fi invitat privitorul să vină alături de el pe pat. Iar blana albă nu acoperea chiar totul. „Aştept noaptea în care ai să fii lângă mine" scrisese pe cartonul alb, cu scrisul său ilizibil.
Uşor exagerat? Da. Să-ţi lase gura apă? Oho, sigur! Puteam simţi cum mi se încinge sângele. Mi-a părut rău că am deschis-o chiar înainte să mă bag în pat. Categoric, a durat mult timp până am reuşit să adorm.
M-am simţit ciudat să nu o aud pe Octavia făcându-şi de lucru prin casă în dimineaţa următoare. Dispăruse din viaţa mea la fel de repede cum intrase. Speram că, în timpul petrecut împreună, Octavia şi Amelia discutaseră statutul Ameliei faţă de ce mai rămăsese din soborul din New Orleans. Era greu de crezut că Amelia a putut transforma un tânăr

într-o pisică (în timpul unei partide foarte aventuroase de sex), m-am gândit în timp ce-mi priveam colocatara grăbindu-se să iasă pe uşa din spate ca să meargă la firma de asigurări. Amelia, îmbrăcată în pantaloni bleumarin şi cu un pulover arămiu cu albastru, părea gata să vândă prăjiturele pentru cercetaşi. Când uşa s-a trântit în urma ei, am tras adânc aer în piept. Eram singură în casă pentru prima dimineață de veacuri întregi.

Singurătatea nu a durat mult. Îmi beam a doua cafea şi mâncam nişte pâine prăjită, când Andy Bellefleur şi agentul special Lattesta au bătut la uşa din față. Mi-am tras pe mine în grabă nişte blugi şi un tricou, ca să merg să deschid uşa.

— Andy, agent special Lattesta, am spus. Intrați. I-am condus înapoi spre bucătărie. Nu aveam de gând să-i las să mă țină departe de cafeaua mea.

— Vreți o cană? i-am întrebat şi amândoi au clătinat din cap în semn de refuz.

— Sookie, zise Andy cu o expresie serioasă, am venit în legătură cu cazul lui Crystal.

— Desigur.

Am muşcat din felia de pâine, am mestecat şi am înghițit. M-am întrebat dacă Lattesta ținea dietă sau ceva de genul ăsta. Îmi urmărea fiecare mişcare. Am cercetat în creierul lui. Nu era fericit că nu purtam sutien, pentru că sânii mei îi distrăgeau atenția. Se gândea că aveam forme cam generoase pentru gustul lui. Se gândea că mai bine nu s-ar mai gândi aşa la mine. Îi era dor de soția lui.

— Mi-am imaginat că asta are prioritate asupra celuilalt lucru, am zis străduindu-mă să-mi îndrept atenția către Andy.

Nu-mi puteam da seama cât ştia Andy – cât de mult îi povestise Lattesta – despre ce se întâmplase în Rhodes, dar Andy încuviință.

— Credem, zise el după ce se uită la mine şi la Lattesta, că Crystal a murit cu trei nopți în urmă, undeva între unu şi trei sau patru dimineața.

— Desigur, am zis din nou.

— Ştiai asta?

Lattesta merse direct la țintă, ca un câine de vânătoare.

— E logic. Întotdeauna e cineva la bar până pe la unu, două, şi apoi Terry vine să facă curat undeva între şase şi opt dimineața. Terry nu venea atât de devreme zilele astea, pentru că trebuia să se ocupe seara de bar şi dormea până mai târziu, dar mulți oameni nu s-ar gândi la asta, nu-i aşa?

— Exact, zise Andy după o pauză apreciabilă.

— Aşa, am spus, după ce am zis ce aveam de zis şi mi-am mai turnat nişte cafea.

— Cât de bine îl ştii pe Tray Dawson? întrebă Andy.

Asta era o întrebare plină de subînțeles. Răspunsul corect era: „Nu atât de bine pe cât ai crede." Am fost prinsă odată pe o alee cu Tray Dawson, iar acesta era dezbrăcat, dar nu era ce credea lumea (iar eu ştiu destul de bine ce crede lumea).

— Iese cu Amelia, am spus, ceea ce era destul de neutru. Este colocatara mea, i-am amintit lui Lattesta care părea uşor pierdut. Ați întâlnit-o acum două zile. Acum este la muncă. Şi, bineînțeles, Tray este vârcolac.

Lattesta clipi. Avea să dureze o vreme până să se obişnuiască cu oamenii care spuneau asta cu fețe indiferente. Nici expresia lui Andy nu se schimbă.

— Da, zise Andy. Amelia a fost cu Tray în noaptea în care a murit Crystal?

— Nu-mi amintesc, întreab-o pe ea.

— O vom face. A zis vreodată Tray ceva despre cumnata ta?

— Nu-mi amintesc. Bineînțeles, se cunoşteau, măcar un pic, din moment ce amândoi erau vârcolaci.

— De când ştii despre... vârcolaci? Şi despre ceilalți vârcolaci? întrebă Andy ca şi cum nu s-ar fi putut abține.

— Oh, de ceva vreme, am zis. Mai întâi Sam şi apoi ceilalți.

— Şi nu ai spus nimănui? întrebă neîncrezător Andy.

— Bineînțeles că nu, am răspuns. Oamenii cred şi aşa că sunt destul de ciudată. În plus, nu era secretul meu ca să-l pot împărtăşi.

Era rândul meu să-i arunc o privire ciudată.

— Andy, şi tu ştiai.

După noaptea aceea pe alee, când fusesem atacați de cineva care ura vârcolacii, Andy măcar l-a auzit pe Tray în forma sa de animal şi apoi l-a văzut gol în forma umană. Cele două

aspecte ar fi trebuit să-l ducă la imaginea unui vârcolac.

Andy privi în jos către carnețelul pe care-l scosese din buzunar. Nu scrisese nimic pe el. Trase adânc aer în piept.

— Aşadar, atunci când l-am văzut pe Tray pe alee, abia se transformase înapoi? Mă bucur oarecum. Nu mi-am imaginat niciodată că eşti genul de femeie care să facă sex în locuri publice cu cineva pe care abia îl cunoştea. (Asta m-a surprins; întotdeauna m-am gândit că Andy credea ce e mai rău despre mine.) Şi câinele de vânătoare care era cu tine?

— Era Sam, am spus, ridicându-mă să-mi clătesc cana de cafea.

— Dar la bar s-a transformat într-un collie.

— Câinii collie sunt drăguți, am spus. Şi-a imaginat că vor reacționa pozitiv mai mulți oameni. Este forma lui obişnuită.

Ochii lui Lattesta ieşeau pur şi simplu din orbite. Era genul care nu putea să se relaxeze.

— Să revenim la subiect, zise.

— Alibiul fratelui tău pare să fie adevărat, zise Andy. Am vorbit cu Jason de două sau trei ori, şi am vorbit cu Michele de două ori, şi ea susține ferm că a fost cu el tot timpul. Ne-a povestit în detaliu ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Andy zâmbi uşor. Cu prea multe detalii.

Asta era Michele. Ce-i în guşă, şi-n căpuşă. Şi mama ei era la fel. Am fost odată la şcoala de religie de vară, când doamna Schubert preda la grupa mea de vârstă. Spune adevărul şi alungă diavolul, ne-a sfătuit. Michele punea în practică această vorbă, deşi poate nu chiar în felul în care îşi dorise mama ei.

— Mă bucur că o crezi, am zis.

— Am vorbit şi cu Calvin. Andy se sprijini pe coate. Ne-a povestit despre Dove şi Crystal. După părerea lui, Jason ştia totul despre relația lor.

— Ştia, am spus, după care mi-am închis gura. Nu aveam să vorbesc despre incident, dacă mă puteam abține.

— Şi am vorbit cu Dove.

— Bineînțeles.

— Dove Beck, zise Lattesta, citind de pe notițe. Douăzeci şi şase de ani, căsătorit, cu doi copii.

Din moment ce ştiam toate astea, nu aveam nimic de adăugat.

— Vărul său, Alcee, a insistat să fie de față când vorbim cu el, zise Lattesta. Dove spune că a fost acasă toată noaptea, iar soția sa confirmă asta.

— Nu cred că Dove a făcut-o, am spus, şi amândoi au părut surprinşi.

— Dar tu ne-ai dat indiciul că ea şi Dove aveau o relație, zise Andy.

M-am înroşit de jenă.

— Îmi pare rău c-am făcut-o. Detestam ca toți să se uite la Jason ca şi cum erau siguri că el e criminalul, când eu ştiu că nu este vinovat. Nu cred că Dove a omorât-o pe Crystal. Nu cred că-i păsa atât de mult de ea încât să-i facă asta.

— Dar poate i-a distrus căsnicia.

— Cu toate astea, nu ar fi făcut-o. Dove ar fi furios pe el, nu pe ea. Şi era gravidă. Dove nu ar ucide o femeie gravidă.

— Cum poți fi atât de sigură?

Pentru că-i pot citi gândurile şi-i pot vedea nevinovăția, m-am gândit. Dar vampirii şi vârcolacii erau cei ce ieşiseră la lumină, nu eu. Eu cu greu puteam fi numită o creatură supranaturală. Eu eram doar o variație umană.

— Nu cred că există aşa ceva în Dove, am zis. Nu văd.

— Şi noi ar trebui să acceptăm asta ca probă? întrebă Lattesta.

— Nu-mi pasă ce faceți, am spus, oprindu-mă înainte să-i dau o sugestie despre ce poate face cu proba. M-ați întrebat; v-am răspuns.

— Deci crezi că a fost o crimă din ură?

Era rândul meu să privesc în jos spre masă. Eu nu aveam un carnețel pe care să mâzgălesc, dar voiam să mă gândesc la ce eram pe cale să spun.

— Da, le-am spus hotărât. Cred că a fost o crimă din ură. Dar nu ştiu dacă era ceva personal, pentru că Crystal era o târfă... sau ceva rasist, pentru că era vârcolac-panteră. Am ridicat din umeri. Dacă aud ceva, vă spun. Vreau să rezolvați asta.

— Să auzi ceva? La bar?

Expresia lui Lattesta era avidă. În sfârşit, o ființă umană mă vedea ca pe ceva foarte valoros. Norocul meu că avea o căsnicie fericită şi că mă considera o ciudată.

— Da, am zis. S-ar putea să aud ceva la bar. După asta au plecat, iar eu am fost bucuroasă să-i văd dispărând. Era ziua mea liberă. Am simțit nevoia să fac ceva special azi ca să sărbătoresc, din moment ce scăpasem de un moment atât de dificil, dar nu m-am putut gândi la nimic. M-am uitat pe Weather Channel şi am văzut că temperatura maximă a zilei avea să fie înjur de 15°. Am considerat că iarna se sfârşise în mod oficial, deşi era încă ianuarie. Urma să mai fie frig, dar aveam de gând să mă bucur de ziua asta.

Mi-am scos şezlongul din magazie şi l-am pus în curtea din spate. Mi-am adunat părul într-o coadă de cal, pe care am prins-o apoi încă o dată, ca să nu atârne. Mi-am pus cel mai mic costum de baie, care era portocaliu strălucitor cu turcoaz. M-am dat cu loțiune bronzantă. Am luat un aparat de radio şi cartea pe care o citeam şi un prosop şi m-am dus în curte. Da, era rece. Da, mi s-a făcut pielea de găină când am simțit adierea vântului. Dar asta era întotdeauna o zi fericită în calendarul meu, prima zi în care făceam plajă. Aveam de gând să mă bucur de ea. Aveam nevoie.

În fiecare an, mă gândeam la toate motivele pentru care nu ar trebui să stau la soare. În fiecare an, îmi treceam în revistă calitățile: nu beam, nu fumam, sex făceam foarte rar, deşi îmi doream să schimb asta. Dar iubeam soarele, şi azi strălucea pe cer. Mai devreme sau mai târziu, aveam să plătesc pentru asta, dar rămânea slăbiciunea mea. M-am întrebat dacă sângele de zână mă va ajuta să scap de cancerul de piele. Nu: mătuşa mea, Linda, a murit de cancer, şi ea avea mai mult sânge de zână decât mine. Ei... la naiba.

M-am întins pe spate, cu ochii închişi, cu ochelarii de soare care să lase să treacă lumina la minim. Am oftat fericită, ignorând faptul că-mi era cam frig. Am avut grijă să nu mă gândesc la multe lucruri: Crystal, zâne misterioase răuvoitoare, FBI. După cincisprezece minute, m-am întors pe burtă ascultând postul de radio cu muzică country-western, din Shreveport, cântând cu voce tare, din când în când, pentru

că nu era nimeni pe lângă mine care să mă audă. Am o voce îngrozitoare.

— Şe faşi? întrebă o voce chiar lângă urechea mea.

Nu am mai levitat niciodată, dar cred că am făcut-o atunci, ridicându-mă cam la trei centimetri deasupra şezlongului. Am şi scâncit.

— Dumnezeule, am şuierat când am realizat în cele din urmă că vocea îi aparținea Dianthei, nepoata parțial-demon a avocatului pe jumătate demon, domnul Cataliades. Diantha, m-ai speriat, că aproape mi-a sărit inima din piept.

Diantha râdea în tăcere, corpul ei plat şi suplu zgâlțâindu-se uşor. Stătea pe jos, cu picioarele încrucişate şi purta colanți roşii din lycra pentru alergat şi un tricou cu model negru cu verde. Bascheții roşii cu şosete galbene îi completau ținuta. Avea o nouă cicatrice, una lungă, roşie, neregulată care se întindea în jos pe pulpa stângă.

— Explozia, zise când văzu că mă uitam la ea.

Diantha îşi schimbase şi culoarea părului; era argintiu strălucitor. Dar cicatricea era suficient de urâtă încât să-mi capteze atenția.

— Eşti bine? am întrebat.

Era simplu să adopți un stil laconic atunci când erai cu Diantha, a cărei conversație era ca şi cum ai fi citit o telegramă.

— Mai bine, zise, privind şi ea în jos către cicatrice.

Apoi, ciudații ei ochi verzi îi întâlniră pe ai mei.

— Unchiul meu m-a trimis.

Asta era preambulul mesajului pe care venise să-l livreze, am înțeles, pentru că-l spusese atât de încet şi clar.

— Ce vrea unchiul tău să-mi spună?

Stăteam tot pe burtă, sprijinită pe coate. Respirația îmi revenise la normal.

— Spune că zânele se învârt în această lume. Spune să ai grijă. Spune că, dacă vor putea, te vor lua şi-ți vor face rău.

Diantha clipi.

— De ce? am întrebat, iar toată plăcerea pe care o aveam că stăteam la soare se evaporă într-o clipă.

Mi s-a făcut frig. Am aruncat o privire agitată prin curte.

— Străbunicul tău are mulți duşmani, zise Diantha încet şi cu grijă.

— Diantha, ştii de ce are atât de mulți duşmani? Asta nu era o întrebare pe care să i-o pot pune bunicului meu, sau cel puțin nu-mi adunasem curajul să o fac.

Diantha mă privi ciudat.

— Ei sunt de o parte; el e de cealaltă, zise ca şi cum aş fi fost cam proastă dacă nu pricepeam asta. L-au prins pe bunicul tău.

— Ei... celelalte zâne l-au ucis pe bunicul meu, Fintan?

Încuviință hotărât.

— Nu ți-a spus, zise.

— Niall? Mi-a spus doar că fiul lui a murit. Diantha izbucni într-un hohot de râs.

— Poți să zici şi aşa, spuse, şi se îndoi de râs. Tăiat bucăți! Mă izbi peste braț în excesul său de amuzament.

M-am strâmbat.

— Scuze, zise. Scuze scuze scuze.

— Bine, am zis. Lasă-mă un minut.

Mi-am frecat brațul tare, ca să-mi revin. Cum te aperi dacă zâne răuvoitoare sunt pe urmele tale?

— De cine ar trebui să mă tem? am întrebat.

— Breandan, zise. Înseamnă ceva; am uitat.

— Oh. Dar ce înseamnă Niall?

— Nor, zise Diantha. Toți oamenii lui Niall au nume inspirate din cer.

— Bine. Deci Breandan e pe urmele mele. Cine e ăsta?

Diantha clipi. Asta era o conversație foarte lungă pentru ea.

— Inamicul străbunicului tău, explică ea cu grijă, ca şi cum aş fi priceput foarte greu. Celălalt prinț al zânelor.

— De ce te-a trimis domnul Cataliades?

— Ai făcut tu tot ce-ai putut, zise dintr-o suflare. Ochii săi strălucitori, care nu clipeau, se fixară asupra mea şi ea încuviință din cap, apoi mă bătu delicat pe mână.

Făcusem tot ce putusem ca să scot în viață pe toată lumea de la Piramidă. Dar nu reuşisem. Era oarecum plăcut să ştiu că avocatul îmi aprecia eforturile. Petrecusem o săptămână în care fusesem furioasă pe mine pentru că nu am acoperit mai

repede întregul loc al exploziei. Dacă aş fi fost mai atentă, dacă nu m-aş fi lăsat distrasă de restul lucrurilor care se întâmplau în jurul meu...

— Şi, vine şi cecul.

— Oh, bun!

Am simțit cum mă înveselesc, în ciuda grijilor cauzate de restul mesajului Dianthei.

— Mi-ai adus cumva o scrisoare sau ceva de genul ăsta? am întrebat, sperând la ceva mai multe lămuriri.

Diantha clătină din cap. Şi țepii dați cu gel ai părului său argintiu strălucitor îi tremurară pe tot capul, făcând-o să arate ca un arici agitat.

— Unchiul trebuie să rămână neutru, zise clar. Fără hârtii fără telefoane fără emailuri. De asta m-a trimis pe mine.

Cataliades chiar îşi pusese capul la bătaie pentru mine. Nu, pusese capul *Dianthei.*

— Dacă te prind, Diantha? am întrebat. Ridică un umăr osos:

— Bătaie bună, zise.

Fața îi deveni tristă. Deşi nu puteam citi gândurile demonilor în acelaşi fel în care le pot citi pe ale oamenilor, orice fraier ar fi putut să-şi dea seama că Diantha se gândea la sora ei, Gladiola, care murise dintr-o lovitură de sabie a unui vampir. Dar, după o secundă, Diantha căpătă o expresie pur şi simplu criminală:

— Îi ard, zise Diantha.

Mi-am îndreptat spatele şi am ridicat din sprâncene ca să arăt că nu înțeleg.

Diantha îşi întoarse mâna cu palma în sus şi o privi. O mică sclipire a unei flăcări se aprinse exact deasupra ei.

— Nu ştiam că poți face asta, am zis.

Eram destul de impresionată. M-am gândit că va trebui întotdeauna să fiu în aceeaşi tabără cu Diantha.

— Mică, zise ea, ridicând din umeri.

Am dedus din asta că Diantha putea face doar o flacără mică, nu una mare. Gladiola probabil că fusese luată complet prin surpriză de către vampirul care o omorâse, pentru că vampirii sunt foarte inflamabili, mai mult decât oamenii.

— Zânele ard ca vampirii? Clătină din cap.

— Dar totul arde, zise, cu o voce sigură şi serioasă. Mai devreme, mai târziu.

Mi-am reprimat un fior.

— Vrei să bei sau să mănânci ceva? am întrebat-o.

— Nu.

Se ridică, îşi scutură costumul strălucitor de praf.

— Tre să plec.

Mă atinse pe cap şi apoi se întoarse, după care dispăru, fugind mai repede decât orice căprioară.

M-am întins la loc pe şezlong să mă gândesc la toate astea. Acum, că Niall mă avertizase, domnul Cataliades mă avertizase, şi eu mă simţeam cu adevărat speriată.

Dar avertizările, deşi venite la timp, nu-mi oferiseră nici o informaţie practică despre cum să mă păzesc împotriva acestei ameninţări. Se putea materializa oricând, oriunde, din câte îmi dădeam eu seama. Puteam presupune că zânele duşmane nu vor lua pe sus Merlotte's ca să mă scoată de acolo, din moment ce erau atât de secretoase; dar, în afară de asta, nu aveam nici o idee despre forma pe care ar fi putut-o lua atacul sau despre cum să mă apăr. Uşile încuiate le ţineau pe zâne departe? Trebuia să le inviţi înăuntru, ca pe vampiri? Nu, nu-mi aminteam să-i fi spus lui Niall să intre, şi el fusese în casă.

Ştiam că zânele nu erau limitate la viaţa de noapte, ca vampirii. Ştiam că sunt foarte puternice, la fel de puternice ca vampirii. Ştiam că toate creaturile magice care erau chiar zâne (spre deosebire de creaturile magice care erau goblini sau elfi) erau minunate şi crude; chiar şi vampirii respectau ferocitatea zânelor. Zânele mai bătrâne nu trăiau întotdeauna în lumea aceasta, aşa cum o făceau Claudine şi Claude; exista un alt loc în care se puteau duce, o lume secretă, care se micşora şi pe care ele o preferau de departe acesteia: o lume fără fier. Dacă îşi puteau limita expunerea la fier, zânele trăiau atât de mult, încât pierdeau şirul anilor. Niall, de exemplu, jongla cu sute de ani în cronologia conversaţiei sale, într-un mod foarte neglijent. Putea descrie un eveniment ca întâmplat cu cinci sute de ani în urmă, când un alt eveniment care l-a precedat era pomenit ca întâmplat cu două sute de ani în urmă. Pur şi

simplu nu putea urmări scurgerea timpului, poate parțial din cauză că nu-şi petrecea prea multă vreme în lumea noastră.

Am cercetat în mintea mea şi după alte informații. Mai ştiam un lucru şi nu puteam crede că îl uitasem nici măcar pe moment. Dacă fierul e rău pentru zâne, zeama de lămâie e şi mai rea. Sora lui Claude şi a lui Claudine fusese omorâtă cu zeamă de lămâie.

Acum, că mi-am amintit de ei, m-am gândit că ar putea fi de folos pentru mine să vorbesc cu Claude şi Claudine. Nu numai că erau verii mei, dar Claudine era naşa mea zână, şi se presupunea că era obligată oarecum să mă ajute. Trebuia să fie la lucru în magazinul unde primea plângeri şi făcea pachete şi colecta plăți întârziate. Claude trebuia să fie la clubul de striptease pe care-l deținea şi-l conducea acum. El era mai uşor de găsit. Am intrat în casă să-i caut numărul de telefon. Claude răspunse chiar el.

— Da, zise el reuşind să cuprindă indiferență, dispreț şi plictiseală într-un singur cuvânt.

— Bună, dragule! am spus veselă. Trebuie să vorbesc față în față cu tine. Pot să vin pe la tine sau eşti ocupat?

— Nu, nu veni încoace! Claude părea aproape alarmat de această idee. Ne vedem la mall.

Gemenii locuiau în Monroe, care avea şi un mall drăguț.

— Bine, am zis. Unde şi când? Urmă un moment de tăcere.

— Claudine poate merge la masă târziu. Ne vedem peste o oră şi jumătate în zona restaurantelor, pe la Chick-fil-A[10].

— Ne vedem acolo, am spus, şi Claude a închis. Domnul Farmec. Am tras pe mine blugii mei preferați şi un tricou alb cu verde. Mi-am periat părul. Ajunsese atât de lung încât mi se părea foarte dificil să mă descurc cu el, dar nu mă puteam hotărî să-l tai.

De când făcusem de câteva ori schimb de sânge cu Eric, nu numai că nu mai răcisem, dar nici măcar nu mai aveam fire despicate. În plus, părul meu era mult mai strălucitor şi chiar părea mai des.

Nu eram surprinsă că oamenii cumpărau sânge de vampir de

---

10 Lanț de restaurante fast-food.

pe piața neagră. Mă surprindea doar faptul că oamenii erau suficient de fraieri încât să aibă încredere în vânzătorii care spuneau că chestia roşie chiar era sânge adevărat de vampir. Deseori flacoanele conțineau Sângeadevărat, sau sânge de porc, sau chiar sângele scurgătorului. Dacă cumpărătorul chiar primea sânge de vampir, era vechi şi îl putea face foarte uşor să înnebunească. Nu aş fi mers niciodată la un scurgător să cumpăr sânge de vampir. Dar acum, că băusem de mai multe ori (şi foarte proaspăt), nici măcar nu mai aveam nevoie de fond de ten. Tenul meu era perfect. Mersi, Eric!

Nu ştiam de ce mă deranjam să mă aranjez atât, pentru că nimeni nu avea să se uite de două ori la mine când eram cu Claude: aproape doi metri înălțime, păr negru, ondulat, ochi căprui, fizicul unui stripper (cu pătrățele pe abdomen şi tot tacâmul) şi cu maxilarele şi pomeții unei statui renascentiste. Din nefericire, avea şi personalitatea unei statui.

Astăzi, Claude purta pantaloni şi un maiou mulat, pe sub o cămaşă verde de mătase, descheiată. Se juca cu o pereche de ochelari de soare. Deşi expresiile lui Claude, atunci când nu era „pornit", variau de la niciuna la indiferență, astăzi chiar părea nervos. Privea zona restaurantelor ca şi cum s-ar fi temut că m-a urmărit cineva, şi nu s-a relaxat când m-am aşezat pe un scaun la masa lui. Avea o cană Chick-fil-A în față, dar nu-şi luase nimic de mâncare, aşa că nu am făcut-o nici eu.

— Verişoară, zise, eşti bine?

Nici măcar nu se strădui să pară sincer, dar cel puțin spusese cuvintele potrivite. Claude devenise oarecum mai politicos când aflase că străbunicul meu era bunicul lui, dar nu uitase niciodată că eram (în cea mai mare parte) umană. Claude disprețuia oamenii, aşa cum o făceau majoritatea zânelor, dar era categoric topit să se culce cu oameni, atâta vreme cât aceştia trebuiau să se bărbierească.

— Da, mulțumesc, Claude. A trecut ceva vreme.

— De când ne-am întâlnit? Da. Şi asta era suficient pentru el.

— Cu ce te pot ajuta? Ah, uite-o şi pe Claudine. Claudine purta un costum maro cu nasturi mari aurii şi o bluză maro cu

dungi crem şi maro-gălbui. La serviciu se îmbrăca foarte conservator şi am observat că, deşi ţinuta îi venea perfect, ceva din croiala ei o făcea să pară mai puţin suplă. Era geamănă cu Claude; mai avuseseră o soră – fuseseră tripleţi –, Claudette, dar Claudette fusese ucisă. Cred că, dacă rămân doi din trei, îi numeşti gemeni pe cei rămaşi. Claudine era la fel de înaltă ca şi Claude, iar când se aplecă să-l sărute pe obraz, părul lor (exact de aceeaşi nuanţă) se amestecă într-o cascadă de bucle negre. Mă sărută şi pe mine. M-am întrebat dacă tuturor creaturilor magice le place la fel de mult contactul fizic ca zânelor. Vara mea avea o tavă plină cu mâncare: cartofi prăjiţi, bucăţele de pui, un fel de desert şi o băutură răcoritoare cu mult zahăr.

— Ce fel de necazuri are Niall? am întrebat, trecând direct la subiect. Ce fel de duşmani are? Sunt tot zâne? Sau sunt un alt fel de creaturi magice?

Urmă un moment de tăcere, în care Claude şi Claudine îşi dădură seama de dispoziţia mea nu tocmai plăcută. Nu fură deloc surprinşi de întrebările inele, ceea ce mi se păru semnificativ.

— Inamicii noştri sunt zâne, zise Claudine. Celelalte creaturi magice nu se amestecă în politica noastră, de regulă, deşi cu toţii suntem variaţii ale aceleiaşi specii – aşa cum pigmeii, caucazienii şi asiaticii sunt variaţii ale rasei umane.

Părea tristă.

— Ne tot împuţinăm, cu toţii.

Rupse pliculeţul de ketchup şi-l turnă pe tot peste cartofi. Îşi îndesă în gură trei cartofi odată. Uau, ce foame!

— Ne-ar lua ore întregi ca să-ţi explicăm tot arborele genealogic, zise Claude, dar nu mă subaprecia. Era o simplă constatare. Venim dintr-o descendenţă a zânelor care pretinde domnia asupra cerurilor. Bunicul nostru, străbunicul tău, este unul dintre puţinii membri supravieţuitori ai familiei noastre regale.

— E un prinţ, am spus, pentru că ăsta era unul dintre puţinele lucruri pe care le ştiam.

Făt-Frumos. Prințul Vaillant[11]. Prințul Oraşului[12]. Titlul avea o mare greutate.

— Da. Mai există un prinț, Breandan. Claude îl pronunță Bren-DAWN[13]. Diantha îl pomenise pe Breandan.

— Este fiul fratelui mai în vârstă al lui Niall, Rogan. Rogan pretinde domnia asupra mării, şi de aici influența sa se întinde asupra tuturor apelor. Rogan a mers de curând pe tărâmurile verii.

— A murit, traduse Claudine, înainte să ia o înghițitură de pui.

Claude ridică din umeri.

— Da, Rogan a murit. Era singurul care-l putea ține în frâu pe Breandan. Şi ar trebui să ştii, Breandan este cel care...

Dar Claude se opri în mijlocul frazei, pentru că sora lui îi puse o mână pe braț. O femeie care-i dădea băiețelului ei să mănânce cartofi prăjiți se uită curioasă la noi, gestul brusc făcut de Claudine atrăgându-i atenția. Claudine îi aruncă lui Claude o privire care l-ar fi putut jupui de viu. Acesta înțelese, îşi scoase mâna din strânsoarea ei şi începu din nou să vorbească.

— Breandan nu este deloc de acord cu Niall în ceea ce priveşte deciziile. El...

Gemenii se priviră. În cele din urmă, Claudine încuviință.

— Breandan crede că toți oamenii cu sânge de zână ar trebui eliminați. El crede că, de fiecare dată când unul dintre noi se împerechează cu oameni, pierdem ceva din magia noastră.

Mi-am dres vocea, încercând să scap de nodul care mi se pusese în gât din cauza fricii.

— Aşadar, Breandan e duşman. Mai sunt alți membri ai familiei regale de partea lui Niall? am întrebat cu vocea sugrumată.

— Un sub-prinț. Titlul său nu se poate traduce, zise Claude.

---

11 Referire la o serie de benzi desenate create de Hal Foster, sau la adaptările ei cinematografice.

12 Referire la un film din 1981 despre un polițist din NY care alege să demaşte corupția, în regia lui Sidney Lumeț.

13 *Dawn* - răsărit (engl.)

Tatăl nostru, Dillon, fiul lui Niall şi al primei lui soţii, Branna. Mama noastră e Binne. I Dacă Niall trece pe tărâmurile verii, Dillon îi va lua locul ca prinţ. Dar, bineînţeles, trebuie să aştepte.

Numele îmi erau necunoscute. Primul suna aproape ca Dylan, al doilea părea BEE-nah[14].

— Spune-le pe litere, te rog, i-am cerut. Iar Claudine silabisi:
— B-I-N-N-E. D-I-L-L-O-N. Niall nu a fost fericit cu Branna şi i-a luat mult timp ca să-l iubească pe tatăl nostru, Dillon. Favoriţii lui Niall au fost fiii săi semiumani.

Îmi zâmbi ca să mă asigure, bănuiesc, că nu avea nimic cu oamenii.

Niall îmi spusese la un moment dat că eram singura lui rudă în viaţă. Dar asta nu era adevărat. Niall era categoric condus de sentimente, nu de fapte. Trebuia să ţin minte asta. Spre uşurarea mea, Claude şi Claudine nu păreau să mă considere vinovată pentru lipsa de imparţialitate a lui Niall.

— Şi cine e de partea lui Breandan? am întrebat.

— Dermot, zise Claudine. Se uită la mine întrebătoare.

Ştiam numele. M-am străduit să-mi amintesc unde l-am mai auzit.

— Este fratele bunicului meu, Fintan, am spus încet. Este celălalt fiu pe care Niall l-a avut cu Einin. Dar el e pe jumătate uman. Einin fusese o femeie sedusă de Niall cu secole în urmă. (Crezuse că e un înger, asta ca să vă daţi seama cam cât de bine arată zânele atunci când nu au nevoie să arate uman.) Unchiul meu pe jumătate uman încerca să-şi omoare tatăl?

— Ţi-a spus Niall că Fintan şi Dermot erau gemeni? întrebă Claude.

— Nu, am spus uimită.

— Dermot era mai mare cu câteva minute. Gemeni, dar nu identici, înţelegi, zise. Îi plăcea ignoranţa mea. Erau... Se opri părând încurcat. Nu ştiu termenul corect, zise.

— Bivitelini. Bine, interesant, şi?

— De fapt, zise Claudine, privind în jos, foarte atentă, către bucăţile de pui din farfurie, fratele tău, Jason, este bucăţică

14 *Bee* - albină (engl.).

ruptă Dermot.

— Vrei să spui că… Ce vrei să zici?

Eram gata să explodez, imediat ce aflam de ce.

— Îți spunem doar că de-asta Niall a avut tendința să îți acorde mai multă atenție decât fratelui tău, zise Claude. Niall îl iubea pe Fintan, dar Dermot îl provoca pe Niall de câte ori avea ocazia. S-a răzvrătit în mod deschis față de bunicul nostru şi i-a declarat loialitate lui Breandan, deşi Breandan îl dispreţuieşte. Pe lângă asemănarea fizică a lui Dermot cu Jason, care este doar un amestec de gene, Dermot este şi un nemernic, ca Jason. Acum înțelegi de ce Niall nu se declară rudă cu fratele tău.

Un moment, mi-a părut rău pentru Jason, până când bunul-simț m-a trezit la realitate.

— Aşadar, Niall mai are duşmani pe lângă Breandan şi Dermot?

— Au propriii lor adepți şi asociați, inclusiv câțiva asasini.

— Dar tatăl şi mama voastră sunt de partea lui Niall?

— Da. Şi mai sunt, bineînțeles, şi alții. Toți cei ai cerurilor.

— Deci trebuie să fiu atentă la orice zâne care apar, şi acestea m-ar putea ataca pentru că sunt rudă cu Niall.

— Da. Lumea creaturilor magice e prea periculoasă. Mai ales acum. Ăsta este unul dintre motivele pentru care noi trăim în lumea umană.

Claude se uită la Claudine care înfuleca bucățelele de pui ca şi cum ar fi fost lihnită.

Claudine înghiți, se şterse la gură cu şervețelul şi zise:

— Cel mai important lucru.

Băgă în gură o altă bucată şi-i aruncă o privire lui Claude, îndemnându-l astfel să continue.

— Dacă vezi pe cineva care seamănă cu fratele tău, dar nu e…, zise Claude.

Claudine înghiți.

— Fugi mâncând pământul, mă sfătui ea.

CAPITOLUL 9

AM condus spre casa mai confuză decât fusesem vreodată. Deşi îmi iubeam străbunicul... şi eram gata să-l iubesc şi mai mult, şi voiam să-l sprijin până-n pânzele albe pentru că eram rude... tot nu ştiam cum puteam să lupt în acest război sau cum să-l evit. Zânele nu vor să fie descoperite de oameni şi nu vor fi niciodată. Nu sunt ca vârcolacii sau ca vampirii, care vor să împartă planeta cu noi. Existau mult mai puţine motive pentru zâne să urmeze regulile şi principiile noastre. Puteau face ce voiau şi apoi să dispară în lumea lor secretă.

Pentru a mia oară, mi-am dorit să fi avut un străbunic normal în locul acestui neverosimil, glorios şi deloc comod prinţ al zânelor.

Apoi m-am ruşinat în sinea mea. Ar fi trebuit să fiu fericită pentru ce primisem. Speram că Dumnezeu nu observase lipsa mea de apreciere.

Avusesem deja o zi plină şi era abia două. Se pare că nu era o zi liberă obişnuită. De obicei, spălam rufe, făceam curăţenie, mergeam la cumpărături, citeam, plăteam facturi... Dar azi era atât de frumos, încât doream să stau afară. Doream să fac ceva care să mă lase în acelaşi timp să mă gândesc. Aveam o mulţime de lucruri de rumegat.

Am aruncat o privire spre straturile de flori din jurul casei şi m-am hotărât să le plivesc. Asta era sarcina care-mi plăcea cel mai puţin, poate unde era cea care-mi era încredinţată cel mai des când eram copil. Bunica credea că trebuie să fim puşi la treabă. În amintirea ei, încercam să menţin grădina în ordine, iar acum am oftat şi mi-am pus în gând să fac asta. Aveam să încep cu stratul de lângă alee, în partea de sud a casei.

M-am dus la magazia de tablă în care se aflau uneltele, ultima dintre magaziile care serviseră generaţiilor familiei Stackhouse, de când aceasta se instalase aici. Am deschis uşa cu familiarul amestec de sentimente de plăcere şi oroare,

pentru că într-o bună zi avea să trebuiască să muncesc serios să fac ordine în interior. Încă mai aveam săpăliga bunicii mele; nu se ştia cine o folosise înaintea ei. Era veche, dar fusese atât de bine îngrijită, încât era mai bună decât orice substitut modern. Am păşit în umbra magaziei şi mi-am găsit mănuşile de grădinărit şi săpăliga.

Văzusem la *Antiques Roadshow*[15] că erau oameni care colecționau diverse unelte vechi ce se găseau pe la ferme. Magazia asta ar fi fost o adevărată peşteră a lui Aladin pentru un astfel de colecționar. Familia mea nu credea în aruncatul lucrurilor dacă încă mai puteau fi folosite. Deşi plină până la refuz, magazia era încă ordonată, pentru că acesta fusese stilul bunicului meu. Când am venit să stau cu el şi cu bunica, stabilise un loc pentru fiecare unealtă pe care o foloseam cu toții. Acolo voia să fie pusă de fiecare dată după ce era folosită, şi tot acolo era ținută şi acum. Săpăliga era probabil cea mai veche unealtă din magazie. Era grea, ascuțită şi mai îngustă decât variantele ei moderne, dar forma ei era familiară mâinilor mele.

Dacă ar fi fost într-adevăr primăvară, mi-aş fi pus din nou costumul de baie ca să combin munca şi plăcerea. Dar, deşi soarele încă mai strălucea, nu mai eram într-o dispoziție prea bună, lipsită de griji. Mi-am pus mănuşile de grădinărit pentru că nu voiam să-mi distrug unghiile. Unele dintre buruienile astea se scot foarte greu. Una crescuse pe o tulpină groasă, cărnoasă, şi avea vârfurile frunzelor ascuțite. Dacă o lăsai să crească suficient de mult, înflorea. Era foarte urâtă şi țepoasă şi trebuia scoasă din rădăcini. Erau destule din astea crescute printre straturile de *canna indica.*

Bunica ar fi făcut un atac.

M-am ghemuit şi m-am pus pe treabă. Cu mâna dreaptă am înfipt săpăliga în pământul moale al stratului de flori, dezgolind rădăcinile buruienii şi am tras-o în sus cu mâna stângă. Am scuturat tulpina ca să dau jos pământul de pe rădăcini şi am pus-o deoparte. Înainte să încep treaba,

---

15 Reality show lansat în 1996, în care experți şi colecționari evaluează diferite obiecte.

adusesem un radio pe veranda din spate. În scurt timp, cântam cu Leann Rimes[16]. Am început să mă simt ceva mai calmă. În câteva minute, aveam o grămadă de buruieni scoase şi eram mândră de mine.

Dacă nu ar fi vorbit, s-ar fi terminat totul altfel. Dar, din moment ce era foarte plin de el, trebuia să deschidă gura. Mândria lui mi-a salvat viața.

A mai ales şi nişte cuvinte deloc recomandate. Să spui: „îmi va face plăcere să te omor pentru stăpânul meu" nu e un mod să te prezinți.

Am reflexe bune şi am țâşnit din poziția mea ghemuită cu săpăliga în mână şi am îndreptat-o în sus către stomacul intrusului. A intrat ca şi cum ar fi fost proiectată să fie o armă de omorât zâne.

Şi exact asta s-a dovedit a fi, pentru că era de fier, iar el era zână.

Am sărit înapoi şi am căzut în genunchi, încă ținând săpăliga în mână şi aşteptând să văd ce avea de gând să facă. Se uita cu o expresie de uimire absolută în jos la sângele care se scurgea printre degete, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că îi stricasem costumul. Apoi se uită la mine, cu ochii săi uriaşi, de un albastru-deschis, iar pe fața lui se putea citi o mare mirare, ca şi cum m-ar fi întrebat dacă îi făcusem într-adevăr aşa ceva, dacă nu era vreo greşeală.

Am început să urc cu spatele treptele verandei, neluându-mi ochii de la el, dar nu mai reprezenta de mult o amenințare. În timp ce mă întindeam să deschid plasa de protecție, aşa-zisul meu ucigaş se prăbuşi la pământ, încă arătând foarte surprins.

M-am retras în casă şi am încuiat uşa. Apoi am mers cu picioarele tremurând spre fereastra de deasupra chiuvetei şi m-am uitat afară, aplecându-mă peste chiuvetă cât de mult am putut. Din unghiul ăsta puteam vedea doar o parte din corpul prăbuşit.

— Bine, am zis tare. *Bine.*

Se părea că e mort. Totul s-a întâmplat atât de *repede.*

---

16 Cântăreață de muzică country.

Am dat să iau telefonul fix de pe perete, am observat cât de tare îmi tremurau mâinile, şi am zărit telefonul mobil pe blatul de bucătărie, unde-l pusesem la încărcat. Din moment ce era un moment critic şi era neapărată nevoie de marele şef de trib, am apăsat pe apelare rapidă pentru marele număr secret al străbunicului meu. M-am gândit că situația era potrivită. O voce masculină, dar nu a lui Niall, răspunse.

— Da? zise vocea pe un ton precaut.

— Ah, Niall este acolo?

— Pot să dau de el. Cu ce vă pot ajuta? *Calm,* mi-am spus. *Calm.*

— Ați putea să-i spuneți, vă rog, că am omorât o zână şi că acum zace în curtea mea şi nu ştiu ce să fac cu trupul?

Urmă un moment de tăcere.

— Da, o să-i spun asta.

— Puteți s-o faceți repede? Pentru că sunt singură şi cam speriată.

— Da. Repede.

— Şi o să vină cineva?

La naiba, chiar păream plângăcioasă. M-am adunat.

— Adică vreau să zic că aş putea să-l pun în portbagajul maşinii, cred, sau aş putea să-l chem pe şerif.

Voiam să-l impresionez pe necunoscut arătându-i că nu eram complet neajutorată.

— Dar e toată povestea asta cu voi care vreți să păstrați secretul, iar el nu părea să aibă o armă, şi, evident, nu pot demonstra că tipul ăsta a spus că s-ar bucura să mă omoare.

— Tu... ai omorât o zână.

— Asta *am spus*. Mai devreme.

Domnul Pricepe-greu. M-am uitat din nou pe fereastră.

— Da, tot nu mişcă. E mort de-a binelea.

De data asta tăcerea dură atât de mult, încât m-am gândit că probabil îmi pierdusem cunoştința şi am ratat ceva. Am zis:

— Îmi pare rău...?

— Chiar îți pare? O să venim foarte repede. Şi a închis.

Nu puteam să nu mă uit şi nu puteam să mă uit. Mai văzusem morți şi înainte, atât oameni cât şi ființa supranaturale. Şi, din noaptea în care-l întâlnisem pe Bill

Compton la Merlotte's, văzusem mai multe cadavre decât îmi dorisem. Nu că ar fi fost vina lui Bill, bineînțeles.

Mi se făcuse pielea de găină.

În câteva minute, Niall şi o altă zână ieşiră din pădure. Trebuie să fie vreun fel de portal acolo. Poate fuseseră teleportați. Şi poate eu nu judecam prea limpede.

Cele două zâne se opriră când văzură cadavrul şi apoi schimbară câteva cuvinte. Păreau uimiți. Dar nu erau speriați şi nu se purtau ca şi cum s-ar fi aşteptat ca tipul să se ridice şi să lupte, aşa că m-am târât spre veranda din spate şi spre plasa de protecție.

Ştiau că sunt acolo, dar continuară să studieze cadavrul.

Străbunicul meu îşi ridică brațul, iar eu m-am strecurat pe sub el. Mă trase la piept, iar când am privit în sus am văzut că zâmbea.

Bine, *asta* era neaşteptat.

— Eşti o mândrie pentru familia noastră. Mi-ai ucis duşmanul, zise. Am avut dreptate în legătură cu oamenii.

Părea mândru nevoie mare.

— Ăsta e un lucru bun?

Cealaltă zână râse şi se uită la mine pentru prima dată. Avea părul de culoarea caramelului, iar ochii îi erau la fel ca părul, ceea ce pentru mine era ciudat şi surprindea în mod neplăcut – deşi, ca toate zânele, era minunat. A trebuit să-mi înăbuş un oftat. Între vampiri şi zâne eram condamnată să fiu o oarecare.

— Eu sunt Dillon, se prezentă el.

— Oh, tatăl lui Claudine. Mă bucur să vă cunosc. Cred că şi numele dumneavoastră înseamnă ceva? am zis.

— Fulger, zise el, şi-mi oferi un zâmbet încântător.

— Cine e ăsta? am întrebat făcând un semn cu capul spre cadavru.

— El a fost Murray, zise Niall. Era un prieten apropiat al nepotului meu, Breandan.

Murry părea foarte tânăr; în ochii oamenilor arăta probabil de optsprezece ani.

— Spunea că abia aşteaptă să mă omoare.

— Dar în loc de asta, l-ai omorât tu pe el. Cum ai făcut? întrebă Dillon ca şi cum ar fi întrebat cum am întins un aluat

fraged.

— Cu săpăliga bunicii mele, am spus. De fapt, se afla în familia mea de multă vreme. Nu că am avea vreo pasiune să adunăm unelte de grădină sau ceva de genul ăsta; dar că e bună şi nu a fost nevoie să cumpărăm alta.

Vorbeam aiurea.

Amândoi se uitau la mine. Nu-mi dădeam seama dacă credeau că sunt nebună sau altceva.

— Ai putea să ne arăți această unealtă de grădină? întrebă Niall.

— Sigur. Vreți nişte ceai sau altceva? Cred că mai am nişte pepsi şi limonada.

Nu, nu, nu limonada! Or să moară!

— Scuzați, uitați de limonada. Ceai?

— Nu, răspunse Niall destul de blând. Cred că nu acum.

Dădusem drumul săpăligii însângerate printre flori. Când am ridicat-o şi m-am apropiat de ei, Dillon tresări.

— Fier! zise.

— Nu ai mănuşile, îi spuse Niall fiului său, cu reproş, şi luă săpăliga din mâna mea.

Mâinile îi erau acoperite de substanța transparentă, flexibilă, produsă în fabricile deținute de zâne. Acoperite de această substanță, zânele puteau merge în lumea oamenilor cu o oarecare siguranță că nu vor fi otrăvite.

Dillon păru că regretă.

— Nu, iartă-mă, tată.

Niall clătină din cap ca şi cum ar fi fost dezamăgit de Dillon, dar atenția îi era atrasă de săpăliga. Era probabil pregătit să manevreze ceva care ar fi putut fi otrăvitor pentru el şi am observat că-l manevra cu multă grijă.

— A intrat în el foarte uşor, am spus, şi a trebuit să mă lupt cu un brusc val de greață. Nu ştiu de ce. E ascuțit, dar nu chiar atât de ascuțit.

— Fierul intră în carnea noastră ca un cuțit fierbinte în unt, îmi explică Niall.

— Au.

Cel puțin ştiam că nu devenisem brusc extraordinar de puternică.

— Te-a luat prin surprindere? întrebă Dillon. Deşi nu avea ridurile fine, fine care-l făceau pe străbunicul meu chiar mai frumos, Dillon părea doar puţin mai tânăr decât Niall, ceea ce făcea ca relaţia lor să fie şi mai ciudată. Dar când am privit din nou în jos, la cadavru, m-am întors în prezent.

— Cu siguranţă m-a surprins. Eu doar lucram plivind stratul de flori, iar apoi el stătea acolo, spunând că abia aşteaptă să mă omoare. Nu i-am făcut niciodată nimic. Şi m-a speriat aşa de tare, că m-am repezit cu săpăliga şi l-am nimerit în stomac.

Din nou, m-am luptat cu tendinţa propriului meu stomac de a se revolta.

— A mai zis ceva? încercă străbunicul meu să mă întrebe ca din întâmplare, dar părea destul de interesat de răspunsul meu.

— Nu, domnule, am zis. Părea oarecum surprins, şi apoi el... el a murit.

Am mers spre trepte şi m-am aşezat imediat.

— Nu pot chiar să zic că mă simt vinovată, am spus într-un torent de cuvinte. Doar că el încerca să mă omoare şi era bucuros de asta, iar eu nu i-am făcut nimic. Nu ştiam nimic despre el şi acum e mort.

Dillon îngenunche în faţa mea. Mă privi direct în ochi. Nu părea chiar amabil, dar părea mai puţin detaşat.

— Era duşmanul tău, şi acum e mort, zise. Asta este un motiv de bucurie.

— Nu chiar, am zis. Nu ştiam cum să explic.

— Eşti *creştină,* zise, ca şi cum ar fi descoperit că eram hermafrodită sau vegetariană.

— Sunt una foarte rea, am spus repede. Buzele i se strânseră şi am văzut că se străduia din răsputeri să nu râdă. Nu mă simţisem niciodată mai puţin veselă decât atunci, cu bărbatul pe care-l ucisesem zăcând la un metru de mine. M-am întrebat câţi ani avea Murray, şi acum era prăbuşit lipsit de viaţă, pătându-mi pietrişul cu sângele. Stai puţin! N-o mai făcea. Se transforma în... praf. Nu avea nimic din procesul treptat de sfărâmare a unui vampir; era mai degrabă ca şi cum cineva l-ar fi şters pe Murray.

— Ți-e frig? întrebă Niall.

Nu părea să creadă că dispariția unor părți din corp era ceva neobişnuit.

— Nu, domnule. Sunt doar supărată. Vreau să zic, făceam plajă şi apoi m-am dus să-i văd pe Claude şi pe Claudine, şi acum, iată-mă.

Nu-mi puteam lua ochii de la dispariția treptată a trupului.

— Ai stat la soare şi ai grădinărit. Noi iubim soarele şi cerul, zise ca şi cum asta era o dovadă că aveam o relație specială cu ramura zânelor din familia mea.

Îmi zâmbi. Era atât de frumos. Mă simțeam ca o adolescentă când eram în preajma lui, o adolescentă cu acnee, care nu scăpase încă de rotunjimile copilăriei. Acum mă simțeam ca o adolescentă *ucigaşă.*

— O să-i adunați... cenuşa? am întrebat. M-am ridicat încercând să par plină de energie şi hotărâtă. Acțiunea avea să mă facă să mă simt mai puțin mizerabilă.

Două perechi de ochi străini mă priveau fără să înțeleagă.

— De ce? întrebă Dillon.

— Ca să o îngropați. Părură îngroziți.

— Nu, nu în *pământ,* zise Niall încercând să pară mai puțin revoltat decât era. Noi nu procedăm aşa.

— Atunci ce o să faceți cu ea?

Se adunase o grămăjoară de praf strălucitor pe aleea mea, şi încă îi mai rămăsese trunchiul.

— Nu vreau să fiu insistentă, dar Amelia ar putea veni oricând acasă. Nu primesc mulți alți vizitatori, dar mai vin persoana ciudată de la UPS şi cel care citeşte contoarele.

Dillon se uita la străbunicul meu ca şi cum aş fi început brusc să vorbesc în japoneză. Niall îl lămuri:

— Sookie mai stă cu o femeie în casă, iar această femeie s-ar putea întoarce oricând.

— O să mai vină şi alții după mine? am întrebat, distrasă de la întrebarea mea.

— Posibil, zise Niall. Fintan te-a protejat mai bine decât o fac eu, Sookie. El te-a apărat chiar şi de mine, iar eu vreau doar să te iubesc. Dar el nu mi-a spus unde erai.

Niall păru trist şi tracasat şi obosit pentru prima dată de

când îl cunoscusem.
— Am încercat să te țin departe de asta. Mi-am dorit doar să te întâlnesc înainte să mă omoare, şi am făcut aranjamentele prin vampir, pentru ca mişcările mele să treacă neobservate, dar aranjând acea întâlnire te-am pus în pericol. Poți să ai încredere în fiul meu, Dillon.
Puse mâna pe umărul zânei mai tinere.
— Dacă el îți aduce un mesaj, să fii sigură că este de la mine.
Dillon zâmbi fermecător, arătându-şi dinții supranatural de albi şi ascuțiți. Bine, era înspăimântător, chiar dacă era tatăl lui Claude şi al lui Claudine.
— Ne auzim curând, zise Niall, aplecându-se ca să mă sărute pe obraz.
Părul fin, strălucitor, deschis la culoare se lipi de obrazul meu. Mirosea atât de bine; aşa miros zânele.
— Îmi pare rău, Sookie, zise. Am crezut că-i pot obliga să accepte… ei bine, nu am putut.
Ochii săi verzi străluceau de tensiune şi regret.
— Ai… da, furtun! Am putea aduna majoritatea prafului, dar cred că ar fi mult mai simplu dacă l-ai împrăştia.
Mă îmbrățişa, iar Dillon mă salută amuzat. Cei doi făcură câțiva paşi către copaci, şi apoi pur şi simplu dispărură în tufişuri, aşa cum fac căprioarele atunci când le întâlneşti în pădure.
Aşadar, asta era. Rămăsesem în curtea mea însorită, singură, cu o grămadă măricică de praf strălucitor sub forma unui corp întins pe pietriş.
Am mai notat ceva pe lista lucrurilor ciudate pe care le făcusem în ziua aceea. Am stat de vorbă cu poliția, am făcut plajă, am mers la mall cu nişte zâne, am plivit şi am ucis pe cineva. Acum era timpul să elimin corpul transformat în praf. Şi ziua încă nu se terminase.
Am pornit robinetul, am descolăcit furtunul suficient încât să poată ajunge în zona vizată şi l-am reglat astfel ca apa să nimerească praful de zână.
Aveam un sentiment ciudat, ca şi cum aş fi ieşit din propriul corp.
— Ai crede că ar fi trebuit să mă obişnuiesc, am spus cu voce

tare, uimindu-mă şi mai mult.

Nu voiam să fac socoteala oamenilor pe care-i omorâsem, deşi, din punct de vedere tehnic, majoritatea lor nu erau oameni. Acum doi ani (poate chiar mai puțin dacă număram lunile), nu ridicasem nici măcar un deget asupra vreunei alte persoane la mânie, dacă nu punem la socoteală faza când l-am lovit pe Jason în stomac cu o bâtă de baseball din plastic, după ce smulsese părul păpuşii mele Bărbie.

M-am adunat rapid. Faptul era consumat. Nu exista cale de întoarcere.

Am oprit duza furtunului şi apoi apa de la robinet.

În lumina care scădea, era greu de văzut, dar am crezut că am împrăştiat praful destul de bine.

— Dar nu şi din memoria mea, am spus cu seriozitate.

Apoi a trebuit să râd şi asta a sunat oarecum nebuneşte. Stăteam în curtea mea din spate împrăştiind praf de zână şi făcându-mi declarații melodramatice. Mai aveam puțin şi ajungeam la monologul lui *Hamlet,* pe care-l învățasem la şcoală.

După-amiaza mă trezise brusc la realitate, la una urâtă.

Mi-am muşcat buza de jos. Acum, că trecusem de euforia de a avea o rudă în viață, trebuia să mă obişnuiesc cu faptul că modul de a se purta al lui Niall era încântător (în majoritatea cazurilor), dar imprevizibil. După cum singur recunoscuse, mă pusese neintenționat în pericol. Poate ar fi trebuit să mă întreb înainte de asta cum fusese bunicul meu, Fintan. Niall îmi spusese că veghease asupra mea fără să se arate vreodată, o imagine care îți dădea fiori, dar era înduioşătoare. Niall îți dădea şi el fiori şi te înduioşa. Unchiul Dillon doar îți dădea fiori.

Temperatura scădea odată cu lăsarea întunericului, iar eu tremuram deja când am intrat în casă. Furtunul putea să înghețe în noaptea asta, dar pur şi simplu nu îmi păsa de el. Erau rufe în uscător şi trebuia să mănânc ceva din moment ce ratasem prânzul la mall. Se apropia ora cinei. Trebuia să-mi concentrez atenția supra lucrurilor mărunte.

Amelia sună în timp ce eu împătuream rufele, îmi spuse că se pregătea să plece de la muncă şi că urma să se întâlnească

cu Tray, să cineze împreună şi să vadă un film. Mă întrebă dacă voiam să merg şi eu, dar am spus că eram ocupată. Amelia şi Tray nu aveau nevoie de o a treia persoană după ei, iar eu nu voiam să mă simt în plus.

Ar fi fost plăcut să nu fiu singură. Dar ce aş fi putut spune într-o conversație? *Uau, săpăliga i-a intrat în burtă ca şi cum ar fi fost din jeleu.*

M-am cutremurat şi am încercat să mă gândesc ce aveam de făcut în continuare. Aveam nevoie de un tovarăş care să nu mă critice. Îmi lipsea motanul căruia noi îi spusesem Bob (deşi nu se născuse pisică şi acum nici nu mai era sub formă de animal). Poate îmi luam o altă pisică, una adevărată. Nu era prima dată când mă gândeam să merg la adăpostul de animale. Mai bine aşteptam ca mai întâi să se potolească criza zânelor. Nu avea nici un rost să iau un animal de casă dacă exista pericolul ca eu să fiu răpită sau omorâtă în orice moment. Nu ar fi fost corect față de animal. M-am surprins chicotind şi am ştiut că asta nu poate fi de bine.

Era momentul să încetez cu gândurile deprimante şi să fac ceva. Mai întâi, o să curăț săpăliga şi am s-o pun deoparte. Am dus-o la chiuveta din bucătărie şi am frecat-o şi am clătit-o. Fierul lipsit de strălucire părea să fi primit un nou luciu, ca un tufiş care fusese udat după secetă. Am ținut-o în lumină şi m-am holbat la bătrâna unealtă. M-am scuturat.

Bine, asta chiar fusese o comparație neinspirată. Am alungat ideea şi am frecat în continuare. Când am crezut că săpăliga era fără pată, am clătit-o şi am uscat-o din nou. Apoi m-am îndreptat rapid spre uşa din spate şi prin întuneric am mers la magazie, ca să agăț afurisita de unealtă acolo unde-i era locul.

M-am întrebat dacă nu puteam lua o săpăliga nouă şi ieftină de la Wal-Mart. Nu eram sigură că o voi putea folosi pe cea veche data viitoare când o să-mi treacă prin minte să mut nişte bulbi de narcise. M-aş fi simțit ca şi cum aş fi folosit o armă ca să scot cuie. Am ezitat, cu mâna întinsă, pregătindu-mă să agăț săpăliga în cuiul ei. Apoi m-am răzgândit şi am dus-o înapoi în casă. M-am oprit pe treptele din spate şi am admirat câteva momente ultima rază de lumină, până ce stomacul meu a început să facă gălăgie.

Ce zi lungă fusese. Eram gata să mă aşez în faţa televizorului cu o farfurie cu ceva care nu era bun pentru silueta mea, uitându-mă la o emisiune care nu mi-ar fi stimulat deloc inteligenţa.

Am auzit scârţâitul roţilor unei maşini pe alee, în timp ce deschideam uşa din plasă. Am aşteptat afară să văd cine ar putea fi vizitatorul meu. Indiferent cine era mă cunoştea destul, pentru că maşina porni spre curtea din spate.

Într-o zi plină de şocuri aveam să mai primesc unul: vizitatorul meu era Quinn, care nu ar fi trebuit să dea nici măcar cu nasul prin Districtul 5. Conducea un Ford Taurus, o maşină închiriată.

— Oh, *nemaipomenit,* am zis.

Îmi doream companie mai devreme, dar nu tovărăşia lui. Oricât de mult îl plăceam şi-l admiram pe Quinn, conversaţia cu el promitea să fie la fel de neplăcută cum fusese întreaga zi.

Coborî din maşină şi porni spre mine, mergând la fel de graţios ca întotdeauna. Quinn este un bărbat foarte mare, ras în cap, şi cu ochi violeţi ca panseluţele. Este unul dintre puţinii vârcolaci-tigru rămaşi în lume şi, probabil, singurul vârcolac-tigru de pe continentul nord-american. Ultima dată când ne-am întâlnit am hotărât să ne despărţim. Nu eram mândră de felul în care i-o spusesem sau de motivul pentru care o făcusem, dar m-am gândit că fusesem destul de explicită în ceea ce priveşte relaţia noastră de cuplu.

Şi, cu toate astea, iată-l aici, cu mâinile sale mari şi calde odihnindu-se pe umerii mei. Orice plăcere aş fi putut simţi văzându-l din nou era alungată de valul de teamă care mă cuprinsese. Am simţit cum pluteau necazurile în aer.

— Nu ar trebui să fii aici, am spus. Eric ţi-a respins cererea, aşa mi-a zis.

— Te-a întrebat pe tine mai întâi? Ştiai că vreau să te văd?

Întunericul era de-acum suficient de adânc încât să determine aprinderea luminilor de siguranţă. Faţa lui Quinn avea linii aspre în strălucirea gălbuie. Mă fixa cu privirea.

— Nu, dar nu despre asta e vorba, am spus. Am simţit furie în aer. Nu era furia mea.

— Ba cred că este.

Soarele asfinţea. Pur şi simplu, nu era momentul să pornesc o ceartă.

— Nu am spus tot ce era de spus, ultima dată când ne-am văzut?

Nu doream să mai am parte de o scenă, indiferent cât de mult ţineam la acest bărbat.

— Am spus tot doar din punctul tău de vedere, iubito. Nu sunt de acord.

Oh, grozav. Exact ce-mi trebuia! Dar, din moment ce ştiu că nu toate lucrurile ţin de mine, am numărat până la zece şi am zis:

— Ştiu că nu ţi-am dat de ales când ţi-am spus că nu ar mai trebui să ne vedem, Quinn, dar am vorbit foarte serios. Ce s-a schimbat în situaţia ta personală? E mama ta în stare să-şi poarte singură de grijă? Sau a crescut Frannie suficient de mult încât să fie în stare să se ocupe de mama ta dacă scapă din nou?

Mama lui Quinn a trecut prin momente îngrozitoare şi a rămas cam afectată psihic. Destul de mult, de fapt. Sora lui, Frannie, era încă o adolescentă.

Şi-a plecat capul pentru un moment, ca şi cum şi-ar fi adunat gândurile. Apoi m-a privit din nou direct în ochi.

— De ce eşti mai dură cu mine decât cu oricine altcineva? întrebă.

— Nu sunt, am spus brusc. Dar apoi m-am gândit: *sunt?*

— I-ai cerut lui Eric să renunţe la Fangtasia? I-ai cerut lui Bill să renunţe la afacerea lui cu computerul? I-ai cerut lui Sam să întoarcă spatele familiei?

— Ce…? am început, încercând să stabilesc o legătură.

— Îmi ceri să renunţ la ceilalţi oameni pe care-i iubesc – mama şi sora mea – dacă vreau să fiu cu tine, zise.

— Nu îţi cer să faci *nimic,* am spus, simţind cum îmi creşte tensiunea mult prea mult. Ţi-am spus că îmi doresc să fiu cea mai importantă persoană din viaţa tipului cu care sunt. Şi mi-am imaginat, încă îmi imaginez, că familia ta va fi pe primul plan, pentru că nici mama ta şi nici sora ta nu sunt genul de femei independente-şi-pe-picioarele-lor. Nu i-am cerut lui Eric să renunţe la Fangtasia! De ce aş face asta? Şi ce rol are Sam

în toată povestea noastră?

Nici măcar nu mă puteam gândi la un motiv pentru care să-l menționez pe Bill. Cu el terminasem de mult.

— Bill îşi iubeşte statutul pe care îl are în lumea oamenilor şi în lumea vampirilor, iar Eric îşi iubeşte bucățica din Louisiana mai mult decât te va iubi pe tine vreodată, zise Quinn, şi aproape că îi părea rău pentru mine.

Asta era ridicol.

— De unde a ieşit toată ura asta? am întrebat, ținând mâinile deschise în fața mea. Nu am încetat să ies cu tine pentru că aveam sentimente pentru altcineva. Nu m-am mai întâlnit cu tine pentru că m-am gândit că aveai destule pe cap.

— Încearcă să te țină la distanță de orice altă persoană căreia îi pasă de tine, zise Quinn, concentrându-se asupra mea cu o intensitate enervantă. Şi uită-te la câți depind *de el.*

— Vorbeşti despre Eric? Toți cei care „depind" de el sunt vampiri care pot foarte bine să aibă grijă singuri de ei.

— N-o să renunțe *niciodată* la micul lui fief pentru tine. Nu va lăsa niciodată haita lui de vampiri să servească pe altcineva. Nu va...

Nu mai puteam suporta asta. Am țipat pur şi simplu de frustrare. Chiar am bătut din picior ca un copil de trei ani.

— Nici nu i-am cerut s-o facă! am țipat. Despre ce vorbeşti? Ai venit ca să-mi spui că nu mă va mai iubi nimeni niciodată? Ce nu e în regulă cu tine?

— Da, Quinn, am auzit atunci o voce familiară rece. Ce nu e în regulă cu tine?

Jur că am sărit de doi metri. Lăsasem cearta mea cu Quinn să-mi distragă atenția şi nu l-am auzit pe Bill venind.

— Ai speriat-o pe Sookie, zise Bill din spatele meu, de la jumătate de metru, iar pe şira spinării mă trecu un fior din cauză amenințării care-i răzbătea din voce. Asta n-o să se întâmple, tigrule.

Quinn mârâi. Dinții începură să-i crească, mai ascuțiți, chiar sub ochii mei. Bill ajunse lângă mine într-o secundă. Ochii îi străluceau şi aveau acum un maro-argintiu ciudat.

Nu numai că mă temeam că se vor omorî unul pe celălalt, mi-am dat însă seama că eram chiar obosită de persoanele

care apăreau şi dispăreau brusc pe proprietatea mea, ca şi cum aceasta ar fi fost o gară pe o linie pentru ființe supranaturale.

Mâinile lui Quinn se transformară în gheare. Un mârâit se auzi adânc în pieptul său.

— Nu! am strigat, dorindu-mi ca ei să mă asculte.

Asta era o zi venită din iad.

— Tu nici nu eşti măcar pe listă, vampirule, zise Quinn, cu o voce care parcă nu mai era a lui. Tu aparții trecutului.

— Te fac una cu pământul şi te calc în picioare, zise Bill, iar vocea îi era mai dură ca niciodată.

Cei doi idioți se repeziră unul la altul.

Am dat să sar să-i opresc, dar partea care mai funcționa în creierul meu îmi transmise că asta ar fi curată sinucidere. M-am gândit: *Iarba mea are să mai fie stropită de încă puțin sânge în seara asta.* Ar fi trebuit însă să mă gândesc la: *trebuie să mă dau naibii la o parte din calea lor.* De fapt, ar fi trebuit să fug înăuntru, să încui uşa şi să-i las în pace.

Dar gândul acesta mi-a venit mult prea târziu. De fapt, tot ce am făcut a fost să stau acolo un moment, dând inutil din mâini, încercând să-mi imaginez cum să-i despart… şi atunci cele două siluete încleştate s-au împleticit şi s-au clătinat. Quinn îl împinse deoparte pe Bill cu toată puterea. Bill se izbi de mine cu aşa o forță, că am fost pur şi simplu aruncată în aer… după care s-a rupt filmul.

CAPITOLUL 10

Simțeam cum îmi curge apă rece pe față şi pe gât. Am scuipat şi m-am înecat atunci când mi-a intrat şi în gură.

— Prea mult? întrebă o voce dură, iar eu am deschis ochii ca să-l văd pe Eric.

Mă aflam în camera mea şi doar lumina de la baie era aprinsă.

— Destul, am zis.

Salteaua se mişcă atunci când Eric se ridică să ducă prosopul ud la baie. Într-o secundă era înapoi cu un prosop uscat, tamponându-mi fața şi gâtul. Perna era udă, dar m-am gândit că nu era cazul să-mi fac griji pentru ea. În casă se făcuse frig acum, că soarele dispăruse, iar eu zăceam acolo în lenjeria de corp.

— Frig, am zis. Unde-mi sunt hainele?

— Murdare, zise Eric.

La picioarele patului era o pătură şi o trase peste mine. Se întoarse cu spatele o clipă şi apoi i-am auzit pantofii căzând pe podea. Se vâri sub pătură lângă mine şi se ridică într-un cot. Stătea cu spatele la lumina care venea din baie, aşa că nu-i puteam vedea chipul.

— Îl iubeşti? întrebă.

— Cei doi sunt în viață?

Nu avea nici un rost să mă gândesc dacă-l iubeam sau nu pe Quinn dacă murise, nu-i aşa? Sau poate Eric se referea la Bill. Nu mă puteam decide. Mi-am dat seama că mă simțeam oarecum ciudat.

— Quinn a plecat cu câteva coaste rupte şi cu maxilarul făcut praf, îmi explică Eric, cu o voce destul de neutră. Bill o să se vindece în seara asta, dacă nu cumva s-a şi rezolvat.

M-am gândit la întâmplarea asta.

— Bănuiesc că ai ceva legătură cu faptul că Bill a fost aici.

— Am aflat când Quinn ne-a încălcat regulile. A fost văzut la

o jumătate de oră după ce a intrat în zona mea. Iar Bill era cel mai apropiat vampir pe care-l puteam trimite la tine acasă. Sarcina lui era să se asigure că nu vei fi sâcâită până ajungeam eu aici. Şi-a luat rolul puţin prea în serios. Îmi pare rău c-ai fost rănită, zise Eric cu voce gravă.

Nu era obişnuit să-şi ceară scuze, iar eu am zâmbit în întuneric. Îmi era aproape imposibil să mă simt înfricoşată, am observat oarecum detaşată. Şi acum, sigur ar trebui să fiu supărată şi furioasă?

— Sper că au încetat să se mai bată când eu am căzut la pământ.

— Da, coliziunea a oprit... Încăierarea.

— Iar Quinn a plecat de bunăvoie?

Mi-am trecut limba peste buze şi am simţi că aveau un gust ciudat, uşor acrişor şi metalic.

— Da. I-am spus că voi avea grijă de tine. Ştia că întrecuse prea mult măsura venind să te vadă, din moment ce i-am spus să nu intre în zona mea. Bill nu a acceptat la fel de repede, dar l-am făcut să se întoarcă acasă.

Comportament tipic de şerif.

— Mi-ai dat din sângele tău? am întrebat. Eric recunoscu destul de relaxat.

— Ai zăcut inconştientă, zise. Şi ştiu că asta este grav. Am vrut să-ţi revii. Am greşit.

Am oftat.

— Domnul Arogant, am bombănit.

— Explică-mi, nu cunosc termenul ăsta.

— Înseamnă cineva care ştie ce e mai bine pentru toată lumea. Ia decizii în locul tuturor fără să-i întrebe.

Poate că am adăugat şi o notă personală în expresie, dar ce dacă?

— Atunci sunt arogant, zise Eric, fără nici un pic de ruşine. Sunt şi foarte...

Se apleacă şi mă sărută încet, pe îndelete.

— Plin de pofte, am zis.

— Exact, răspunse şi mă sărută din nou. Am lucrat cu noii mei stăpâni. Mi-am consolidat autoritatea. Acum pot avea propria mea viaţă. E momentul să cer ce-mi aparţine.

Mi-am spus că o să hotărăsc singură ce voi face, indiferent cum ne legaseră pe mine şi pe Eric schimburile noastre de sânge. În fond, încă mai aveam voinţă proprie. Dar, chiar dacă asta se datora faptului că Eric îmi dăduse din sângele său, mi-am dat seama că trupul meu îmi cerea categoric să răspund la sărut şi să mângâi spatele vampirului de lângă mine. Prin materialul tricoului îi puteam simţi toţi muşchii şi tendoanele. Mâinile mele păreau să-şi amintească trupul lui Eric, iar buzele îşi aminteau felul în care săruta. Am continuat la fel de încet câteva minute, în timp ce el se obişnuia din nou cu mine.

— Chiar îţi aminteşti? l-am întrebat. Chiar îţi aminteşti că ai mai stat cu mine? Îţi aminteşti cum era?

— Oh, da, zise. Îmi amintesc.

Îmi desfăcuse sutienul înainte să-mi dau seama că mâna lui era acolo.

— Cum aş putea uita aşa ceva? zise, cu părul căzându-i în jurul feţei, în timp ce gura lui se lipea de sânii mei.

Am simţit minusculele vârfuri ale colţilor săi şi plăcerea pe care mi-o ofereau buzele lui. I-am atins şliţul blugilor. Am frecat uşor şi, brusc, momentul tatonărilor trecu.

Blugii şi tricoul lui au dispărut imediat, la fel şi chiloţii mei. Trupul său lung şi rece se lipea perfect de corpul meu cald. Mă sărută, iar şi iar, cu un fel de frenezie. Scoase un geamăt înfometat, iar eu i-am răspuns la fel. Îmi atinse clitorisul cu degetele, făcându-mă să mă zvârcolesc.

— Eric, am spus, când el s-a aşezat deasupra mea. Acum.

— Oh, da, zise el.

Mă pătrunse şi totul se petrecu firesc, ca şi cum n-ar fi fost plecat niciodată, ca şi cum am fi făcut dragoste în fiecare noapte din acest an.

— Aşa este cel mai bine, şopti, iar vocea sa avea acel accent pe care-l surprindeam ocazional, acel indiciu despre un timp şi un loc care erau atât de îndepărtate, încât nici nu mi le puteam imagina. Aşa este *cel mai bine,* repetă el. Aşa este *perfect.*

S-a retras puţin, iar eu am gemut.

— Nu-ţi fac rău? întrebă.

— Nu, am spus.
— Sunt prea mare.
— Arată-mi, am răspuns. Bag-o la loc. Se împinse cu putere.
— Oh, Doamne, am şoptit printre dinți. Degetele mi se înfigeau adânc în muşchii brațelor lui.
— Da, din nou!
Pătrunsese adânc în mine. El lucea deasupra mea, iar pielea albă îi strălucea în întunericul camerei. Spuse ceva într-o limbă pe care nu am recunoscut-o; după un moment, repetă cuvintele. Apoi începu să se mişte din ce în ce mai repede, încât am crezut că o să explodez, dar am ținut ritmul. Am ținut ritmul până când i-am văzut colții strălucind când se aplecă mai mult spre mine. Când m-a muşcat de umăr, am leşinat pentru o clipă. În viața mea nu m-am simțit atât de bine. Nu aveam suficient suflu încât să țip sau măcar să vorbesc. L-am cuprins pe Eric cu brațele, şi l-am simțit cutremurându-se în momentul maxim de plăcere.
Am fost atât de zguduită, încât nu aş fi putut vorbi nici măcar dacă viața mea ar fi depins de asta. Am zăcut în tăcere, epuizați. Nu mă deranja să simt greutatea lui deasupra mea. Mă simțeam în siguranță.
Îmi linse semnul muşcăturii cu o mişcare leneşă, iar eu am zâmbit în întuneric. L-am mângâiat pe spate ca şi cum aş fi alintat un animal. Mă simțeam mai bine decât mă simțisem de luni întregi. Trecuse ceva vreme de când nu mai făcusem sex, iar asta fusese... *gourmet* sex. Chiar şi acum, simțeam mici fiori de plăcere străbătându-mi trupul.
— Are să schimbe asta legătura de sânge? l-am întrebat.
Am avut grijă să nu sune ca şi cum l-aş fi acuzat de ceva. Dar, bineînțeles, că o făceam.
— Felipe te vrea. Cu cât e mai puternică legătura noastră, cu atât mai mici sunt şansele să te îndepărteze de mine.
M-am înfiorat.
— Nu pot face asta.
— Nici nu e nevoie să o faci, zise Eric, vocea lui învăluindu-mă ca o plapumă de puf. Suntem uniți prin cuțit. Suntem legați. Nu te poate lua de lângă mine.
Nu puteam decât să fiu recunoscătoare că nu trebuia să

merg la Las Vegas. Nu voiam să plec de acasă. Nu-mi puteam imagina cum ar fi să trăiesc înconjurată de atâta lăcomie; mă rog, ba puteam. Ar fi fost îngrozitor. Mâna mare şi rece a lui Eric îmi cuprinse sânul şi începu să-l mângâie.

— Muşcă-mă, zise Eric, şi o spunea în sensul propriu.

— De ce? Ai zis că deja mi-ai dat sânge.

— Pentru că îmi place, spuse, apoi veni din nou peste mine. De asta.

— Nu se poate să fii... Dar *era* din nou gata.

— Vrei tu deasupra? întrebă Eric.

— Am putea să o facem, am spus, încercând să nu par o femeie fatală.

De fapt, abia mă abțineam să nu mârâi. Înainte să-mi pot reveni, schimbaserăm deja pozițiile. Ochii lui priveau direct într-ai mei. Mâinile lui continuau să-mi mângâie sânii, ciupind uşor. Apoi începu să-i sărute.

Mi-era teamă că o să mi se înmoaie picioarele, atât eram de relaxată. Mă mişcăm încet, nu foarte regulat. Am simțit din nou cum se acumulează tensiunea. Am început să mă concentrez, să mă mişc uniform.

— Încet, îmi ceru el, iar eu am redus ritmul, îmi prinse şoldurile şi începu să mă conducă.

— Oh, am spus în timp ce o plăcere intensă începea să mă inunde.

Mă atinse cu degetele. Am început să grăbesc ritmul, şi dacă, după asta, el a încercat să mă încetinească, l-am ignorat. Mă ridicam şi coboram tot mai repede şi mai repede, iar apoi l-am apucat de încheietură şi l-am muşcat cu toată puterea sugându-i sânge din rană. Țipă, scoțând un sunet de eliberare şi uşurare. Asta a fost suficient ca să termin şi eu şi m-am prăbuşit peste el. I-am Uns leneş încheietura, deşi saliva mea nu conținea coagulantul pe care-l aveau vampirii.

— Perfect, zise. Perfect.

Am dat să-i spun că nu era cu putință să vorbească serios, ținând cont de câte femei avusese el de-a lungul secolelor. Dar m-am gândit mai bine şi am decis să tac. *De ce să stric momentul? Las-o aşa.*

Într-un rar moment de înțelepciune, mi-am ascultat propriul

sfat.

— Pot să-ți povestesc ce s-a întâmplat azi? am întrebat după ce am moțăit câteva minute.

— Bineînțeles, iubirea mea.

Ținea ochii pe jumătate închişi. Stătea întins pe spate, lângă mine, iar camera mirosea a sex şi a vampir.

— Sunt numai urechi, cel puțin pentru moment.

Râse.

Asta însenina adevărata plăcere, sau măcar una dintre plăcerile adevărate – să ai pe cineva căruia să-i împărtăşeşti evenimentele de peste zi. Eric era un bun ascultător, cel puțin în momentele de relaxare ca acela de acum. I-am spus despre vizita lui Andy cu Lattesta, despre apariția Dianthei în timp ce făceam plajă.

— Mi s-a părut mie că am simțit gustul soarelui pe pielea ta, zise, mângâindu-mă. Continuă.

Aşa că am susurat ca un pârâu primăvara, spunându-i despre întâlnirea mea cu Claude şi Claudine, şi tot ce-mi explicaseră ei despre Breandan şi Dermot.

Eric deveni mult mai atent când am pomenit de zâne.

— Am simțit miros de zână în jurul casei, zise. Dar, copleşit de furie şi văzându-l pe pretendentul tău cu dungi de tigru, nu m-am mai gândit la asta. Cine a fost pe aici?

— Păi, zâna asta rea, Murry. Dar nu-ți face griji, l-am omorât, am spus.

Dacă mă îndoisem cumva că Eric nu mă asculta cu toată atenția, acum îndoiala dispăruse.

— Cum ai făcut asta, iubirea mea? întrebă el foarte blând.

I-am explicat cum s-au petrecut lucrurile. Când am ajuns la partea unde apăreau străbunicul meu şi Dillon, Eric se ridică şi dădu pătura la o parte. Era foarte serios şi atent.

— Corpul a dispărut? întrebă pentru a treia oară, iar eu am răspuns:

— Da, Eric, a dispărut.

— Poate că ar fi o idee bună să stai în Shreveport, zise Eric. Ai putea chiar să locuieşti în casa mea.

Asta era o premieră. Nu mai fusesem niciodată invitată acasă la Eric. Nu aveam nici cea mai vagă idee unde stătea. Eram

uimită şi, oarecum, emoționată.

— Apreciez invitația ta, am spus, dar ar fi teribil de greu pentru mine să vin din Shreveport până aici la muncă.

— Ar fi mult mai sigur dacă ai renunța la muncă până se rezolvă problema asta cu zânele.

Eric îşi înclină capul în timp ce se uita la mine, cu fața lipsită de orice expresie.

— Nu, mulțumesc, am spus. Drăguț din partea ta că te-ai oferit. Dar, pun pariu că ar fi foarte neplăcut pentru tine. Pentru mine ar fi, ştiu sigur.

— Doar pe Pam am mai invitat-o la mine acasă. Am zis veselă:

— Doar blondele au voie, nu?

— Îți fac o onoare invitându-te.

Tot nici un indiciu pe fața sa. Dacă nu aş fi fost obişnuită să citesc gândurile oamenilor, poate că aş fi putut interpreta mai bine limbajul corpului său. Eram mult prea obişnuită să ştiu ce voiau *cu adevărat* oamenii să spună, indiferent de cuvintele pe care le rosteau.

— Eric, nu înțeleg, am spus. Pune toate cărțile pe masă, bine? Îmi dau seama că aştepți de la mine o anumită reacție, dar nu am nici cea mai vagă idee care ar trebui să fie asta.

Părea nedumerit; aşa arăta.

— Ce urmăreşti de fapt? mă întrebă clătinând din cap.

Minunatul său păr auriu îi cădea în jurul feței în şuvițe. Era complet răvăşit de când făcusem dragoste. Arăta mai bine ca niciodată. Foarte necinstit.

— Ce urmăresc?

Se întinse din nou pe spate, iar eu m-am întors pe o parte ca să stau cu fața la el.

— Nu cred că urmăresc nimic, am continuat cu grijă. Am urmărit un orgasm şi am avut parte de o mulțime.

I-am zâmbit, sperând că am dat răspunsul corect.

— Nu vrei să renunți la serviciu?

— De ce aş renunța la serviciu? Şi din ce să trăiesc? am întrebat.

Apoi, în cele din urmă, am înțeles ideea.

— Ai crezut că, din moment ce ne-am dat în bărci şi tu ai

spus că sunt a ta, o să vreau să-mi las slujba şi să mă ocup de casa ta? Să mănânc bomboane toată ziua şi să te las pe tine să mă mănânci noaptea?

Da, asta era. Faţa sa mi-o confirmă. Nu ştiam cum să mă simt. Rănită? Furioasă? Nu, avusesem parte de destule din astea toată ziua. Nu mai puteam scoate vreo emoţie puternică la suprafaţă nici dacă aş fi avut toată noaptea la dispoziţie.

— Eric, îmi place să muncesc, am spus calmă. Trebuie să ies din casă în fiecare zi şi să am de-a face cu oameni. Dacă nu fac asta, trebuie să mă lupt cu un fel de gălăgie asurzitoare. E mult mai bine pentru mine să am de-a face cu oameni, să-mi controlez deprinderea de a păstra toate vocile în fundal.

Nu reuşeam să explic foarte bine.

— Şi, în plus, îmi place să fiu la bar. Îmi place să-i văd pe cei cu care lucrez. Cred că să le oferi oamenilor alcool nu e ceea ce se poate numi un serviciu public nobil, poate din contră. Dar sunt bună la ceea ce fac, şi mi se potriveşte. Vrei să spui… Ce vrei să spui?

Eric părea nesigur, iar expresia pe care o avea acum arăta ciudat pe faţa sa de obicei încrezătoare.

— Asta este ceea ce au vrut celelalte femei de la mine, spuse. Am încercat să-ţi ofer ceva înainte să ceri tu.

— Eu nu sunt ca celelalte femei, am spus.

Era greu să ridic din umeri în poziţia în care mă aflam, dar am încercat.

— Eşti a mea, zise.

Apoi, observând încruntarea mea, îşi explică rapid cuvintele.

— Eşti doar iubita mea. Nu a lui Quinn, nu a lui Sam, nu a lui Bill.

Urmă o pauză lungă.

— Nu-i aşa?

O discuţie despre relaţie începută de bărbat. Asta era ceva neobişnuit, dacă era să mă iau după poveştile pe care le auzisem de la celelalte chelneriţe.

— Nu ştiu dacă… tihna… pe care o simt atunci când sunt cu tine este dată de legătura de sânge sau e un sentiment pe care l-aş fi avut în mod normal, am spus, alegându-mi cu mare grijă fiecare cuvânt. Nu cred că aş fi fost atât de dispusă să fac

sex cu tine în seara asta, dacă nu am fi avut o legătură de sânge, pentru că azi a fost o zi îngrozitoare. Nu pot spune: „Oh, Eric, te iubesc, ia-mă cu tine" pentru că nu ştiu ce e real şi ce nu. Până nu sunt sigură, nu am nici o intenție să-mi schimb radical viața.

Sprâncenele lui Eric începură să se apropie, semn clar de supărare.

— Dacă sunt fericită când sunt cu tine? Mi-am lipit mâna de obrazul lui.

— Da, sunt. Dacă eu cred că a face dragoste cu tine este cel mai minunat lucru? Da, cred. Vreau să o facem din nou? Poți să pui pariu, dar nu acum, că sunt cam somnoroasă. Dar curând. Şi des. Dacă mai fac sex cu cineva? Nu. Şi n-o s-o fac, dacă n-o să cred că doar legătura de sânge ne ține împreună.

Arăta ca şi cum s-ar fi gândit la mai multe răspunsuri diferite.

— Îți pare rău după Quinn?

— Da, am spus, pentru că trebuia să fiu sinceră. Pentru că am început ceva frumos împreună şi poate că am făcut o greşeală uriaşă că l-am gonit. Dar nu am fost niciodată încurcată cu doi bărbați în acelaşi timp, şi nu încep acum. În acest moment, tu eşti perechea mea.

— Mă iubeşti, spuse.

— Te apreciez, am zis precaută. Te doresc. Îmi place să fiu cu tine.

— E altceva, zise Eric.

— Da, este. Dar, mă vezi tu pe mine sâcâindu-te să-mi spui ce simți pentru mine? Pentru că sunt al naibii de sigură că n-o să-mi placă răspunsul. Aşa că mai bine te-ai abține şi tu puțin.

— Nu vrei să ştii ce simt pentru tine? Eric păru neîncrezător.

— Nu pot să cred că eşti femeie. Femeile vor *întotdeauna* să ştie ce simți pentru ele.

— Şi pun pariu că le pare rău atunci când le spui, nu-i aşa?

Ridică o sprânceană.

— Dacă le spun adevărul.

— Şi asta ar trebui să-mi dea încredere?

— Întotdeauna îți spun adevărul, zise, şi nu mai era nici

urmă de zâmbet pe fața lui. Poate că nu-ți spun tot ce ştiu, dar ce îți spun... e adevărat.

— De ce?

— Legătura de sânge funcționează în ambele direcții, zise. Am băut sânge de la multe femei. Am avut un control aproape total asupra lor. Dar ele nu au băut niciodată sângele meu. Au trecut decenii, poate secole, de când i-am dat unei femei din sângele meu. Poate că de când am transformat-o pe Pam.

— Asta e regula generală printre vampirii pe care-i cunoşti?

Nu ştiam prea bine cum să întreb ceea ce voiam să ştiu.

Ezită puțin, apoi încuviință.

— În mare parte. Sunt vampiri cărora le place să dețină controlul absolut asupra unei ființe umane... să o transforme într-un Reinfeld al lor.

I-am simțit dispreţul din voce când a pronunțat cuvântul.

— Ăsta-i din *Dracula,* nu-i aşa?

— Da, servitorul uman al lui Dracula. O creatură înjosită... De ce cineva atât de important ca Dracula ar fi vrut un bărbat atât de josnic precum...

Eric clătină din cap dezgustat.

— Dar se întâmplă. Cei mai buni dintre noi se uită strâmb la un vampir care face servitor după servitor. Omul e pierdut când vampirul preia prea mult controlul. Când omul este complet supus, nu mai merită să fie transformat. Nu mai valorează nimic. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să fie ucis.

— Ucis! De ce?

— Dacă vampirul care a preluat prea mult controlul îl abandonează pe servitor, sau dacă vampirul moare... viața slujitorului nu mai merită trăită după aia.

— Trebuie eutanasiat, am spus. Ca un câine turbat.

— Da.

Eric privi în altă parte.

— Dar asta n-o să se întâmple cu mine. Şi n-o să mă transformi niciodată.

Vorbeam foarte serios.

— Nu. Nu te voi forța niciodată să-mi fii servitoare. Şi nu te voi transforma niciodată, dacă tu nu vrei.

— Chiar dacă ar fi să mor, nu mă transforma. Aş urî asta mai mult decât orice.
— Sunt de acord cu asta. Indiferent cât de mult aş vrea să te păstrez.
Imediat după ce ne-am întâlnit, Bill nu m-a transformat când am fost aproape de moarte. Nu am realizat niciodată că ar fi putut fi tentat să o facă. În loc de asta, mi-a salvat viața mea umană. Am lăsat problema asta deoparte ca să mă gândesc la ea mai târziu. E delicat să te gândeşti la un bărbat, atunci când eşti în pat cu altul.
— M-ai salvat cândva şi nu m-ai lăsat să fiu legată de André, am spus. Dar m-a costat.
— Dacă ar fi trăit, m-ar fi costat şi pe mine. Indiferent cât de calm a părut că reacționează, André s-ar fi răzbunat pentru intervenția mea.
— Părea atât de liniştit în seara aceea, am zis. Eric îl convinsese pe André să-l lase pe el să bea din sângele meu. Fusesem foarte recunoscătoare în acel moment, pentru că André îmi producea repulsie şi nu dădea doi bani pe mine. Mi-am amintit discuția mea cu Tara. *Dacă l-aş fi lăsat pe André să bea din sângele meu în acea seară, aş fi liberă acum, pentru că el e mort. Încă* nu ştiam exact ce simțeam în legătură cu asta. Probabil vreo trei chestii diferite.
Seara asta se dovedea a fi una nemaipomenită pentru realizări mărețe. Dar era cazul să se oprească de acum.
— André nu ar fi uitat niciodată că nu i-a fost respectată dorința, zise Eric. Sookie, ştii cum a murit?
Aoleu!
— A fost ucis de o țeapă de lemn care i s-a înfipt în piept, am spus, înghițind în sec.
Ca şi Eric, nici eu nu spuneam întregul adevăr. Țeapă de lemn nu a ajuns accidental în pieptul lui Eric. Quinn făcuse asta.
Eric se uită la mine pentru ceea ce mie mi se păru un moment foarte lung. Îmi putea simți teama, bineînțeles. Am aşteptat să văd dacă va continua cu subiectul.
— Nu mi-e dor de André, zise în cele din urmă. O regret totuşi pe Sophie-Anne. Era curajoasă.

— Sunt de acord, am spus, uşurată. Apropo, cum te înțelegi cu noii tăi şefi?

— Până acum, bine. Sunt foarte progresişti. Îmi place asta.

De la sfârşitul lui octombrie, Eric a trebuit să se acomodeze cu structurile unei noi şi impozante organizații, cu caracterul vampirilor care o făceau să funcționeze. A trebuit de asemenea să colaboreze cu noii şerifi. Chiar şi pentru el asta însemna destul de mult.

— Pun pariu că vampirii care te-au însoțit înainte de noaptea aceea sunt foarte bucuroşi că şi-au declarat loialitatea față de tine, când atât de mulți vampiri din Louisiana au murit atunci.

Eric zâmbi larg. Ar fi fost foarte înspăimântător, dacă nu i-aş mai fi văzut colții înainte.

— Da, zise, cu multă satisfacție. Îmi sunt datori şi ştiu şi ei asta.

Mă luă în brațe şi mă ținu lipită de trupul său rece. Eram mulțumită şi satisfăcută. Degetele mele îşi făceau drum pe linia de păr auriu care ducea de la abdomen în jos. M-am gândit la imaginea provocatoare a lui Eric în postură de Mister Ianuarie, în calendarul „Vampirii din Louisiana". Îmi plăcea şi mai mult cea pe care mi-o dăduse. M-am întrebat dacă o puteam face de mărimea unui afiş. Râse când l-am întrebat.

— Ar trebui să ne gândim să facem un alt calendar, zise. A însemnat un real câştig pentru noi. Dacă îmi dai o poză cu tine în aceeaşi poziție, îți dau un afiş cu mine.

M-am gândit la asta vreo douăzeci de secunde.

— Nu cred că aş putea face poze nud, am spus cu oarece regret. Întotdeauna par să se întoarcă şi să te muşte de fund.

Eric râse din nou, adânc şi răguşit.

— Vorbeşti cam mult despre asta, zise. Ar trebui să te muşc de fund?

Replica a deviat spre cu totul alte lucruri. Lucruri minunate şi jucăuşe. După ce toate acestea şi-au găsit un final fericit, Eric se uită la ceasul de lângă pat.

— Trebuie să plec, şopti.

— Ştiu, am zis.

Ochii îmi erau împăienjeniți de somn.

Începu să se îmbrace pentru a se întoarce la Shreveport, iar

eu am dat la o parte cuvertura şi m-am băgat ca lumea în pat. Îmi era greu să-mi țin ochii deschişi, deşi era foarte plăcut să-l privesc învârtindu-se prin dormitorul meu.

Se aplecă să mă sărute, iar eu l-am prins cu brațele pe după gât. Pentru o secundă, am ştiut că se gândea să vină din nou în pat lângă mine. Am sperat că limbajul corpului său şi geamătul de plăcere erau cele care îmi dăduseră indicii despre gândurile sale. Din când în când, zăream câte ceva în mintea unui vampir şi asta mă speria de moarte. Nu credeam că aş fi rezistat prea mult dacă vampirii îşi dădeau seama că le puteam citi gândurile, indiferent cât de rar se întâmpla asta.

— Te vreau din nou, zise el, părând puțin surprins. Dar trebuie să plec.

— Ne vedem curând, bănuiesc?

Eram suficient de trează încât să mă simt nesigură.

— Da, zise.

Ochii îi sclipeau, iar pielea îi era luminoasă. Semnul de la încheietură îi dispăruse. Am atins locul. Se apleca să mă sărute pe gât, acolo unde mă muşcase, iar pe mine mă trecură fiori.

— Curând, adăugă.

Apoi dispăru, şi am auzit uşa din spate închizându-se încet în urma lui. Cu ultimele rămăşițe de energie, m-am ridicat şi am traversat bucătăria ca să trag zăvorul. Am văzut maşina Ameliei parcată lângă a mea; înseamnă că, la un moment dat, se întorsese şi ea acasă.

Am mers la chiuvetă ca să beau nişte apă. Ştiam bucătăria întunecată pe de rost, aşa că nu aveam nevoie de lumină. Am băut şi mi-am dat seama cât de sete îmi fusese. În timp ce mă întorceam să pornesc spre pat, am zărit ceva mişcându-se la marginea pădurii. Am înghețat, cu inima bătându-mi gata să-mi sară din piept.

Bill ieşi dintre copaci. Am ştiut că era el, deşi nu-i puteam vedea bine fața. Rămase privind în sus. Am ştiut că-l urmărea pe Eric luându-şi zborul. Asta însemna că Bill îşi revenise complet după lupta cu Quinn.

M-am aşteptat să fiu furioasă că Bill mă urmărea, dar nici vorbă de aşa ceva. Indiferent ce se întâmplase între noi, nu

puteam scăpa de sentimentul că Bill nu mă spiona pur şi simplu, ci veghea asupra mea.

Practic vorbind, nu era nimic de făcut. Ar fi fost greu să deschid uşa şi să-mi cer scuze că eram cu un bărbat. În acest moment, nu-mi părea deloc rău că mă culcasem cu Eric. De fapt, mă simțeam atât de sătulă, de parcă avusesem parte de un festin de Ziua Recunoştinței în ceea ce priveşte sexul. Eric nu arăta deloc ca un curcan... dar, după ce am avut în minte o imagine amuzantă cu el pe masa mea din bucătărie, alături de nişte cartofi dulci şi bomboane cu gelatină, am fost în stare să mă gândesc doar la patul meu. M-am strecurat sub cuvertură zâmbind şi am adormit aproape de îndată ce am pus capul pe pernă.

CAPITOLUL 11

Ar fi trebuit să ştiu că fratele meu are să vină să mă vadă. Ar fi trebuit doar să fiu surprinsă că nu a apărut mai devreme. Când m-am trezit a doua zi la prânz, simțindu-mă la fel de relaxată ca o pisică la soare, Jason era în curtea din spate, pe şezlongul pe care stătusem eu cu o zi înainte. M-am gândit că a fost inteligent din partea lui să nu intre, ținând cont de faptul că eram certați.

Astăzi nu avea să fie nici pe departe la fel de cald ca ieri. Se făcuse rece şi umed. Jason era înfofolit într-o jachetă groasă de camuflaj şi avea căciulă. Se uita în sus la cerul fără nori.

Mi-am amintit de avertismentul gemenilor şi l-am privit cu atenție; dar nu, era Jason. Tiparul gândurilor sale îmi era familiar, dar poate o zână ar fi putut să copieze şi asta. Am ascultat o secundă. Nu, categoric era fratele meu.

Era ciudat să îl văd stând pur şi simplu şi chiar şi mai ciudat să-l văd singur. Jason mereu vorbea, bea, flirta cu femeile, lucra la serviciu sau acasă; şi, dacă nu era cu o femeie, avea aproape întotdeauna o umbră masculină – Hoyt (până a fost acaparat de Holly) sau Mei. Contemplarea şi singurătatea nu erau stări pe care să le asociez cu fratele meu. Uitându-mă la el cum privea cerul, în timp ce-mi beam cafeaua, m-am gândit: *Jason e văduv acum.*

Asta era o nouă identitate ciudată pentru Jason, una dificilă căreia s-ar putea să nu fie în stare să-i facă față. Lui îi pasase de Crystal mai mult decât îi pasase acesteia de el. Asta fusese o experiență nouă şi pentru Jason. Crystal – arăta bine, era proastă şi infidelă – fusese echivalentul său feminin. Poate infidelitatea ei fusese o încercare de a-şi reafirma independența, de a se lupta împotriva sarcinii care o lega şi mai mult de Jason. Poate fusese doar o femeie rea. Nu am înțeles-o niciodată şi nici n-o mai puteam face acum.

Ştiam că trebuia să mă duc să vorbesc cu fratele meu. Deşi îi

spusesem lui Jason să stea departe de mine, nu mă asculta. O făcuse vreodată? Poate interpretase armistițiul generat de moartea lui Crystal drept o nouă stare de lucruri.

Am oftat şi m-am îndreptat către uşa care dădea în curtea din spate. Pentru că dormisem până târziu, făcusem un duş înainte să-mi pregătesc cafeaua. Mi-am luat haina roz, matlasată, din cuierul de pe uşă şi am tras-o peste pulover şi blugi.

Am pus o cană de cafea pe pământ, lângă Jason, şi m-am aşezat pe scaunul pliant de lângă el. Nu şi-a întors capul, deşi ştia că sunt acolo. Ochii îi erau ascunşi în spatele unor ochelari cu lentile de culoare închisă.

— M-ai iertat? întrebă după ce a luat o gură de cafea.

Vocea îi părea aspră şi răguşită. M-am gândit că plânsese.

— Mă aştept s-o fac mai devreme sau mai târziu, am spus. Dar nu voi mai avea niciodată aceleaşi sentimente față de tine.

— Doamne, ce dură te-ai făcut. Tu eşti singura rudă care mi-a mai rămas.

Ochelarii întunecați se întoarseră să mă privească. *Trebuie să mă ierți, pentru că tu eşti tot ce am şi doar tu mă poți ierta.*

M-am uitat la el, simțindu-mă uşor enervată, puțin tristă. Dacă deveneam mai dură era ca reacție la lumea din jurul meu.

— Dacă aveai nevoie de mine atât de mult, cred că ar fi trebuit să te gândeşti înainte să îmi înscenezi tot circul.

Mi-am frecat fața cu mâna liberă. Avea nişte rude de care nu ştia, iar eu nu aveam de gând să-i spun. Ar fi încercat să se folosească şi de Niall.

— Când te vor lăsa să iei corpul lui Crystal? am întrebat.

— Poate peste o săptămână, zise. Apoi, pot organiza înmormântarea. Vii?

— Da. Unde va fi?

— Este o capelă aproape de Hotshot. Nu e mare lucru.

— Sfânta biserică a Chivotului?

Era o clădire albă, dărăpănată, care se cojea, undeva în câmp.

Dădu din cap.

— Calvin spune că acolo se fac înmormântările din Hotshot.

Unul dintre tipii din Hotshot este pastor la capela asta.
— Cine?
— Marvin Norris.
Marvin era unchiul lui Calvin, deşi avea cu patru ani mai puţin.
— Cred că-mi amintesc că am văzut un cimitir pe lângă biserică.
— Da. Comunitatea sapă groapa, unul dintre ei face coşciugul, iar altul ţine slujba. Este foarte intim şi restrâns.
— Ai mai fost la vreo înmormântare acolo?
— Da, în octombrie. A murit un nou-născut. Nu mai văzusem vreun necrolog de bebeluş în ziarul din Bon Temps de luni bune. Mă întrebam dacă bebeluşul fusese născut la spital sau într-una din casele din Hotshot; dacă a fost vreodată înregistrată vreo urmă a existenţei sale.
— Jason, a mai trecut poliţia pe la tine?
— Nu o dată. Dar nu am făcut-o eu şi nimic din ce spun sau fac ei nu poate schimba asta. Plus, alibiul.
Nu îl puteam contrazice.
— Cum ţi-ai aranjat treburile în ceea ce priveşte munca?
M-am întrebat dacă aveau să-l concedieze pe Jason. Nu era prima dată când avea necazuri. Şi, deşi Jason nu era niciodată vinovat de cele mai rele crime care-i erau atribuite, mai devreme sau mai târziu, reputaţia sa de tip în general OK avea să fie afectată definitiv.
— Catfish a spus să-mi iau liber până la înmormântare. O să trimită o jerbă la capelă când îi vom recupera corpul.
— Şi Hoyt?
— Nu a fost prin preajmă, zise Jason părând uimit şi rănit.
Holly, logodnica lui, nu l-ar fi vrut prin preajma lui Jason. Puteam înţelege asta.
— Mei? am întrebat.
— Da, zise Jason, luminându-se la faţă. Mei trece pe la mine. Am lucrat la camionul lui ieri, iar la sfârşitul ăsta de săptămână zugrăvim bucătăria mea.
Jason îmi zâmbi, dar zâmbetul îi dispăru încet.
— Îmi place Mei, zise, dar îmi lipseşte Hoyt. Ăsta era unul dintre cele mai oneste lucruri rostite de Jason vreodată.

— Nu ai auzit nimic de asta, Sookie? mă întrebă Jason. Ştii, în felul ăla în care *auzi* tu lucruri? Dacă ai putea îndrepta poliția în direcția bună, ar reuşi să afle cine mi-a ucis soția şi copilul şi mi-aş trăi şi eu viața.

Nu credeam că Jason avea să-şi reia vreodată vechea viață. Eram sigură că nu avea să înțeleagă nici măcar dacă-i spuneam pe litere. Dar apoi am văzut ce era în mintea lui, într-un moment de maximă claritate. Deşi Jason nu putea să exprime în cuvinte aceste idei, *înțelegea,* şi se prefăcea, din răsputeri, că totul va fi la fel... Dacă ar fi putut să scape de apăsarea morții lui Crystal.

— Sau, dacă ne spui nouă, zise, o să ne ocupăm noi de asta, Calvin şi cu mine.

— O să fac tot ce pot, am zis.

Ce altceva aş mai putea spune? Am ieşit din mintea lui Jason şi mi-am jurat că nu voi mai intra niciodată.

După o lungă tăcere, se ridică. Poate aşteptase să vadă dacă mă ofeream să-i pregătesc prânzul.

— Cred că mă voi întoarce atunci acasă, zise.

— La revedere.

Câteva clipe mai târziu, am auzit cum a pornit camioneta. Am intrat din nou în casă, agățând jacheta de unde o luasem.

Amelia îmi lăsase un bilețel lipit pe cutia de lapte, în frigider. „Bună, soro! scria în deschidere. Se pare că ai avut companie azi-noapte. Mi-a mirosit a vampir? Am auzit pe cineva ieşind pe uşă pe la trei şi jumătate. Auzi, nu uita să verifici robotul telefonic. Ai mesaje."

Pe care Amelia le ascultase deja, pentru că beculețul nu mai pâlpâia. Am pornit robotul.

— Sookie, sunt Ariene. Îmi pare rău pentru tot. Mi-aş dori să treci pe la mine să vorbim. Sună-mă.

M-am holbat la robot, nu prea sigură de ceea ce simțeam legat de acest mesaj. Trecuseră câteva zile, iar Ariene avusese timp să se gândească la felul în care plecase din bar. Era posibil să vrea să spună că voia să-şi reanalizeze credințele legate de Frăție?

Mai era un mesaj. De data asta, de la Sam.

— Sookie, ai putea veni la muncă puțin mai devreme sau

să-mi dai un telefon? Trebuie să vorbesc cu tine.

Am aruncat o privire spre ceas. Era abia unu după-amiaza, iar eu nu trebuia să merg la muncă până la cinci. Am sunat la bar. A răspuns Sam.

— Hei, sunt Sookie, am zis. Ce s-a întâmplat? Acum am primit mesajul tău.

— Ariene vrea să se întoarcă la muncă, zise. Nu ştiu ce să-i spun. Ai vreo părere?

— Mi-a lăsat un mesaj pe robot. Vrea să vorbească cu mine, am zis. Nu ştiu ce să cred. Ea e mai mereu băgată în câte o chestie nouă, nu-i aşa? Crezi că ar fi putut renunța la Frăție?

— Dacă a renunțat Whit la ea, zise el, iar eu am râs.

Nu eram prea sigură că voiam să reiau prietenia noastră, şi, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât aveam îndoieli mai mari. Ariene spusese nişte lucruri îngrozitoare, şi care m-au rănit, despre mine. Dacă vorbise serios, de ce ar fi vrut să reia legătura cu o persoană îngrozitoare ca mine? Şi dacă nu vorbise serios, de ce naiba îi ieşiseră pe gură? Dar am simțit o strângere de inimă când m-am gândit la copiii ei, Coby şi Lisa. Stătusem cu ei atâtea seri şi mă ataşasem mult de cei mici. Nu-i mai văzusem de săptămâni întregi. Am descoperit că nu eram prea afectată de sfârşitul relației mele cu mama lor, dar de copii mi-era dor. I-am spus asta lui Sam.

— Eşti prea bună, *dragă,* zise. Nu cred că o vreau înapoi aici.

Deci luase o hotărâre.

— Sper să poată găsi o altă slujbă, iar eu îi voi da o recomandare pentru binele acelor copii. Dar ne făcea necazuri încă înainte de această ultimă izbucnire, şi nu are nici un rost să ne supunem toți în continuare la momente dure.

După ce am închis, mi-am dat seama că decizia lui Sam mă determina să-mi văd fosta prietenă. Din moment ce Ariene şi cu mine nu vom avea ocazia să redevenim prietene văzându-ne zilnic la bar, o să încerc să repar lucrurile ca să ne putem saluta dacă ne întâlneam din întâmplare la Wal-Mart. A ridicat la primul apel.

— Ariene, sunt Sookie, am spus.

— Bună, drăguță, mă bucur că m-ai sunat, zise. Urmă un moment de tăcere.

— M-am gândit să trec să te văd, doar pentru un minut, am spus neîndemânatică. Mi-ar plăcea să-i văd pe copii şi să vorbesc cu tine, dacă vrei.

— Sigur, treci pe aici. Dă-mi câteva minute, ca să pot aduna mizeria.

— Nu trebuie să faci ordine pentru mine. Curățasem rulota lui Ariene de multe ori, în schimbul vreunui favor pe care mi-l făcuse sau pentru că nu aveam nimic altceva de făcut, în timp ce ea era plecată iar eu aveam grijă de copii.

— Nu vreau să-mi reiau obiceiurile, zise veselă, părând atât de amabilă, că inima îmi tresări… pentru o clipă.

Dar nu am aşteptat câteva minute.

Am plecat imediat spre ea.

Nu-mi puteam explica de ce nu făcusem ceea ce-mi ceruse ea. Poate am sesizat ceva în vocea lui Ariene, chiar şi la telefon. Poate îmi aminteam de toate momentele în care Ariene mă lăsase baltă, toate ocaziile în care mă făcuse să mă simt prost.

Nu cred că mă gândisem prea mult la toate aceste incidente, pentru că arătau cât de jalnică eram. Aveam nevoie de un prieten atât de mult, încât mă mulțumeam cu firimiturile de la masa lui Ariene, deşi ea profita de mine, iar şi iar. Când vântul întâlnirilor sufla din cealaltă direcție, nu se gândise de două ori înainte să scape de mine ca să intre în grațiile noului ei iubit.

De fapt, de ce mă gândeam mai mult, de aia eram mai tentată să întorc maşina şi să pornesc spre casă. Dar nu le datoram lui Coby şi Lisei încă o încercare de a relua relația mea cu mama lor? Mi-am amintit toate jocurile în care ne antrenasem împreună, toate dățile când i-am pus în pat şi am petrecut noaptea în rulotă, pentru că Ariene sunase să întrebe dacă putea petrece noaptea în altă parte.

Ce naiba făceam? De ce aveam *acum* încredere în Ariene?

Nu aveam, nu în totalitate. De asta aveam de gând să studiez situația.

Ariene nu trăia într-un parc de rulote, ci pe un acru de pământ la vest de oraş, pe care i-l dăduse tatăl ei înainte să moară. Doar un sfert de acru fusese curățat, suficient pentru rulotă şi o curte mică. În spate, se aflau două leagăne pe care

unul dintre foştii ei iubiți le montase pentru copii şi două biciclete sprijinite de spatele rulotei.

Mă uitam la rulotă din spate, pentru că intrasem de pe drum în curtea năpădită de buruieni a casei care se înălțase alături până ce un racord defect la rețeaua electrică provocase un incendiu, cu câteva luni în urmă. De atunci, scheletul casei stătea pe jumătate carbonizat şi părăsit, iar foştii chiriaşi îşi găsiseră adăpost în altă parte. Am putut să trag maşina în spatele casei, pentru că vremea rece împiedicase buruienile să năpădească locul.

Am apucat pe o cărare printre buruienile şi copacii care separau casa asta de cea a lui Ariene.

Mi-am croit drum pe unde era desişul mai mare, până într-un loc de unde puteam vedea zona de parcare din fața rulotei şi toată curtea din spate. De pe drum era vizibilă doar maşina lui Ariene, deoarece fusese lăsată în curtea din față.

Din locul unde mă aflam, puteam vedea că în spatele rulotei era parcată o camionetă Ford Ranger neagră, de vreo zece ani vechime, şi un Buick Skylark, de aproape aceeaşi vârstă. Camioneta era încărcată cu lemne, una dintre bucăți fiind mai lungă, astfel încât ieşea din camionetă. Aveau în jur de patru inchi pe patru, am estimat eu.

În timp ce priveam, o femeie pe care o recunoşteam vag ieşi în spatele rulotei pe mica verandă. Se numea Helen Ellis şi lucrase la Merlotte's cam cu patru ani în urmă. Deşi Helen era harnică şi atât de drăguță că atrăgea bărbații ca pe muşte, Sam a trebuit să o concedieze pentru că întârzia mereu. Helen fusese supărată şi se manifestase vulcanic. Lisa şi Coby o urmară pe Helen pe verandă. Ariene stătea în prag. Purta un top cu imprimeu leopard şi pantaloni mulați maro.

Copiii arătau mult mai maturi decât ultima dată când îi văzusem. Păreau şovăitori şi oarecum nefericiți, mai ales Coby. Helen le zâmbi încurajator şi se întoarse către Ariene să-i spună:

— Să mă anunți când s-a terminat!

Urmă o pauză, timp în care Helen făcea eforturi să-şi găsească cuvintele pentru a formula ceva ce nu-şi dorea să priceapă copiii.

— O să primească ceea ce merită.
O puteam vedea pe Helen doar din profil, dar zâmbetul ei îmi întoarse stomacul pe dos. Mi s-a pus un nod în gât.
— Bine, Helen. O să te sun când îi poți aduce înapoi, zise Ariene.
În spatele ei stătea un bărbat. Era mult prea departe în interiorul rulotei ca să-l pot recunoaşte cu siguranță, dar m-am gândit că era bărbatul pe care-l lovisem în cap cu o tavă, cu vreo două luni în urmă, bărbatul care fusese atât de scârbos cu Pam şi Amelia. Era unul dintre noii amici ai lui Ariene.
Helen şi copiii plecară cu Buickul.
Ariene închise imediat uşa, ca să împiedice frigul de afară să pătrundă în casă. Am închis ochii şi am localizat-o în interiorul rulotei. Am descoperit că erau doi bărbați înăuntru cu ea. La ce se gândeau? Erau cam departe, dar mi-am extins puțin al şaselea meu simț.
Se gândeau să-mi facă ceva cumplit.
M-am ghemuit sub o mimoză desfrunzită, simțindu-mă deprimată şi mai mizerabil ca niciodată. Trebuia să recunosc, ştiam de ceva vreme că Ariene nu era cu adevărat o persoană bună sau măcar una fidelă. Trebuia să recunosc că o auzisem tunând şi fulgerând despre eradicarea ființelor supranaturale din lume. Trebuia să recunosc că îmi dădusem seama că ajunsese să mă considere şi pe mine una dintre ele. Dar nu mi-am permis niciodată să cred că, indiferent câtă afecțiune a avut pentru mine, aceasta a dispărut în întregime, înlocuită de ura propovăduită de Frăție.
Mi-am scos mobilul din buzunar. L-am sunat pe Andy Bellefleur.
— Bellefleur, răspunse el scurt.
Nu prea puteam spune că eram prieteni dar, cu siguranță, mă bucuram să-i aud vocea.
— Andy, sunt Sookie, am spus, cu grijă să vorbesc în şoaptă. Auzi, sunt doi tipi în rulota lui Ariene, împreună cu ea, şi au nişte bucăți lungi de lemn în spatele camionetei. Nu-şi dau seama că ştiu că sunt în rulotă cu Ariene. Plănuiesc să-mi facă ceea ce i s-a făcut lui Crystal.

— Ai ceva care să poată fi folosit la tribunal? m-a întrebat precaut.

Andy a crezut întotdeauna în telepatia mea, deşi asta nu însemna neapărat că era şi un fan al meu.

— Nu, am spus, mă aşteaptă să apar.

M-am târât mai aproape, sperând din suflet că nu se uitau pe ferestrele din spate. În spatele camionetei era şi o cutie de cuie extralungi. A trebuit să închid ochii pentru o secundă, simțindu-mă cuprinsă de oroare.

— Sunt cu Weiss şi Lattesta, zise Andy. Eşti dispusă să te duci dacă te acoperim noi?

— Sigur, am spus, nesimțind totuşi chiar aşa. Pur şi simplu ştiam că trebuie să fac asta. Ar fi putut însemna sfârşitul tuturor suspiciunilor mele care planau asupra lui Jason. Putea să însemne răscumpărarea sau măcar o plată pentru moartea lui Crystal şi a copilului nenăscut. Aş fi putut băga măcar câțiva fanatici ai Frăției după gratii şi poate le-aş fi dat o lecție celorlalți.

— Unde eşti acum? am întrebat tremurând de frică.

— Eram deja în maşină ca să mergem la motel. Putem fi acolo în şapte minute, zise Andy.

— Am parcat în spatele casei Freer, am zis. Trebuie să închid, iese cineva din rulotă.

Whit Spradlin şi amicul său, al cărui nume nu mi-l pot aminti, coborâră scările şi descărcară bucățile de lemn din camionetă. Bucățile erau deja tăiate la lungimea potrivită. Whit se întoarse spre rulotă şi strigă ceva, iar Ariene deschise uşa şi coborî treptele din spate, cu geanta pe umăr. Merse către cabina camionetei.

La naiba, avea să urce în ea şi să plece, lăsându-şi maşina parcată în față, ca şi cum ar fi fost acasă! Orice rest de afecțiune pe care-l mai aveam în sufletul meu dispăru în acel moment. M-am uitat la ceas. Mai erau poate trei minute până avea să apară Andy.

Îl sărută pe Whit şi-i făcu semn celuilalt bărbat, iar aceştia intrară în rulotă să se ascundă, ca să nu-i văd eu. Conform planurilor lor, eu veneam la uşa din față, băteam, unul dintre ei îmi deschidea uşa şi mă trăgea înăuntru.

Game over.
Ariene deschise portiera camionetei, cu cheile în mână.
Trebuia să rămână. Ea era veriga slabă. Ştiam asta în orice fel posibil – intelectual, emoţional, şi prin celălalt simţ al meu.
Avea să fie îngrozitor. M-am adunat.
— Bună, Ariene, am spus, ieşind din ascunzătoare.
Ţipă şi se sperie.
— Dumnezeule, Sookie, ce faci în curtea mea din spate?
Făcu un efort exagerat să se adune. Mintea îi era un amestec de furie şi teamă şi vină. Şi regret. Era ceva regret, jur.
— Aşteptam să ne vedem, am spus.
Nu aveam nici o idee ce să fac acum, dar asta încetini oarecum derularea evenimentelor. Era posibil să trebuiască să o reţin făcând apel la forţa mea. Bărbaţii din casă nu observaseră apariţia mea bruscă, dar asta nu avea să dureze decât dacă eram extrem de norocoasă. Şi nu prea avusesem parte de noroc în ultima vreme, cu atât mai puţin de noroc chior.
Ariene stătea nemişcată, cu cheile în mână. Era uşor să intru în mintea ei şi să cotrobăi pe acolo.
— Ce faci, te pregăteşti să pleci, Ariene? am întrebat, în continuare, vorbind în şoaptă. Ar trebui să fii înăuntru, aşteptând ca eu să ajung aici.
Înţelese totul şi ochii i se închiseră. Vinovată, vinovată, vinovată. Încercase să construiască un clopot de sticlă care să ţină intenţiile bărbaţilor ascunse de ea însăşi, să le împiedice să-i atingă inima. Asta nu funcţionase – dar nici nu împiedicase trădarea ei de azi. Ariene era demascată în faţa ei însăşi.
I-am spus:
— Te-ai implicat prea mult.
Propria mea voce părea detaşată şi calmă.
— Nimeni nu va înţelege şi nu va uita asta. Ochii i se măriră când îşi dădu seama că ce spuneam e adevărat.
Dar şi eu aveam propriul meu şoc. Am ştiut, brusc şi sigur, că nu ea o ucisese pe Crystal şi nici vreunul dintre aceşti bărbaţi; plănuiseră să mă crucifice ca o emulaţie a morţii lui Crystal, pentru că li se părea o idee atât de bună, o declaraţie

clară cu privire la părerea lor despre anunțul lansat de teriantropi. Eu fusesem aleasă să fiu mielul sacrificat, în ciuda faptului că ştiau sigur că nu sunt teriantrop; de fapt, ei se gândeau că nu mă voi opune prea mult, din moment ce eram doar un simpatizant al teriantropilor, nu o ființă cu dublă-natură. Nu voi fi la fel de puternică, după părerea lor. Asta mi s-a părut incredibil.

— Eşti o persoană jalnică, i-am spus lui Ariene. Nu mă puteam opri şi nici nu o puteam spune altfel decât ca pe o constatare.

— Nu ți-ai spus ție însăți adevărul niciodată în întreaga ta viață, nu-i aşa? Te crezi tot drăguță, tânără, de douăzeci şi cinci de ani, şi tot mai speri că o să apară un bărbat care are să vadă asta în tine. Cineva o să aibă grijă de tine, o să accepte să renunți la serviciu, o să-ți trimită copiii la şcoli particulare unde nu vor trebui niciodată să vorbească cu cineva mai prejos de ei. Asta n-o să se întâmple niciodată, Ariene. Asta e viața ta.

Şi am făcut un semn cu mâna spre rulota din curtea plină de buruieni, spre camioneta veche. Era cel mai răutăcios lucru pe care-l spusesem vreodată, dar fiecare cuvințel era adevărat.

Atunci ea începu să țipe. Nu părea să se poată opri din țipat. Am privit-o în ochi. Tot încerca să privească în altă parte, dar nu părea să reuşească.

— Vrăjitoareo! urlă ea. Eşti o vrăjitoare! Există aşa ceva, iar tu eşti una dintre ele!

Dacă ar fi avut dreptate, aş fi putut preveni ceea ce s-a întâmplat în continuare.

În acel moment, Andy opri în curtea Freer, exact cum făcusem şi eu. Din câte ştia el, încă mai era timp să se furişeze spre rulotă. I-am auzit maşina mai mult sau mai puțin în spatele meu. Toată atenția mea era concentrată asupra lui Ariene şi asupra uşii din spate a rulotei. Weiss, Lattesta şi Andy apărură în spatele meu exact când Whit şi prietenul său țâşniră pe uşa din spate a rulotei, cu puştile în mâini.

Ariene şi cu mine stăteam între două tabere armate. Am simțit razele soarelui pe brațe. Am simțit o briză rece ridicându-mi părul şi aruncându-mi jucăuşă o buclă peste

față. Peste umărul lui Arleney am văzut fața prietenului lui Whit şi mi-am amintit în cele din urmă că numele său era Donny Boling. Se tunsese de curând. Îmi dădeam seama după cei doi centimetri de piele albă de la baza gâtului său. Purta un tricou de la firma Orville’s de scoatere a buturugilor. Ochii săi aveau culoarea maro năclăit. Țintea spre agentul Weiss.

— Are copii, am strigat. N-o face! Ochii i se măriră de spaimă.

Donny îndreptă puşca spre mine. Se gândi: *Împuşc-o PE EA!*

M-am aruncat la pământ atunci când puşca i se descarcă.

— Lăsați armele jos! strigă Lattesta. FBI!

Dar ei n-o făcură. Nici măcar nu cred că înțeleseseră cuvintele.

Aşa că Lattesta trase. Dar nu poți spune că nu-i avertizase.

CAPITOLUL 12

În momentele următoare, după ce agentul special Lattesta le ceru celor doi bărbați să lase armele jos, gloanțele zburară prin aer ca polenul de pin primăvara.

Deşi eram într-o poziție expusă, niciunul dintre ele nu mă nimeri, ceea ce mi se păru uimitor.

Ariene, care nu s-a lăsat în jos la fel de repede ca mine, se alese cu o gaură în umăr. Agentul Weiss încasă glonțul – acelaşi cu cel care a lovit-o pe Ariene – în piept, dreapta sus. Andy îl împuşcă pe Whit Spradlin. Agentul special Lattesta îl rată pe Donny Boling cu primul său glonț, îl nimeri însă cu cel de-al doilea. A fost nevoie de săptămâni întregi ca să se stabilească cum s-au întâmplat lucrurile, dar acesta este adevărul.

Şi apoi, împuşcăturile se opriră. Lattesta suna la 911, în timp ce eu eram încă la pământ, numărându-mi degetele de la mâini şi de la picioare ca să mă asigur că eram întreagă. Andy fu la fel de rapid şi sună la departamentul şerifului ca să raporteze că a avut loc un schimb de focuri şi că un ofițer şi un civil erau răniți.

Ariene țipa din cauza micii sale răni, ca şi cum ar fi fost împuşcată în măruntaie.

Weiss zăcea sângerând între buruieni, cu ochii plini de frică şi cu dinții strânşi. Glonțul îi intrase sub brațul ridicat. Se gândea la copii şi la soțul ei şi la faptul că putea să moară acolo în tufişuri, lăsându-i în urmă. Lattesta îi scoase haina şi ținu apăsat peste rană, iar Andy se grăbi să-i lege pe cei doi care trăseseră.

Încet, m-am ridicat în poziție aşezată. Nu aş fi putut să mă țin pe picioare. Stăteam acolo în ace de pin şi praf şi mă uitam la Donny Boling, care era mort. Nu mai avea nici cea mai vagă urmă de activitate în creier. Whit era încă în viață, deşi nu într-o formă prea bună. După ce Andy o examina fugitiv pe

Ariene şi îi spuse să tacă din gură, aceasta încetă să ţipe şi se puse pe plâns.

Aveam o mulţime de lucruri în viaţa mea pentru care să mă învinovăţesc. Am adăugat acest incident pe listă, în timp ce urmăream sângele scurgându-se în noroi, în partea stângă a lui Donny. Nimeni nu ar fi fost împuşcat, dacă m-aş fi urcat în maşină şi aş fi plecat. Dar nu, eu trebuia să-i prind pe ucigaşii lui Crystal. Şi acum ştiam – prea târziu – că aceşti idioţi nici măcar nu erau vinovaţii. Mi-am spus că Andy a cerut să dau o mână de ajutor, că Jason avea de asemenea nevoie să-l ajut… dar, în acest moment, nu puteam vedea cum m-aş fi putut simţi bine în legătură cu asta, multă vreme de acum înainte.

Pentru un scurt moment, m-am gândit să mă întind la loc şi să-mi doresc să fi murit.

— Eşti bine? întrebă Andy, după ce îi puse cătuşele lui Whit şi-l verifică pe Donny.

— Da, am răspuns. Andy, îmi pare rău.

Dar el fugise în curtea din faţă, să-i facă semn ambulanţei. Brusc, îşi făcură apariţia tot mai mulţi oameni prin preajmă.

— Te simţi bine? întrebă o femeie purtând uniforma serviciilor medicale de urgenţă.

Mânecile îi erau ridicate, astfel încât să-i arate muşchii pe care nu bănuiam că o femeie i-ar fi putut avea. Îl puteai vedea pe fiecare în parte mişcându-se sub pielea ei de culoarea cafelei.

— Pari cam pierdută, mai spuse ea.

— Nu sunt obişnuită să văd oameni împuşcaţi, am zis.

Ceea ce era în mare parte adevărat.

— Cred că mai bine ai veni şi te-ai aşeza pe scaun aici, zise şi arătă spre un scaun pliant care avusese şi zile mai bune. După ce mă ocup de cei care sângerează, o să vin şi la tine.

— Audrey! îşi strigă ea partenerul, un bărbat cu o burtă uriaşă, am nevoie de încă o pereche de mâini aici.

Audrey se grăbi să o ajute, şi un alt membru al echipei de urgenţe medicale veni alergând pe după rulotă. Am avut aproape acelaşi dialog şi cu ei.

Weiss plecă spre spital prima, iar eu am înţeles că planul era să o stabilizeze la spitalul din Clarice, apoi s-o trimită pe calea

aerului la Shreveport.
Whit fu pus în cea de-a doua ambulanță. O a treia veni pentru Ariene. Pentru tipul mort avea să vină medicul legist.
Eram pregătită pentru orice urma să se întâmple.
Lattesta privea în gol, către pini. Mâinile îi erau pătate cu sânge de la rana lui Weiss. În timp ce-l priveam, îşi reveni. Voința îşi puse din nou amprenta pe chipul său, iar gândurile porniră să-i curgă năvală. El şi Andy începură să se consulte.
Curtea începuse deja să fie foarte plină de oameni ai legii, care păreau a fi cu toții foarte agitați. Schimburile de focuri în care să fie ofițeri răniți nu sunt obişnuite în Bon Temps sau în districtul Renani Când FBI-ul este prezent la fața locului, agitația şi tensiunea creşteau de patru ori mai mult.
Mai mulți oameni mă întrebară dacă eram bine, dar nimeni nu părea nerăbdător să-mi spună ce să fac sau să-mi sugereze să plec de acolo, aşa că am stat pe scaunul paradit, cu mâinile în poală. Am urmărit toată activitatea şi am încercat să-mi păstrez mintea goală. Asta nu era însă posibil.
Eram îngrijorată pentru agentul Weiss şi încă mai simțeam puterea copleşitoare a uriaşului val de vină care mă cuprinsese. Presupun că ar fi trebuit să fiu tristă că tipul din Frăție era mort. Dar nu eram.
După un timp, mi-a trecut prin minte că aveam să întârzii şi la muncă dacă lucrurile nu se rezolvau mai repede. Ştiam că ăsta era un gând lipsit de importanță, atunci când te uitai la sângele care fusese absorbit în pământ, dar ştiam că pentru şeful meu nu va fi la fel de lipsit de importanță.
L-am sunat pe Sam. Nu-mi amintesc exact ce i-am spus, dar ştiu că a trebuit să vorbesc cu el să vină să mă ia. I-am spus lui Sam că erau o mulțime de oameni la fața locului şi că majoritatea dintre ei erau înarmați. După asta, nu am mai avut nimic de făcut decât să mă uit la pădure. Era un amestec de ramuri căzute, frunze şi diverse nuanțe de maro, întrerupt din loc în loc de pinii de diverse înălțimi, care răsăriseră întâmplător. Ziua strălucitoare făcea amestecul de umbre şi nuanțe de-a dreptul fascinant.
În timp ce priveam în adâncul pădurii, am devenit conştientă că acolo se afla cineva care se uita la mine. Mult mai în spate

față de linia copacilor stătea un bărbat; nu, nu un bărbat – o zână. Nu pot citi zânele prea limpede; nu sunt la fel de ermetice ca vampirii, dar se prezintă cel mai apropiat de aceştia din acest punct de vedere.

Era uşor să citesc ostilitatea în atitudinea sa. Zâna asta nu era de partea bunicului meu. Această zână ar fi fost bucuroasă să mă vadă zăcând la pământ însângerată. M-am ridicat dreaptă, brusc dându-mi seama că habar nu aveam dacă toți ofițerii de poliție din lume m-ar fi putut apăra de o zână. Inima îmi bătu din nou cu putere, răspunzând adrenalinei într-un ritm mai degrabă obosit. Voiam să spun cuiva că mă aflam în pericol, dar ştiam că, dacă aş fi arătat zâna oricăruia dintre oamenii prezenți, aceasta nu numai că ar fi dispărut din nou în pădure, dar i-aş fi pus în pericol şi pe aceştia. Făcusem destul pentru acea zi.

În timp ce mă ridicam pe jumătate din scaunul de grădină fără nici un plan în minte, zâna îmi întoarse spatele şi dispăru.

Nu pot avea un moment de linişte? La gândul acesta, a trebuit să mă aplec şi să-mi acopăr fața cu mâinile pentru că râdeam, dar nu era un râs vesel. Andy veni şi se opri lângă mine, încercând să mă privească în față.

— Sookie, zise, şi pentru prima dată vocea îi era amabilă. Hei, fată, adună-te. Trebuie să vii să vorbeşti cu şeriful Dearborn.

Nu numai că am vorbit cu şeriful Dearborn, a trebuit să vorbesc şi cu o mulțime de alți oameni. Mai târziu nu mi-am putut aminti niciuna dintre conversațiile avute atunci. Am spus adevărul oricui m-a întrebat.

Nu am pomenit de faptul că văzusem zâna în pădure doar pentru că nu m-a întrebat nimeni: „Ai mai văzut pe cineva aici în după-amiaza asta?" Când am avut o secundă în care nu m-am simțit copleşită şi mizerabilă, m-am întrebat de ce apăruse, de ce venise. Mă urmărea? Exista cumva vreun fel de emițător supranatural montat asupra mea?

— Sookie, zise Bud Dearborn. Am revenit la realitate.

— Da, domnule?

M-am ridicat şi muşchii îmi tremurau.

— Poți pleca acum, o să vorbim cu tine mai târziu, zise.

— Mulțumesc, i-am spus, abia conştientă de ceea ce spuneam.

M-am urcat în maşina mea, simțindu-mă total amorțită. Mi-am spus că trebuie să merg acasă şi să-mi pun costumul de chelneriță şi să mă duc la muncă. Să servesc băuturi clienților avea să fie mai bine decât să stau acasă şi să retrăiesc evenimentele zilei, dacă reuşeam să stau trează atât de mult.

Amelia era la muncă, aşa că aveam casa la dispoziția mea atunci când mi-am tras pe mine pantalonii de lucru şi tricoul cu mânecă lungă de la Merlotte's. Imaginea reflectată în oglinda de la baie era îngrozitoare: arătam albă ca un vampir, aveam cearcăne mari sub ochi şi cred că arătam ca o persoană care văzuse mulți oameni sângerând în ziua aceea.

Seara căzuse rece şi tăcută când eu ieşeam din casă şi mă îndreptam spre maşină. Noaptea avea să vină curând. De când Eric şi cu mine eram legați, mă trezisem gândindu-mă la el de fiecare dată când cerul se întuneca. Acum, că ne culcaserăm împreună, gândurile mele deveniseră pofte. Am încercat să-l trimit în fundul minții mele în timp ce conduceam spre bar, dar el continua să iasă în față.

Poate unde ziua fusese aşa un coşmar, am descoperit că aş fi renunțat la toate economiile mele doar ca să-l văd pe Eric *chiar acum.* M-am îndreptat spre uşa angajaților, apucând săpăliga din geantă. M-am gândit că mă arătam pregătită pentru un atac, dar eram atât de preocupată, încât nu mi-am trimis înainte şi celălalt simț al meu ca să detecteze alte prezențe, şi nu l-am văzut pe Antoine la umbra tomberonului până ce nu a ieşit de acolo să mă salute. Fuma.

— La naiba, Antoine, m-ai speriat de moarte.

— Scuze, Sookie. Ai de gând să plantezi ceva? Se uită la săpăliga pe care-o scosesem din geantă.

— Nu suntem prea solicitați în seara asta. Am avut vreme să fumez o țigară.

— Toată lumea e calmă pe aici?

Am îndesat săpăliga la loc în geantă, fără să încerc să dau vreo explicație. Poate avea să o pună pe seama ciudățeniei mele cunoscute.

— Da, nimeni nu ne ține predici; nimeni nu a fost ucis. Zâmbi. D'Eriq nu mai termină de povestit despre un tip care a venit mai devreme şi despre care el crede că era o zână. D'Eriq e cam prostuț, dar poate vedea lucruri pe care alții nu le văd. Dar totuşi... zâne?

— Nu zână în sensul de *gay,* ci zână ca Tinker Bell[17]?

M-am gândit că nu-mi mai rămăsese suficientă energie să fiu alarmată. Am gândit greşit. Am aruncat o privire în jurul parcării destul de speriată.

— Sookie? E adevărat? Antoine se holba la mine.

Am ridicat încet din umeri. M-a prins.

— Rahat, zise Antoine. La naiba, rahat. Asta nu e aceeaşi lume cu aia în care m-am născut, nu-i aşa?

— Nu, Antoine. Nu e. Dacă D'Eriq mai spune ceva, te rog să mă anunți. E important.

Ar fi putut fi străbunicul meu care mă apăra, sau fiul său, Dillon. Sau ar fi putut fi Domnul Ostil, care mă spiona din pădure. Ce s-a declanşat în lumea creaturilor magice? Ani întregi nu am văzut niciuna. Acum nu mai puteai să arunci o săpăliga fără să loveşti o zână.

Antoine se uită la mine cu îndoială.

— Desigur, Sookie. Ai necazuri de care ar trebui să ştiu?

Aveam la necazuri...

— Nu, nu. Doar încerc să evit o problemă, am spus.

Nu voiam ca Antoine să se îngrijoreze şi, mai ales, nu voiam să împărtăşească acele griji cu Sam. Sam avea oricum destule griji.

Bineînțeles, Sam auzise mai multe versiuni legate de evenimentele de la rulota lui Ariene, iar eu a trebuit să-i povestesc totul pe scurt în timp ce mă pregăteam de muncă. Era foarte supărat pentru intențiile celor doi, Donny şi Whit, iar când i-am spus că Donny era mort, mi-a replicat:

— Whit ar fi trebuit să moară şi el.

Nu eram sigură că-l auzisem bine, dar, când m-am uitat la fața lui Sam, mi-am dat seama că era foarte mânios, dornic de răzbunare.

---

17 Personaj din romanul *Peter Pan* de J.M. Barrie.

— Sam, au murit destui oameni, am zis. Nu i-am iertat şi nici măcar nu e ceva ce pot face, dar nu cred că ei sunt cei care au ucis-o pe Crystal.

Sam se întoarse pufnind şi trânti o sticlă de rom cu aşa o putere, că m-am gândit că s-ar putea să se spargă în bucăți.

În ciuda alarmei, s-a dovedit că am apreciat greşit acea seară… pentru că nu s-a întâmplat nimic.

Nimeni nu a anunțat brusc că e vreun gargui şi că vrea să fie şi el considerat american.

Nimeni nu a avut vreun acces de furie. Nimeni nu a încercat să mă omoare sau să mă avertizeze sau să mă mintă; nimeni nu-mi acordă vreo atenție specială. Eram din nou o parte din ambianța de la Merlotte's, situație care de obicei mă plictisea. Mi-am amintit serile de dinainte de a-l întâlni pe Bill Compton, când ştiam că există vampiri, dar nu întâlnisem şi nu văzusem niciunul în carne şi oase. Mi-am amintit cum îmi doream să întâlnesc un vampir adevărat. Credeam ceea ce comunicaseră despre ei, că erau victimele unui virus care-i făcuse alergici la diverse lucruri (lumina soarelui, usturoi, mâncare) şi că puteau supraviețui doar consumând sânge.

Partea asta, cel puțin, era destul de adevărată.

În timp ce lucram, m-am gândit la zâne. Erau diferite de vampiri şi vârcolaci. Zânele puteau scăpa şi să se retragă în lumea lor, orice s-ar fi întâmplat. Era o lume pe care nu-mi doream să o vizitez sau să o văd. Zânele nu fuseseră ființe umane. Cel puțin vampirii îşi puteam aminti cum era să fii om, iar vârcolacii erau oameni în majoritatea timpului, chiar dacă aveau o cultură diferită; mi-am imaginat că să fii vârcolac era ca şi cum ai fi avut dublă cetățenie. Asta era marea diferență dintre zâne şi celelalte creaturi supranaturale, care le făcea pe zâne şi mai înspăimântătoare. În timp ce seara trecea, iar eu mergeam de la o masă la alta, făcând un efort să notez corect comenzile şi să le servesc zâmbind, am avut momente în care m-am întrebat dacă nu ar fi fost mai bine să nu-l fi întâlnit deloc pe străbunicul meu. Ideea mă atrăgea destul de mult.

I-am dus lui Jane Bodehouse cea de-a patra băutură şi i-am făcut semn lui Sam că era cazul să nu-i mai dăm. Jane bea mult, indiferent dacă o serveam sau nu. Decizia ei de a nu mai

bea o ținuse o săptămână, dar nu mi-am imaginat niciodată că avea să dureze. Mai luase astfel de hotărâri şi înainte, cu acelaşi rezultat.

Cel puțin dacă Jane bea aici, ne vom asigura că ajunge cu bine acasă. *Am omorât un bărbat ieri.* Poate fiul ei avea să vină s-o ia; era un tip simpatic, care nu înghițise niciodată o gură de alcool. *Am văzut un bărbat împuşcat mortal astăzi.* A trebuit să stau nemişcată o clipă, pentru că încăperea începuse să se învârtă cu mine.

După o secundă sau două, m-am simțit din nou stabilă. M-am întrebat dacă aveam să rezist până la sfârşitul serii. Concentrându-mă să pun un picior înaintea celuilalt şi să blochez lucrurile rele (din experiența trecută eram expertă la asta), am reuşit. Mi-am amintit chiar şi să-l întreb pe Sam ce făcea mama lui.

— Este mai bine, zise, închizând casa. Şi tatăl meu a cerut divorțul. Spune că ea nu merită pensie alimentară pentru că nu şi-a revelat adevărata natură atunci când s-au căsătorit.

Deşi fusesem întotdeauna de partea lui Sam, indiferent care ar fi fost aceasta, trebuia să recunosc (doar pentru mine) că puteam înțelege punctul de vedere al tatălui său vitreg.

— Îmi pare rău, am spus totuşi. Ştiu că sunt vremuri dificile pentru mama ta, pentru toată familia de fapt.

— Nici logodnica fratelui meu nu e prea fericită de asta, zise Sam.

— Oh, nu, Sam. S-a speriat de faptul că mama ta…?

— Da, şi bineînțeles ştie şi despre mine. Fratele şi sora mea se obişnuiesc cu ideea. Deci ei sunt bine – dar Deidra nu simte la fel. Şi cred că nici părinții ei.

L-am bătut pe Sam pe umăr, pentru că nu ştiam ce să spun. Mi-a zâmbit, apoi m-a îmbrățişat. Zise:

— Ai fost grozavă, Sookie.

După care, rămase nemişcat. Nările lui începură să freamăte.

— Miroşi a… e o urmă de vampir, zise şi toată căldura îi dispăru din voce.

Îmi dădu drumul din îmbrățişare şi mă privi cu atenție.

Chiar fusesem atentă şi folosisem toate produsele mele

obişnuite de îngrijire, dar nasul fin al lui Sam simțise acea urmă de miros pe care Eric o lăsase în urmă.

— Păi..., am zis, apoi m-am oprit brusc.

Am încercat să organizez ceea ce voiam să spun, dar ultimele patruzeci de ore fuseseră atât de obositoare.

— Da, am continuat. Am fost cu Eric noaptea trecută.

Am lăsat-o aşa şi gata. Mi se rupse inima. M-am gândit să-i explic lui Sam despre străbunicul meu şi despre necazurile pe care le aveam, dar Sam avea destul necazuri. Plus că întregul personal se simțea destul de mizerabil din cauza lui Ariene şi a arestării sale.

Se întâmplaseră prea multe.

Am avut un alt moment de amețeală şi greață, dar trecu repede, aşa cum se mai întâmplase şi înainte. Sam nici măcar nu-l observă. Era pierdut în gânduri sumbre, cel puțin atât cât puteam eu citi în mintea sa întortocheată de teriantrop.

— Condu-mă la maşină, am spus brusc.

Simțeam nevoia să ajung acasă şi să dorm, şi habar nu aveam dacă Eric urma să apară în noaptea asta sau nu. Nu voiam să apară nimeni altcineva care să mă ia prin surprindere, aşa cum făcuse Murry. Voiam ca nimeni să nu mă mai atragă spre pierzanie sau să folosească arma în apropierea mea. Nu mai voiam nici trădări din partea oamenilor de care-mi păsa.

Aveam o lungă listă de cereri şi ştiam că asta nu e bine.

În timp ce mi-am scos geanta din sertarul biroului lui Sam şi i-am strigat noapte bună lui Antoine, care încă mai făcea curat în bucătărie, mi-am dat seama că tot ce-mi doream era să ajung acasă fără să mai vorbesc cu nimeni şi să dorm neîntoarsă toată noaptea.

M-am întrebat dacă era posibil.

Sam nu mai spuse nimic altceva despre Eric şi păru să considere cererea mea un şoc nervos ca urmare a incidentului de la rulotă. Aş fi putut sta în uşa barului şi cerceta zona cu celălalt simț al meu, dar era mai bine să fiu şi mai grijulie; telepatia mea şi nasul lui Sam făceau o pereche bună. Era nerăbdător să verifice parcarea. De fapt, păru aproape dezamăgit atunci când mă anunță că, în afară de noi, nu mai

era nimeni.

În timp ce plecam, l-am zărit pe Sam sprijinindu-se de capota camionetei sale parcate în fața rulotei, îşi ținea mâinile în buzunar şi se uita la pietrişul de pe jos de parcă îl detesta. Chiar când am luat curba la bar, Sam a lovit cu mâna în capota camionetei, absent, după care a intrat în bar, cu umerii lăsați.

CAPITOLUL 13

— AMELIA, ce se poate face împotriva zânelor? am întrebat.

Dormisem toată noaptea şi, drept urmare, mă simţeam mult mai bine. Şeful Ameliei era plecat din oraş, aşa că ea era liberă după-amiaza.

— Vrei să spui ceva care să alunge zânele? întrebă.

— Da, sau chiar să le omoare, am zis. Prefer asta decât să mor eu, am zis. Trebuie să mă apăr.

— Nu ştiu prea multe despre zâne, din moment ce sunt atât de rare şi de ascunse, zise. Nu am fost sigură că există până când nu am auzit de bunicul tău. Ai nevoie de ceva gen ciomag pentru zâne, da?

Mi-a venit brusc o idee.

— Deja am ceva, Amelia, am zis, simţindu-mă mai veselă decât fusesem de zile întregi.

Am privit pe rafturile de pe uşa frigiderului. Bineînţeles că era o sticlă de suc concentrat de lămâie.

— Acum, tot ce am de făcut este să cumpăr un pistol cu apă de la Wal-Mart, am zis. Nu e vară, dar trebuie să găsesc unul la departamentul de jucării.

— Asta funcţionează?

— Da, este o chestie supranaturală puţin cunoscută. Chiar şi numai contactul cu zeama de lămâie este fatal. Am înţeles că dacă este înghiţită, rezultatul este şi mai rapid. Dacă ai putea ţinti în gura deschisă a unei zâne, ar muri sigur.

— Se pare că ai necazuri mari, Sookie. Amelia citea, dar acum pusese cartea pe masă.

— Da, am.

— Vrei să vorbim despre asta?

— E complicat. E greu de explicat.

— Ştiu ce înseamnă complicat.

— Scuze. Ei bine, s-ar putea să nu fie bine pentru tine să înveţi toate dedesubturile. Mă poţi ajuta? Vrăjile tale de pază

funcționează şi împotriva zânelor?

— O să-mi verific sursele, zise Amelia, în stilul acela înțelept pe care-l folosea atunci când nu avea nici cea mai mică idee. O s-o sun pe Octavia dacă trebuie.

— Apreciez. Şi dacă ai nevoie de anumite ingrediente pentru vrăji, banii nu sunt o problemă.

Chiar de dimineață primisem prin poştă un cec de la avocatul lui Sophie-Anne, domnul Cataliades, care-mi trimisese banii pe care mi-i datora. Aveam să dau o fugă la bancă după-amiază, căci automatul de depozit funcționa.

Amelia trase adânc aer în piept, aflată în impas. Din moment ce era un emițător excepțional de clar, am ştiut despre ce voia să vorbim, dar, ca să ne păstrăm relația pe picior de egalitate, pur şi simplu am aşteptat până a deschis ea discuția.

— Am auzit de la Tray, care are prieteni în poliție – deşi nu prea mulți – că Whit şi Ariene neagă că au omorât-o pe Crystal. Ei… Ariene spune că plănuiau să te dea exemplu de ceea ce se întâmplă cu oamenii care stau pe lângă ființele supranaturale; că moartea lui Crystal le-a dat ideea.

Buna mea dispoziție se evaporă. Am simțit o depresie profundă care mă apăsa. Să aud asta spusă cu voce tare făcea ca totul să fie şi mai îngrozitor. Nu ştiam ce să răspund.

— Ce a auzit Tray în legătură cu ce-i aşteaptă? am zis în cele din urmă.

— Depinde al cui a fost glonțul care l-a lovit pe agentul Weiss. Dacă era al lui Donny… ei bine, el e mort. Whit poate spune că s-a tras în el, aşa că el doar s-a apărat. Poate spune că nu ştie nimic despre vreun plan de a-ți face rău. Îşi vizita prietena şi s-a întâmplat să aibă nişte bucăți de lemn în spatele camionetei.

— Şi Helen Ellis?

— I-a spus lui Andy Bellefleur că a venit la rulotă să-i ia pe copii, care s-au descurcat de minune la şcoală, şi le promisese că-i duce la Sonic[18] să le ia câte o înghețată. Mai mult de atât nu ştie.

Fața Ameliei exprima îndoiala.

18 Celebru lanț de restaurante *drive-in.*

— Aşadar, Ariene este singura care vorbeşte.

Am şters tava. Făcusem fursecuri în acea dimineață. Terapia prin gătit, ieftină şi satisfăcătoare.

— Da, şi ar putea retrage totul oricând. A fost foarte tulburată când a vorbit, dar se va deştepta. Poate prea târziu. Cel puțin, să sperăm.

Avusesem dreptate; Amelia *era* cea mai slabă verigă.

— Are avocat?

— Da. Nu şi l-a putut permite pe Sid Matt Lancaster, aşa că a angajat-o pe Melba Jennings.

— Bună mişcare, am spus gânditoare.

Melba Jennings avea doar cu câțiva ani mai mult decât mine. Era singura femeie afro-americană din Bon Temps care absolvise Facultatea de Drept. Avea o față dură şi îi plăceau la maximum confruntările. Se ştia că alți avocați încercau pe cât posibil să o ocolească pe Melba dacă o vedeau venind.

— O face să pară mai puțin bigotă.

— Nu cred că va păcăli pe nimeni, dar Melba este ca un pitbull.

Melba fusese la agenția de asigurări unde lucra Amelia şi reprezentase nişte clienți.

— Ar fi bine să mă duc să-mi fac patul, zise Amelia ridicându-se şi întinzându-se. Auzi, Tray şi cu mine mergem la film în Clarice în seara asta. Vrei să vii cu noi?

— Chiar insistați să mă includeți în întâlnirile voastre. Sper că nu te-ai plictisit deja de Tray?

— Deloc, zise Amelia părând uşor surprinsă. De fapt, cred că e grozav. Drake, amicul lui Tray, l-a tot sâcâit. Drake te-a văzut la bar şi vrea să te cunoască.

— E vârcolac?

— Doar un tip obişnuit. Crede că eşti drăguță.

— Nu ies cu tipi obişnuiți, am spus, zâmbind. Nu merge prea bine.

De fapt, „mergea" dezastruos. Imaginează-ți ce înseamnă să ştii ce crede partenerul tău despre tine în fiecare minut.

În plus, mai era şi problema cu Eric şi cu relația noastră neclară, dar... intimă.

— Păstrează posibilitatea ca rezervă. E foarte drăguț şi prin

drăguț vreau să zic frumos de pică.
După ce Amelia a pornit pe scări în sus, mi-am turnat un pahar de ceai. Am încercat să citesc, dar mi-am dat seama că nu mă puteam concentra asupra cărții. În cele din urmă, i-am pus semnul de carte şi am rămas privind în gol, gândindu-mă la o mulțime de lucruri.
M-am întrebat unde erau acum copiii lui Ariene. Cu bătrâna mătuşă a lui Ariene, care trăia în Clarice? Sau tot cu Helen Ellis? O plăcea Helen pe Ariene suficient de mult încât să-i țină la ea pe Coby şi Lisa?
Nu puteam scăpa de sâcâitorul sentiment de responsabilitate pentru situația tristă în care se aflau copiii, dar trebuia să fie unul din acele lucruri pe care le suportam pur şi simplu. Persoana cu adevărat responsabilă era Ariene. Nu puteam face nimic pentru ei.
Ca şi cum gândurile la copii au tras de una din sforile din univers, sună telefonul. M-am ridicat şi m-am dus la telefonul prins pe perete în bucătărie.
— Alo? am spus fără entuziasm.
— Domnişoara Stackhouse? Sookie?
— Da, la telefon, am spus.
— Sunt Remy Savoy.
Fostul soț al verişoarei mele Hadley, tatăl copilului ei.
— Mă bucur că ai sunat. Ce face Hunter? Hunter era un copil „dotat", Dumnezeu să-l binecuvânteze. Fusese „dotat" în acelaşi fel în care fusesem şi eu.
— E bine. Ştii..., despre treaba aia.
— Sigur.
Asta însemna că aveam să vorbim despre telepatie.
— O să aibă curând nevoie de îndrumare. Începe grădinița. Or să observe. Vreau să zic că o să dureze puțin, dar mai devreme sau mai târziu...
— Da, or să observe.
Am deschis gura ca să-i sugerez lui Henry să-l aducă pe Hunter la mine în următoarea mea zi liberă, sau să merg eu la ei, la Red Ditch. Dar apoi mi-am amintit că eram ținta unui grup de zâne ucigaşe. Nu era un moment potrivit să vină în vizită şi cine ştie dacă nu aveau să mă urmărească la căsuța

lui Remy? Până acum nimeni nu ştia de Hunter. Nici măcar străbunicului meu nu-i spusesem despre talentul special al lui Hunter. Dacă Niall însuşi nu ştia, poate că niciunul dintre duşmani nu descoperise informația.
Luând în calcul totul, era mai bine să nu ne asumăm riscuri.
— Chiar vreau să-l întâlnesc şi să ajung să-l cunosc. Promit să-l ajut cât de mult pot, am zis. Dar, chiar în acest moment, nu e posibil. Dar dacă mai avem puțin timp înainte de grădiniță... poate peste o lună, cam aşa?
— Oh, zise Remy. Speram să-l aduc în ziua mea liberă.
— Am o mică problemă pe care trebuie să o rezolv.
Dacă mai eram în viață după ce o rezolvam... dar nu aveam să-mi imaginez asta. Am încercat să mă gândesc la o scuză acceptabilă, şi, bineînțeles, aveam una.
— Cumnata mea a murit, i-am spus lui Remy. Pot să te sun când n-o să mai fiu atât de ocupată cu detaliile...
Nu am putut să găsesc alte cuvinte de a spune asta.
— Promit să o fac curând. Dacă nu o să ai o zi liberă, poate îl aduce Kristen?
Kristen era iubita lui Remy.
— Asta face parte din problemă, zise Remy, şi păru deodată obosit, dar şi puțin amuzat. Hunter i-a spus lui Kristen că ştie că nu-l place cu adevărat, şi că ar trebui să nu se mai gândească la tăticul lui fără haine pe el.
Am tras adânc aer în piept, am încercat să nu râd, nu mi-a ieşit.
— Îmi pare rău, am spus. Cum a suporta Kristen asta?
— A început să plângă, apoi mi-a spus că mă iubea, dar că puştiul era un monstru, şi a plecat.
— Cel mai rău scenariu cu putință, am zis. Aoleu, crezi că va spune şi altora?
— Nu văd de ce n-ar face-o.
Asta părea deprimant de cunoscut; umbre din dureroasa mea copilărie.
— Remy, îmi pare rău, am zis.
Remy păruse un tip de treabă în scurtul timp cât am apucat să ne cunoaştem şi îmi dădusem seama că îi era devotat fiului său.

— Dacă te face să te simţi mai bine, află că şi eu am supravieţuit oarecum.

— Dar părinţii tăi au făcut-o?

Spre meritul lui, i-am simţit o urmă de zâmbet în voce.

— Nu, am spus. Oricum asta nu are nimic de-a face cu mine. Au fost prinşi de o viitură într-o noapte când mergeau spre casă. Ploua cu găleata, vizibilitatea era groaznică, apa era neagră ca drumul, iar ei au traversat podul şi au fost măturaţi de viitură.

Ceva trase atunci un semnal în creierul meu, un semnal că acest gând putea să fie important.

— Îmi pare rău, glumeam, spuse Remy cu o voce şocată.

— Nu, nici o problemă. Se mai întâmplă şi astfel de lucruri, am spus eu în felul în care o faci atunci când nu vrei ca cealaltă persoană să-şi facă griji în legătură cu sentimentele tale.

Ne-am despărţit stabilind că-l voi suna când voi avea „ceva timp liber" (asta însemna, de fapt, „când nimeni nu va încerca să mă ucidă", dar nu i-am explicat asta lui Remy). Am închis şi m-am aşezat pe scaunul de lângă blatul de bucătărie. Mă gândeam la moartea părinţilor mei pentru prima dată după o bună bucată de timp. Aveam amintiri triste, dar asta era cea mai dureroasă dintre ele. Jason avea zece ani, iar eu aveam şapte, aşa că amintirile mele nu erau clare, dar vorbisem despre asta de-a lungul anilor, bineînţeles, iar bunica mea a povestit istoria de multe ori, mai ales pe măsură ce îmbătrânea. Nu varia niciodată. Ploaia torenţială, drumul care ducea spre văiuga unde era pârâul, apa neagră... şi au fost măturaţi în întuneric. Camioneta a fost găsită a doua zi; cadavrele lor, la o zi sau două după tragedie.

M-am îmbrăcat automat pentru muncă. Mi-am ridicat părul într-o coadă de cal prinsă foarte sus, asigurându-mă că orice fir de păr rebel era fixat cu gel. În timp ce-mi legam şiretul la pantofi, Amelia se grăbi pe scări să-mi spună că şi-a consultat cărţile de magie.

— Cea mai bună metodă de a omorî zâne este cu fier.

Faţa îi strălucea victorioasă. Îmi părea rău să-i stric plăcerea. Lămâile erau chiar şi mai bune, dar era cam greu să-i strecori

unei zâne o lămâie în gură fără ca ea să-şi dea seama.
— Ştiam asta, am zis încercând să nu par deprimată. Adică, apreciez efortul, dar trebuie să fiu capabilă să le vin de hac.
Ca să pot fugi. Nu ştiam dacă mai suportam să trebuiască să curăț aleea încă o dată.
Bineînțeles, să omor inamicul era o variantă mai bună decât să le las să mă prindă şi să facă ce vor cu mine.
Amelia era gata pentru întâlnirea ei cu Tray. Purta tocuri înalte, cu blugii ei de marcă, un stil neobişnuit pentru Amelia.
— Ce e cu tocurile astea? am întrebat-o, iar Amelia a zâmbit cu minunații ei dinți albi.
— Îi plac lui Tray, zise. Cu sau *fără* blugi. Ar trebui să vezi ce lenjerie am!
— Mă lipsesc, am zis.
— Dacă vrei să ne întâlnim după ce ieşi de la muncă, pun pariu că Drake va fi acolo. Este foarte interesat să te cunoască. Şi e drăguț, deşi felul în care arată s-ar putea să nu te atragă prea tare.
— De ce? Cum arată Drake? am întrebat curioasă.
— Asta e partea ciudată. Seamănă destul de bine cu fratele tău.
Amelia se uită cu îndoială la mine.
— Asta ar putea fi cam ciudat, nu-i aşa?
Am simțit cum mă albesc. Mă ridicasem să plec, dar m-am aşezat brusc.
— Sookie? Ce s-a întâmplat? Sookie? Amelia mă studia temătoare.
— Amelia, am rostit cu greu, trebuie să-l eviți pe tipul ăsta. Vorbesc serios. Tu şi Tray stați departe de el. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i răspundeți la nici o întrebare despre mine!
Am văzut din vina care i se citea pe chip că răspunsese deja mai multora. Deşi era o vrăjitoare isteață, Amelia nu-şi dădea seama când oamenii nu erau chiar *oameni.* Evident, nici Tray nu putea face asta... deşi mirosul dulce, chiar şi al unei semi-zâne, ar fi trebuit să-l alerteze pe vârcolac. Poate că Dermot avea aceeaşi abilitate de a-şi masca mirosul pe care o avea şi tatăl său, străbunicul meu.

— Cine e? întrebă Amelia.
Era speriată, ceea ce reprezenta un lucru bun.
— E...
Am încercat să formulez cea mai bună explicaţie.
— Vrea să mă omoare.
— Asta are ceva de-a face cu moartea lui Crystal?
— Nu cred, am spus.
Am încercat să mă gândesc raţional la această posibilitate şi am descoperit că mintea mea pur şi simplu nu putea face faţă ideii.
— Nu înţeleg, zise Amelia. Trec luni – mă rog, săptămâni – în care nu avem parte de altceva decât de viaţă plicticoasă şi apoi, iată-ne!
Ridică mâinile.
— Poţi să te muţi înapoi la New Orleans dacă vrei, am spus cu voce pierdută.
Desigur, Amelia ştia că poate pleca oricând dorea, dar voiam să subliniez că nu o amestecam în problemele mele decât dacă ea alegea să fie amestecată. Ca să spun aşa.
— Nu, zise cu fermitate. Îmi place aici, iar casa mea din New Orleans nu e oricum gata.
Tot spunea asta. Nu că aş fi vrut să plece, dar nu vedeam de ce amâna mereu. În fond, tatăl ei era constructor.
— Nu-ţi lipseşte oraşul New Orleans?
— Ba da, zise Amelia. Dar îmi place aici, îmi place micul meu apartament de sus, şi îmi place Tray, şi îmi plac micile mele slujbe care mă ţin în mişcare. Şi-mi mai place – *al naibii* de mult – să nu fiu în raza vizuală a tatălui meu.
Mă bătu uşor pe umăr.
— Du-te la muncă şi nu-ţi face griji. Dacă nu-mi vine nici o idee până dimineaţă, o sun pe Octavia. Acum, că ştiu adevărul despre acest Drake, o să-l pun la punct. Şi Tray o va face. Nimeni nu poate pune la punct ca Tray.
— Amelia, e foarte periculos, am spus.
Nu puteam sublinia suficient asta pentru colocatara mea.
— Da, da, am înţeles asta, zise. Dar, ştii, nu sunt nici eu vreo floricică nevinovată, iar Dawson se poate lupta cu cei mai buni dintre ei.

Ne-am îmbrăţişat şi mi-am permis să fac o incursiune în mintea Ameliei. Era caldă, activă, curioasă şi… nerăbdătoare. Nu exista nostalgia trecutului când venea vorba de Amelia Broadway. Mă bătu pe spate ca semn de despărţire şi ne-am îndepărtat.

Am fugit la bancă, apoi m-am oprit la Wal-Mart. După ce am căutat puţin, am găsit un mic rastel cu pistoale cu apă. Am luat un pachet cu două bucăţi din plastic transparent, una galbenă şi una albastră. Când m-am gândit la cruzimea şi la puterea rasei zânelor, şi la faptul că tot ce aveam de făcut era să deschid un pachet şi să scot un pistol cu apă, metoda mea de apărare păru ridicolă. O să fiu înarmată cu pistoale cu apă şi cu o săpăliga.

Am încercat să-mi golesc mintea de toate grijile care mă asaltau. Erau atât de multe lucruri la care să mă gândesc… De fapt, erau atât de multe de care să mă tem. Poate că venise momentul să învăţ ceva de la Amelia şi să privesc spre viitor. Ce trebuie să fac *în seara astă?* Care dintre grijile mele curente putea fi rezolvată? În seara asta, puteam asculta în bar căutând indicii privind moartea lui Crystal, aşa cum mă rugase Jason. (Aş fi făcut-o oricum, dar acum, când necazurile începeau să se adune din toate părţile, părea şi mai important să-i găsesc ucigaşii.) Mă puteam înarma împotriva unui atac al zânelor.

Puteam fi atentă şi la alţi membri ai Frăţiei. Şi puteam încerca să mai găsesc vreun mod de apărare.

În fond, se presupunea că sunt sub protecţia haitei de vârcolaci din Shreveport pentru că-i ajutasem. Eram, de asemenea, şi sub protecţia noului regim al vampirilor pentru că îi salvasem fundul liderului lor. Felipe de Castro ar fi devenit o grămadă de cenuşă dacă nu aş fi fost eu; că tot veni vorba, la fel ar fi fost şi Eric. Nu era ăsta cel mai potrivit moment să cer datoriile?

Am coborât din maşină în spate la Merlotte's. Am privit în sus spre cer, dar era înnorat. M-am gândit că trecuse abia o săptămână de la luna nouă. Şi, categoric, era întuneric beznă. Mi-am scos telefonul din geantă. Am găsit numărul lui Eric mâzgălit pe spatele uneia dintre cărţile sale de vizită, care

fusese aruncată undeva pe lângă telefonul de la capul patului meu. A răspuns la al doilea apel.

— Da, zise, şi mi-am dat seama din acest singur cuvânt că mai era cu cineva.

Un mic fior m-a trecut pe şira spinării auzindu-i vocea.

— Eric, am început eu, şi apoi mi-am dorit să-mi fi pregătit mai bine cuvintele pentru a-mi formula cererea. Regele a spus că mi-e dator, am continuat, dându-mi seama că era cam brutal şi cam îndrăzneț felul în care procedam. Sunt într-un real pericol. Mă întreb ce poate face el în cazul ăsta.

— Amenințarea implică rudele tale mai în vârstă? Da, categoric era cu alte persoane.

— Da. Inamicul... a încercat să-i convingă pe Amelia şi pe Tray să-mi fie prezentat. Nu pare să-şi dea seama că-l voi recunoaşte sau se preface foarte bine. Se presupune că e de partea celor care sunt împotriva oamenilor, dar e pe jumătate uman. Nu-i înțeleg comportamentul.

— Am înțeles, zise Eric după o pauză apreciabilă. Aşadar e nevoie de protecție.

— Da.

— Şi ceri asta în calitate de...?

Dacă ar fi fost cu supuşii săi, le-ar fi cerut să plece ca să poată vorbi cu mine. Din moment ce nu făcuse asta, era probabil cu unul dintre vampirii din Nevada: Sandy Sechrest, Victor Madden sau însuşi Felipe de Castro, deşi asta era puțin probabil. Afacerile mult mai productive ale lui Castro din Nevada cereau prezența sa acolo în majoritatea timpului. În cele din urmă, mi-am dat seama că încerca să afle dacă ceream asta în calitate de partener de pat şi „nevastă", sau în calitate de cineva căruia îi era dator vândut.

— Cer asta în calitate de persoană care i-a salvat viața lui Felipe de Castro, am precizat.

— O să-i prezint cererea asta lui Victor, din moment ce se află aici la bar, zise Eric calm. O să te sun eu în seara asta.

— Grozav. Neuitând de auzul extrem de fin al vampirilor, am adăugat: Apreciez asta, Eric, ca şi cum am fi fost amici.

Răsucind în gând întrebarea ce eram de fapt unul pentru celălalt, am pus deoparte telefonul şi m-am apucat de treabă,

grăbindu-mă pentru că întârziasem deja câteva minute.
Acum, că vorbisem cu Eric, eram mult mai optimistă în ceea ce priveşte şansele mele de supravieţuire.

CAPITOLUL 14

Mi-am ținut mintea deschisa în acea seară, aşa că a fost una grea pentru mine. După ani de exercițiu şi puțin ajutor din partea lui Bill, am învățat să blochez majoritatea gândurilor venite de la oamenii din jurul meu. Dar, în seara asta, era ca în vechile vremuri rele, când zâmbeam tot timpul ca să maschez confuzia din mintea mea, cauzată de bombardamentul de gânduri venit de la cei din jur.

Când am trecut pe lângă masa unde Bud Dearborn şi vechiul său prieten Sid Matt Lancaster se serveau cu pui şi bere, am auzit, *Crystal nu e o mare pierdere, dar nimeni nu este crucificat în districtul Renard... Trebuie să rezolvăm cazul acesta,* şi *mi-a adus nişte vârcolaci adevărați drept clienți. Aş fi vrut ca Elva Deane să fi trăit să vadă asta; i-ar fi plăcut la nebunie.* Dar, în general, Sid Matt se gândea la hemoroizii săi şi la cancerul care i se răspândea în corp.

Oh, la naiba, nu ştiusem. Când am trecut data următoare pe lângă masa lui, l-am bătut pe umăr pe venerabilul avocat.

— Dă-mi de ştire dacă ai nevoie de ceva, am spus şi am răspuns privirii sale de broască țestoasă cu o față lipsită de expresie.

Putea să înțeleagă ce voia, câtă vreme ştia că eram dispusă să ajut.

Când îți întinzi plasa atât de departe, aduni şi o mulțime de gunoaie. Am aflat în cursul serii că Tanya se gândea că e posibil să rămână pentru totdeauna alături de Calvin, că Jane Bodehouse credea că este infectată cu clamidia şi se întreba cine e vinovatul, şi că ofițerii de politie Kevin şi Kenya, care cereau mereu să lucreze în acelaşi schimb, acum chiar trăiau împreună. Din moment ce Kenya era neagră, iar Kevin era cum nu se poate mai alb, asta îi făcea pe ai lui Kevin să aibă oarece probleme, dar el le ținea piept. Nici fratele Kenyei nu era prea fericit de situația în care se afla acum, dar nu avea să-l

bată pe Kevin sau chestii de genul ăsta. Le-am zâmbit frumos când le-am dus paharele cu burbon şi cola, iar ei mi-au răspuns la fel. Se întâmpla atât de rar să o vezi pe Kenya zâmbind, că aproape am izbucnit în râs. Arăta cu cinci ani mai tânără când zâmbea.

Andy Bellefleur a venit cu proaspăta lui soție, Halleigh. Îmi plăcea Halleigh şi ne-am îmbrățişat. Halleigh se gândea că e posibil să fie însărcinată şi că sunt prea la începutul căsniciei ca să întemeieze o familie, dar Andy era mult mai în vârstă decât ea. Această posibilă sarcină nu fusese planificată, aşa că ea era destul de îngrijorată de reacția lui Andy la aflarea veştii. Din moment ce tot mă aflam acolo, am încercat ceva nou. Mi-am trimis simțul meu „suplimentar" în stomacul lui Halleigh. Dacă era cu adevărat însărcinată, era totuşi prea devreme pentru micuțul creier să se simtă.

Andy se gândea că Halleigh fusese cam tăcută în ultimele zile şi îşi făcea griji că ar putea fi ceva în neregulă cu ea. Îşi făcea griji şi pentru investigarea morții lui Crystal, iar când simți privirea lui Bud Dearborn ațintită asupra lui, îşi dori să fi ales orice alt loc din Bon Temps pentru această seară în oraş. Schimbul de focuri de la rulota lui Ariene îi bântuia visele.

Alți oameni din bar se gândeau la lucruri obişnuite.

Care sunt cele mai populare gânduri din toate timpurile? Ei bine, ele sunt foarte, foarte plictisitoare.

Majoritatea oamenilor se gândesc la probleme financiare, la ce trebuie să cumpere de la magazin, la ce treburi au de făcut acasă, la cum le merg slujbele, îşi fac griji pentru copii... multe. Se macină pentru probleme cu şefii lor, cu partenerii şi cu colegii de birou şi cu alți membri ai parohiei lor.

În general, 95% din ce aud nu sunt chestii pe care cineva să-şi dorească să le treacă în agendă.

Când şi când, tipii (mai rar, femeile) se gândesc să facă sex cu cineva pe care l-au zărit în bar – dar cinstit, asta este atât de obişnuit, încât o pot da la o parte, doar dacă nu se gândesc la mine. Cam dezgustător. Ideile despre sex se înmulțesc odată cu numărul paharelor băute; asta nu constituie deloc o surpriză.

Oamenii care se gândeau la Crystal şi la moartea ei erau

reprezentanții legii însărcinați să afle cine a omorât-o. Dacă vreunul dintre vinovați se afla la bar, pur şi simplu nu se gândea la ce făcuse. Şi trebuiau să fie mai multe persoane implicate. Să ridici o cruce nu era ceva ce putea face un singur om; sau, cel puțin, nu fără o *mulțime* de pregătiri şi un aranjament elaborat al unui scripete. Trebuia să ai puteri supranaturale să o ridici singur.

La asta se gândea Andy în timp ce-şi aştepta salata cu bucățele crocante de pui.

Trebuia să fiu de acord cu el. Pun pariu că şi Calvin se gândise deja la scenariul ăsta. Calvin mirosise cadavrul şi nu pomenise că ar fi simțit vreun vârcolac, de orice fel. Dar apoi mi-am amintit că unul dintre cei care coborâseră cadavrul fusese o ființă supranaturală.

Cât privea aflatul de noutăți, aveam o pagină goală până când a intrat Mei. Mei, care trăia într-unui din duplexurile pe care le închiria Sam, arăta ca unul dintre renegații din musicalul *Robin Hood.* Părul lung, mustața şi barba îngrijite şi nădragii strâmți îi dădeau un aer teatral.

Mei mă luă prin surprindere când mă îmbrățişa ca şi cum aş fi fost unul dintre amicii săi.

Dacă atitudinea asta s-ar fi datorat faptului că el şi fratele meu erau amândoi pantere… dar tot nu avea prea multă logică. Niciuna dintre celelalte pantere nu devenise intimă cu mine datorită lui Jason – nici pe departe. Comunitatea din Hotshot fusese mult mai amabilă atunci când Calvin se gândise că aş putea deveni partenera lui de viață. Oare Mei avea vreo dorință secretă să iasă cu mine? Asta ar fi fost neplăcut şi deloc bine-venit.

Am făcut o mică excursie în mintea lui Mei, unde nu am găsit nici un gând nepotrivit legat de mine. Dacă ar fi fost atras de mine, s-ar fi gândit la asta din moment ce mă aflam exact în fața lui. Mei *se gândea* la ceea ce spusese Catfish Hennessy, şeful lui Jason, despre Jason la Bon Temps Auto Parts în acea zi. Răbdarea lui Catfish ajunsese la limită şi-i transmisese lui Mei că se gândea să-l concedieze pe Jason.

Mei era foarte îngrijorat pentru Jason, binecuvântată-i fie inima. M-am întrebat întreaga mea viață cum de cineva atât de

egoist ca fratele meu putea atrage prieteni atât de credincioşi. Străbunicul meu îmi spusese că oamenii cu sânge de zână erau mult mai atrăgători pentru ceilalți oameni, deci poate în asta consta explicația.

M-am dus în spatele barului să mai pun nişte ceai pentru Jane Bodehouse, care azi încerca să rămână trează ca să facă o listă cu tipii care i-ar fi putut transmite clamidia. Un bar nu este locul potrivit să începi un program de abstinență... dar Jane avea oricum şanse reduse să reuşească. Am pus o felie de lămâie în ceai şi i l-am dus lui Jane. I-am privit mâinile care-i tremurau în timp ce-l bea.

— Vrei ceva de mâncare? am întrebat-o aproape în şoaptă.

Doar pentru că nu văzusem un bețiv schimbându-se într-un bar nu însemna că nu se putea întâmpla.

Jane clătină din cap fără să scoată o vorbă. Părul vopsit castaniu îi scăpase deja din agrafa care-l ținea adunat la spate, iar pulovărul ei negru era acoperit de tot felul de resturi. Machiajul şi-l făcuse tot cu o mână tremurândă. Puteam vedea cum rujul i se adunase în ridurile de pe buze. Majoritatea alcoolicilor din zonă se opreau din când în când la Merlotte's, dar aveau punctul de întâlnire la Bayou. Jane era singurul nostru alcoolic rezident, de când murise Willie Chenier. Când Jane venea la bar, se aşeza întotdeauna pe acelaşi scaun. Hoyt îi făcuse un fel de etichetă într-o seară când băuse prea mult, dar Sam l-a pus să-l dea jos.

Am privit în mintea lui Jane, doar unul sau două minute îngrozitoare, şi am urmărit ritmul lent al gândurilor sale, i-am observat venele sparte de pe obraji. Gândul că ar fi putut deveni ca Jane era suficient să sperie orice persoană trează.

M-am întors ca să descopăr că Mei stătea lângă mine. Pornise spre toaleta bărbaților, pentru că asta era în mintea lui când am cercetat-o.

— Ştii ce fac în Hotshot cu oamenii de felul ăsta? întrebă încet, făcând un semn cu capul spre Jane, ca şi cum ea nu l-ar fi putut auzi sau vedea.

(De fapt, cred că avea dreptate în legătură cu asta. Jane era atât de prinsă în gândurile sale, încât nu părea să ia contact prea mult cu lumea azi.)

— Nu, am spus uimită.
— Îi lasă să moară, zise. Nu le dau masă sau apă sau adăpost, dacă persoana nu poate avea grijă de ea însăşi.
Sunt sigură că mi s-a citit groaza pe chip.
— Până la urmă, asta e o dovadă de milă, zise. Trase adânc aer în piept.
— Comunitatea din Hotshot are felul său de a scăpa de cei slabi.
A plecat, cu spatele drept.
Am bătut-o pe umăr pe Jane, dar mi-e teamă că nu mă gândeam la ea. Mă întrebam ce făcuse Mei ca să merite exilul într-un duplex din Bon Temps. Dacă ar fi fost după mine, aş fi fost fericită să scap de multiplele legături şi de ierarhia microscopică din grămada de căsuțe de la vechea răscruce, dar nu-mi dădeam seama dacă la fel simțea şi Mei.
Fosta soție a lui Mei mai bea câte o Margarita din când în când la Merlotte’s. M-am gândit să mai fac nişte cercetări legate de noul amic al fratelui meu data viitoare când Ginger avea să vină.
Sam mă întrebă de vreo câteva ori dacă mă simțeam bine şi am fost surprinsă de puterea dorinței mele de a vorbi cu el despre ceea ce se întâmplase în ultima vreme. Am fost uimită să-mi dau seama cât de des mă confesasem lui Sam, cât de mult ştia despre viața mea secretă. Dar mai ştiam că Sam are destule probleme acum. A vorbit la telefon cu sora şi fratele lui de mai multe ori în cursul serii, ceea ce era neobişnuit pentru el. Părea sâcâit şi îngrijorat şi ar fi fost o dovadă de egoism din partea mea să mai contribui şi eu la problemele lui.
Telefonul mobil din buzunarul şorțului meu vibra de mai multe ori, iar când am avut un moment liber m-am dus la toaleta femeilor ca să-mi citesc mesajele. Unul era de la Eric. „Vine protecția", spunea. Asta era bine. Mai era un mesaj, de la Alcide Herveaux, liderul haitei din Shreveport. „A sunat Tray. Ai necazuri?", scria. „Îți suntem datori."
Şansele mele de supraviețuire crescuseră simțitor şi mă simțeam mult mai veselă când mi-am terminat schimbul.
Era bine să ai favoruri de colectat atât de la vampiri, cât şi de la vârcolaci. Poate că toate rahaturile prin care trecusem

toamna trecută vor fi meritat.

Una peste alta, trebuia să recunosc că ceea ce-mi propusesem pentru seara aceasta se dovedise a fi o ratare. Bineînțeles că, după ce i-am cerut voie lui Sam, mi-am umplut ambele pistoale cu zeamă de lămâie din frigider (păstrată pentru ceai). M-am gândit că poate lămâile adevărat vor fi mult mai puternice decât sucul de lămâie conservat pe care-l aveam acasă. Aşa că m-am simțit oarecum mai în siguranță, dar nu ştiam nimic în plus despre moartea lui Crystal. Fie ucigaşii nu veniseră la bar, fie nu aveau remuşcări legate de chestia îngrozitoare pe care o făcuseră, fie nu se gândeau la ea atunci când eu le cercetasem mințile. *Sau,* m-am gândit, *toate cele de mai sus.*

CAPITOLUL 15

După muncă, mă aştepta protecția trimisă de vampiri. Bubba stătea lângă maşina mea când am plecat de la Merlotte's. Zâmbi larg când mă văzu, iar eu am fost bucuroasă să-l îmbrățişez. Majoritatea persoanelor nu ar fi fost fericite să vadă un vampir cu probleme mentale şi cu o pasiune pentru sângele de pisică, dar eu mă ataşasem de Bubba.

— Când te-ai întors în oraş? am întrebat. Bubba fusese prins în New Orleans în timpul Katrinei şi avusese nevoie de o refacere îndelungată. Vampirii erau doritori să-i ofere adăpost, pentru că fusese unul dintre cei mai faimoşi oameni din lume până ce a fost transformat la morga din Memphis.

— Cam acu' o săptămână. Mă bucur să te văd, domnişoară Sookie.

Colții lui Bubba ieşiră ca să-mi arate cât era de bucuros. La fel de repede dispărură. Bubba încă mai avea talent.

— Am călătorit. Am stat la prieteni. Dar, în seara asta, am fost la Fangtasia în vizită la domnul Eric şi el m-a întrebat dacă mi-ar plăcea o slujbă în care să am grijă de tine. I-am spus: „Domnişoara Sookie şi cu mine suntem prieteni buni şi asta îmi convine de minune." Ți-ai luat altă pisică?

— Nu, Bubba, nu mi-am luat. Slavă Domnului!

— Am nişte sânge în răcitorul din portbagajul maşinii.

Făcu semn cu capul spre uriaşul Cadillac alb, vechi, care fusese restaurat cu o mulțime de timp, necazuri şi bani.

— Oh, maşina e minunată, am spus. Aproape că am adăugat: „A fost a ta când erai în viață?" Dar lui Bubba nu-i plăceau referirile la vechea sa existență; îl supărau şi îi creau confuzie. (Dacă ştiai cum să-l iei, din când în când cânta. L-am auzit cântând „Blue Christmas". De neuitat.)

— Russell mi-a dat-o, zise.

— Oh, Russell Edgington? Regele din Mississippi?

— Da, nu-i drăguț? A spus că din moment ce era regele statului meu de origine, era cazul să-mi dea ceva special.
— Ce mai face?
Russell şi noul său soț, Bart, supraviețuiseră amândoi exploziei de la hotelul din Rhodes.
— Se simte foarte bine acum. Şi el, şi domnul Bart s-au vindecat.
— Mă bucur să aud asta. Aşadar, se presupune că vii după mine acasă?
— Da, ăsta-i planul. Dacă laşi uşa din spate descuiată, spre dimineață o să intru în ascunzătoarea din dormitorul tău de oaspeți; aşa a zis domnul Eric.
Atunci era şi mai bine că Octavia se mutase. Nu ştiu cum ar fi reacționat dacă i-aş fi spus că Tipul din Memphis trebuie să doarmă în dulapul ei toată ziua.
Când am ajuns acasă, Bubba şi-a oprit uimitoarea maşină chiar lângă a mea. Am văzut că se afla acolo şi camioneta lui Dawson. Nu eram surprinsă. Dawson lucra ca bodyguard din când în când şi era în zonă. Cum Alcide s-a hotărât că vrea să mă ajute, Tray Dawson era alegerea evidentă, indiferent de relația pe care o avea cu Amelia.
Tray însuşi stătea la masa mea din bucătărie când am intrat cu Bubba. Pentru prima dată de când îl ştiam, bărbatul uriaş păru cu adevărat uimit. Dar era suficient de deştept încât să nu zică nimic.
— Tray, acesta este prietenul meu Bubba, l-am prezentat. Unde-i Amelia?
— E sus. Am ceva de discutat cu tine.
— Mi-am imaginat. Bubba este aici pentru acelaşi motiv. Bubba, el este Tray Dawson.
— Hei, Tray!
Bubba dădu noroc, râzând că scosese o rimă. Transformarea lui nu fusese chiar reuşită. Scânteia vieții fusese atât de slabă atunci când asistentul cu colți de la morgă s-a ocupat de el, iar drogurile din corpul lui atât de puternice, că Bubba fusese norocos să supraviețuiască transformării atât de bine.
— Hei, zise Tray, precaut. Ce mai faci... Bubba? Am fost uşurată că Tray îi reținuse numele.

— Foarte bine, mulțumesc. Mi-am luat nişte sânge în răcitorul ăsta, iar domnişoara Sookie ține nişte Sângeadevărat în frigider, sau aşa obişnuia.

— Da, sigur, am zis. Vrei să stai jos, Bubba?

— Nu, don'şoară. Cred că o să-mi iau o sticlă şi o să mă aşez în pădure. Bill încă mai stă dincolo de cimitir?

— Da.

— E bine întotdeauna să ai prietenii aproape.

Nu eram sigură că puteam spune că Bill e prietenul meu; trecutul nostru era cam complicat pentru asta. Dar eram absolut sigură că avea să mă ajute dacă mă aflam în pericol.

— Da, am spus, asta e întotdeauna bine. Bubba se învârti pe lângă frigider şi luă două sticle. Le ridică spre noi şi plecă zâmbind.

— Doamne, Dumnezeule, zise Tray. E cine cred eu că e?

Am încuviințat şi m-am aşezat pe scaunul din fața lui.

— Asta explică toate chestiile ciudate, zise. Auzi, el e afară, iar eu stau aici cu tine, înăuntru. E bine aşa?

— Da. Cred că ai vorbit cu Alcide?

— Da. Nu încerc să mă amestec în treburile tale, dar ar fi fost mai bine să aud lucrurile astea direct de la tine. Mai ales că ai vorbit cu Amelia despre tipul ăsta, Drake, şi Amelia e foarte supărată pentru că aparent a dat informații inamicului. Dacă am fi ştiut că ai necazuri, şi-ar fi ținut gura închisă. L-aş fi omorât atunci când s-a prezentat prima dată. Ne-ar fi scutit de o mulțime de necazuri. Ce crezi?

Tray era foarte direct de felul lui.

— Cred că te cam amesteci în treburile mele, Tray. Când eşti aici în calitate de amic al meu şi iubit al Ameliei, îți povestesc ceea ce cred că pot fără să vă pun în pericol, pe tine sau pe Amelia. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că duşmanii lui Niall se vor gândi să obțină informații despre mine prin intermediul colocatarei mele. Şi e o noutate pentru mine că tu nu poți deosebi o zână de un om.

Tray se strâmbă.

— S-ar putea să nu vrei să fii responsabil cu paza mea, cu toate complicațiile pe care le implică prezența iubitei tale sub acelaşi acoperiş cu femeia pe care se presupune că trebuie să o

aperi. Nu e un conflict de interese cam mare?
Tray mă privi hotărât.
— Nu, accept slujba, zise, şi, deşi era vârcolac, mi-am dat seama că scopul său principal era ca Amelia să fie în siguranță.
Deoarece ea locuia cu mine, putea împuşca doi iepuri dintr-o lovitură.
— În primul rând, trebuie să mă răzbun pe Drake. Nu am ştiut că e zână, şi nu înțeleg cum a reuşit asta. Am un nas bun.
Mândria lui Tray fusese rănită. Puteam înțelege asta.
— Tatăl lui Drake îşi poate ascunde mirosul, chiar şi de vampiri. Poate şi Drake face asta. Nici nu e în totalitate magic. E pe jumătate om, iar numele lui adevărat este Dermot.
Tray ascultă, încuviință. Mi-am dat seama că se simțea puțin mai bine. Încercam să-mi dau seama dacă şi eu mă simțeam.
Nu eram convinsă de aranjament. M-am gândit să-l sun pe Alcide şi să-i explic de ce Tray nu era chiar garda de corp perfectă, dar am renunțat. Tray Dawson era un luptător minunat şi ar fi făcut tot ce putea pentru mine... până la momentul în care ar fi trebuit să aleagă între Amelia şi mine.
— Deci? zise, şi mi-am dat seama că tăcusem prea mult.
— Vampirul stă de pază noaptea, iar tu, ziua, am zis. Ar trebui să fiu în siguranță cât sunt la bar.
Am dat scaunul în spate, m-am ridicat şi am plecat din bucătărie fără să mai adaug nimic. Trebuia să recunosc că, în loc să mă simt uşurată, eram şi mai îngrijorată. Am crezut că sunt foarte deşteaptă cerând un plus de protecție; în loc de asta, acum eram îngrijorată pentru siguranța persoanelor care-mi asigurau acea protecție.
M-am pregătit încet de culcare, în cele din urmă recunoscând în sinea mea că aşteptam să apară Eric. Mi-ar fi plăcut să am parte de terapia de relaxare oferită de el, ca să mă ajute să dorm. M-am aşteptat să rămân trează anticipând următorul atac. După cum s-a dovedit însă, eram atât de obosită încă din noaptea de dinainte, încât am adormit foarte repede.
În loc de visele mele plictisitoare (clienți care mă strigă mereu

în timp ce eu mă străduiesc să mă grăbesc, mucegaiul punând stăpânire pe baia mea), în noaptea aceea l-am visat pe Eric. În visul meu era uman şi mergeam împreună prin soare. Destul de ciudat, se ocupa cu afaceri imobiliare.

Când am privit la ceas dimineața următoare, era foarte devreme, cel puțin pentru mine: nici măcar nu era ora opt. M-am trezit cu un sentiment de panică. M-am întrebat dacă avusesem un alt vis, unul pe care nu mi-l aminteam. M-am întrebat dacă simțul meu telepatic a prins ceva în timp ce dormeam, ceva în neregulă, ceva ciudat.

Mi-a luat un moment să-mi scanez casa, ceea ce nu era felul meu de a începe ziua. Amelia plecase, dar Tray era aici şi avea necazuri.

Mi-am pus un halat şi papucii şi am ieşit pe hol. Chiar în momentul în care deschideam uşa, l-am putut auzi vomitând în baie.

Sunt anumite momente când ai nevoie de intimitate, iar cele în care vomiți ar trebui să fie în capul listei. Dar vârcolacii sunt de obicei sănătoşi, iar acesta era tipul care fusese trimis să mă păzească, iar el în mod evident (scuzați-mă) suferea ca un câine.

Am aşteptat până când zgomotele au luat o pauză. Am strigat:

— Tray, e ceva ce pot face pentru tine?

— Am fost otrăvit, zise, înecându-se şi horcăind.

— Să chem doctorul? Unul obişnuit? Sau pe doctorița Ludwig?

— Nu.

Asta fu suficient de clar.

— Încerc să scap de otravă, icni după o altă repriză. Dar e prea târziu.

— Ştii cine a făcut-o?

— Da. Noua iubită...

Vocea i se pierdu câteva secunde.

— În pădure. Noua tipă cu care se regulează Bill.

Am avut o reacție instinctivă.

— El nu era cu ea, nu-i aşa? am strigat.

— Nu, ea...

Alte zgomote îngrozitoare.

— Venea din direcția casei lui, a zis că e... Am ştiut fără urmă de îndoială că Bill nu avea vreo prietenă nouă. Deşi eram jenată să recunosc asta față de mine, eram atât de sigură pentru că ştiam că mă vrea înapoi. Ştiam că nu şi-ar pune şansele în pericol aducând pe altcineva în patul său şi permițând unei astfel de femei să se plimbe prin pădure, unde ar fi putut da nas în nas cu mine.

— Cum arăta? am întrebat, sprijinindu-mi fruntea de lemnul rece al uşii.

Obosisem de atâta strigat.

— Era o adoratoare a colților.

Am simțit creierul lui Tray concentrându-se sub ceața stării de rău.

— Cel puțin părea umană.

— La fel cum şi Dermot părea uman. Şi ai băut ceva ce ți-a dat ea.

Era oarecum o răutate din partea mea să par neîncrezătoare, dar să fim sinceri!

— Nu m-am putut abține, zise foarte încet. Mi-era atât de sete. Trebuia să beau.

Fusese sub influența unei vrăji.

— Şi ce era? Chestia pe care ai băut-o?

— Avea gust de vin. Mârâi. La naiba, trebuie să fi fost sânge de vampir! Acum îi simt gustul în gură!

Sângele de vampir era drogul la modă pe piața neagră, iar reacțiile oamenilor variau atât de mult, încât să-l bei însemna o adevărată ruletă rusească. Vampirii îi detesta pe scurgătorii care adunau sângele, pentru că deseori aceştia îi lăsau pe vampiri expuşi luminii zilei. Vampirii îi detestau şi pe cei care foloseau sângele, pentru că ei creau piața. Unii dintre cei care-l folosiseră deveniseră atât de dependenți de senzația de extaz pe care o putea oferi sângele, încât încercau să-l procure direct de la sursă într-un fel de atac sinucigaş. Dar, din când în când, cel care-l bea o lua razna şi omora alți oameni. Oricum reprezenta o publicitate negativă pentru vampirii care încercau să se integreze în societatea oamenilor.

— De ce ar face asta? am întrebat, incapabilă să elimin furia

din voce.
— Nu m-am putut abține, zise, şi, în cele din urmă, uşa băii se deschise.
Am făcut câțiva paşi în spate. Tray arăta rău şi mirosea şi mai rău. Purta pantaloni de pijama şi nimic altceva, şi o mare parte a părului său de pe piept era la nivelul ochilor mei. Avea pielea ca de găină.
— Cum aşa?
— Nu am putut... să nu-l beau. Clătină încet din cap.
— Şi apoi am venit înapoi aici şi m-am urcat în pat lângă Amelia. M-am sucit şi m-am răsucit toată noaptea. Eram treaz când Rege... când Bubba a intrat şi s-a dus la culcare în dulapul tău. A zis ceva despre o femeie care a vorbit cu el, dar mă simțeam deja foarte rău atunci şi nu-mi amintesc ce a spus. Bill a trimis-o încoace? Te urăşte chiar atât de mult?
Am privit în sus, în ochii lui.
— Bill Compton mă iubeşte, am zis. Nu mi-ar face rău niciodată.
— Nici acum când ți-o tragi cu marele blond? Amelia nu-şi putuse ține gura închisă.
— Nici acum când mi-o trag cu marele blond, am răspuns.
— Amelia zice că nu poți citi gândurile vampirilor.
— Nu, nu pot. Dar unele lucruri le ştii, pur şi simplu.
— Sigur.
Deşi Tray nu avea suficientă energie să pară sceptic, încercă.
— Trebuie să mă duc în pat, Sookie. Nu pot avea grijă de tine azi.
Vedeam asta.
— De ce nu te duci la tine acasă şi să încerci să te odihneşti în patul tău? am zis. Azi merg la muncă şi voi fi prin preajma cuiva.
— Nu, trebuie să fii apărată.
— O să-l sun pe fratele meu, am spus, surprinzându-mă chiar şi pe mine însămi. Nu merge la muncă acum şi este panteră. Ar trebui să fie în stare să-mi păzească spatele.
— Bine.
Faptul că nu m-a contrazis, deşi nu era fânul lui Jason din nici un punct de vedere, reprezenta dovada clară că Tray nu

era deloc în apele lui.

— Amelia ştie că nu mă simt bine. Dacă vorbeşti cu ea înaintea mea, spune-i că o s-o sun diseară.

Vârcolacul se clătină spre camioneta lui. Speram că era în stare să conducă până acasă şi l-am strigat ca să mă asigur, dar mi-a făcut doar semn cu mâna şi a pornit pe alee.

Simțindu-mă ca amorțită, l-am urmărit cum pleacă. Făcusem şi eu un lucru prudent o dată: îmi sunasem datornicii şi obținusem protecție. Şi nu-mi servise la nimic. Cineva care nu putuse să mă atace în propria mea casă – datorită magiei bine făcute de Amelia, bănuiam – a aranjat să mă atace în alte feluri. Murry apăruse afară, iar acum, o zână se întâlnise cu Tray în pădure, vrăjindu-l să bea sânge de vampir. Ar fi putut să-l înnebunească de tot; ne-ar fi putut ucide pe toți. Cred că zânele ar fi avut oricum de câştigat. Deşi nu a înnebunit şi nici nu ne-a ucis pe mine şi pe Amelia, i s-a făcut atât de rău, încât nu mai putea funcționa ca gardă de corp pentru o vreme.

Am pornit pe hol spre camera mea să mă îmbrac. Astăzi se anunța o zi grea şi întotdeauna mă simțeam mai bine dacă eram îmbrăcată în timp ce gestionam o criză. Într-un fel, când am pe mine lenjeria mă simt mai capabilă.

Am avut cel de-al doilea şoc al zilei când eram pe cale să intru în camera mea. Am zărit mişcare în sufragerie. Am înțepenit şi am tras foarte adânc şi cu furie aer în piept. Străbunicul meu stătea pe canapea, dar mi-a trebuit un moment să-l recunosc pe Niall. Se ridică, privindu-mă oarecum cu uimire, în timp ce eu stăteam cu gura căscată şi cu mâna pe inimă. ~ – Nu arăți prea bine, zise.

— Da, păi... nu aşteptam musafiri, am spus fără suflare.

Nici el nu arăta prea bine, ceea ce era o premieră. Hainele îi erau rupte şi pătate, şi, dacă nu mă înşel, mirosea cam tare a transpirație. Străbunicul meu, prințul-zână, arăta pentru prima dată altfel decât superb.

Am intrat în sufragerie şi m-am uitat la el mai de aproape. Deşi era devreme, am simțit a doua săgetare de teamă pe ziua aceea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat. Arăți ca şi cum te-ai fi

luptat.

A ezitat un lung moment, ca şi cum ar fi încercat să aleagă dintre mai multe veşti.

— Breandan s-a răzbunat pentru moartea lui Murry, zise Niall.

— Ce a făcut?

Mi-am frecat fața cu mâinile uscate.

— A prins-o aseară pe Enda şi acum e moartă, zise.

Îmi dădeam seama din vocea lui că moartea nu fusese una uşoară.

— Nu ai întâlnit-o, era foarte timidă când venea vorba de oameni.

Îşi dădu la o parte o şuviță din părul său atât de blond că părea aproape alb.

— Breandan a omorât o zână de sex feminin? Nu mai sunt prea multe zâne-femei, nu-i aşa? Aşadar, ce-a făcut... nu e şi mai îngrozitor?

— Asta era şi intenția, zise Niall. Vocea îi era lipsită de orice intonație.

Pentru prima dată am observat că pantalonii străbunicului meu erau plini de sânge în jurul genunchilor, acesta fiind probabil motivul pentru care nu venise mai aproape ca să mă îmbrățişeze.

— Trebuie să-ți scoți hainele astea, am zis. Te rog, Niall, intră la duş, iar eu pun astea la spălat.

— Trebuie să plec, zise, şi mi-am dat seama că nu auzise vorbele mele. Am venit aici să te avertizez personal să iei situația foarte în serios. O magie puternică înconjoară casa asta. Am putut să apar în casă doar pentru că am mai fost aici. E adevărat că vampirii şi vârcolacii te păzesc? Ai o extra-protecție, o simt.

— Am o gardă de corp zi şi noapte, am mințit pentru că nu era nevoie să fie îngrijorat pentru mine. Şi ştii că Amelia e o vrăjitoare puternică. Nu-ți face griji.

Se holba la mine, dar nu cred că mă vedea.

— Trebuie să plec, zise brusc. Voiam să mă asigur că eşti bine.

— Bine... mulțumesc.

Încercam să mă gândesc la o îmbunătățire a acestui jalnic răspuns, când Niall a dispărut din sufrageria mea.

I-am spus lui Tray că aveam să-l sun pe Jason. Nu eram sigură cât de sinceră fusesem în legătură cu asta, dar acum ştiam că trebuie să o fac. După cum vedeam eu treaba, favoarea pe care mi-o datora Alcide fusese achitată; îi ceruse lui Tray să vină să mă păzească, iar acum Tray era scos din cursă. Nu aveam de gând să-i cer lui Alcide să vină el pe post de paznic, şi nu eram apropiată de niciunul dintre membrii haitei. Am tras aer în piept şi l-am sunat pe fratele meu.

— Jason, am zis când a răspuns la telefon.

— Surioară. Ce s-a întâmplat?

Părea ciudat, ca şi cum ar fi trecut prin ceva nemaipomenit.

— Tray a trebuit să plece şi cred că am nevoie de protecție astăzi, am zis.

A urmat o tăcere lungă. Nu s-a grăbit să mă chestioneze, ceea ce era ciudat.

— Speram că poți merge cu mine? Ce mi-am propus să fac astăzi...

Am încercat să mă gândesc ce aveam de făcut. Era greu să ai o criză adevărată când viața reală cerea să fie trăită.

— Păi, trebuie să merg la librărie. Trebuie să iau o pereche de pantaloni de la curățătorie.

Nu verificasem eticheta înainte de această achiziție.

— Trebuie să lucrez în schimbul de zi la Merlotte's. Cred că asta e tot.

— În regulă, zise Jason. Deşi aceste drumuri nu par chiar urgente.

Urmă o pauză lungă. Brusc, mă întrebă:

— Eşti bine?

— Da, am spus precaută. Nu ar trebui să fiu?

— În dimineața asta mi s-a întâmplat cel mai ciudat lucru. Mei a dormit la mine azi-noapte, pentru că nu mai era bun de nimic după ce ne-am întâlnit la Bayou. Azi-dimineață aud o bătaie în uşă. Am deschis şi tipul ăsta era acolo, şi era, nu ştiu, nebun sau... ceva. Partea cea mai ciudată era că semăna bine cu mine.

— Oh, nu.

M-am aşezat imediat pe scaun.
— Nu era în toate minţile, surioară, zise Jason. Nu ştiu ce nu era în regulă cu el, dar ceva avea. A început să vorbească când Mei a deschis uşa, ca şi cum noi am fi ştiut cine este. Spunea chestii nebuneşti. Mei a încercat să se bage între mine şi el, iar el l-a aruncat pe Mei în partea cealaltă a camerei şi l-a făcut ucigaş. Mei şi-ar fi rupt gâtul dacă nu ateriza pe canapea.
— Deci Mei e bine.
— Da, e bine. Destul de furios, dar ştii...
— Sigur.
Nu sentimentele lui Mei erau importante în povestea asta.
— Şi ce-a făcut în continuare?
— A zis nişte rahaturi despre faptul că acum, când era faţă în faţă cu mine, poate să înţeleagă de ce străbunicul meu nu mă vrea prin preajmă, şi că toţi cei din relaţii mixte ar trebui să moară, dar eu eram clar sânge din sângele lui şi că se hotărâse că trebuia să ştiu ce se întâmplă în jurul meu. A zis că sunt ignorant. Nu am înţeles multe şi tot nu ştiu ce era. Nu era vampir şi ştiu că nu e vreun teriantrop, l-am mirosit.
— Eşti bine, asta-i cel mai important.
Oare greşisem când îl ţinusem pe Jason în afara poveştii cu zânele?
— Da, zise, cu vocea sa brusc precaută şi temătoare. Nu ai de gând să-mi spui despre ce este vorba, nu-i aşa?
— Vino încoace şi vorbim despre asta. Te rog, te rog, nu deschide uşa decât dacă ştii cine e. Tipul ăsta e rău, Jason, şi nu prea stă pe gânduri atunci când vine vorba despre cei pe care-i poate răni. Cred că tu şi Mei sunteţi foarte norocoşi.
— E cineva acolo, cu tine?
— Nu, de când a plecat Tray.
— Sunt fratele tău. O să vin dacă ai nevoie de mine, zise Jason, cu neaşteptată demnitate.
— Apreciez asta, am zis.
Am primit doi la preţ de unul. Mei a venit cu Jason. Asta era stânjenitor pentru că aveam nişte chestiuni de familie pe care să i le povestesc lui Jason şi n-o puteam face cu Mei prin preajmă. Dând dovadă de un tact neaşteptat, Mei i-a spus lui Jason că trebuie să fugă acasă şi să ia un pachet de gheaţă

pentru umăr, care fusese rău lovit. Cât timp Mei a fost plecat, l-am pus pe Jason să stea pe scaun, de cealaltă parte a mesei din bucătărie, şi am început:

— Am nişte lucruri să-ți spun.

— Despre Crystal?

— Nu, încă nu am auzit nimic despre asta. Asta este despre noi. Despre bunica. Nu prea o să-ți vină să crezi.

Îl avertizasem. Mi-am amintit cât de supărată am fost când străbunicul meu mi-a povestit despre cum bunicul meu semizână, Fintan, a întâlnit-o pe bunica mea şi cum ea a avut doi copii cu el, tatăl nostru şi mătuşa noastră, Linda.

Acum, Fintan era mort – ucis – iar bunica noastră, tatăl nostru şi sora lui erau de asemenea morți. Dar noi eram în viață, şi doar într-o mică măsură zâne, iar asta ne transformase în țintă pentru inamicii străbunicului nostru.

— Şi unul dintre aceşti inamici, i-am spus după ce i-am povestit istoria familiei noastre, este unchiul nostru pe jumătate uman, fratele lui Fintan, Dermot. Le spusese lui Tray şi Ameliei că se numea Drake, cred că pentru că părea mai modem. Dermot seamănă cu tine şi el este cel care a apărut la tine acasă. Nu ştiu care-i treaba. I s-a alăturat lui Breandan, cel mai mare duşman al lui Niall, chiar dacă şi el este zână, în concluzie unul dintre chestiile pe care Breandan le urăşte. Aşa că, atunci când spui că e nebun, probabil că asta e explicația. Pare să vrea să aibă o relație cu tine, dar te şi urăşte.

Jason rămase uitându-se la mine. Fața îi era complet lipsită de vreo expresie. Gândurile i se împotmoliseră, în cele din urmă, zise:

— Vrei să spui că încerca să-i convingă pe Tray şi Amelia să ți-l prezinte? Şi niciunul dintre ei nu a ştiut ce este?

Am încuviințat. A urmat o tăcere şi mai lungă.

— Deci, de ce vrea să vă întâlniți? Vrea să te omoare? De ce e nevoie să te întâlnească mai întâi?

Bună întrebare.

— Nu ştiu, am zis. Poate voia să vadă cum sunt. Poate nu ştia exact ce vrea.

Nu-mi puteam da seama şi m-am întrebat dacă Niall avea să se întoarcă şi să-mi explice. Probabil că nu. Avea un război pe

cap, chiar dacă acesta se purta mai ales în afara razei vizuale a oamenilor.

— Nu înțeleg, am zis cu voce tare. Murry vine direct să mă atace şi el era zână. De ce Dermot, care este de aceeaşi parte, mă ia... pe ocolite?

— Murry? întrebă Jason, iar eu am închis ochii. Rahat.

— Era o zână, am spus. A încercat să mă omoare. Acum nu mai reprezintă o problemă.

Jason încuviință din cap.

— Bravo, Sookie, zise. Bine, stai să văd dacă am înțeles bine. Străbunicul meu nu vrea să mă întâlnească pentru că semăn bine cu Dermot, care este... fratele bunicului meu, nu-i aşa?

— Da.

— Dar Dermot, aparent, mă place pentru că a venit la mine acasă şi a încercat să vorbească cu mine.

Puteai fi sigur că Jason aşa va interpreta situația.

— Corect, am zis.

Jason se ridică în picioare şi se învârti prin bucătărie.

— Asta este doar vina vampirilor, zise. Se holbă la mine.

— De ce crezi asta? Era ceva neaşteptat.

— Dacă nu ar fi ieşit la lumină, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Uite ce se întâmplă de când au apărut la televizor. Uită-te cum s-a schimbat lumea. Acum am ieşit *noi.* Apoi, afurisitele de zâne. Iar creaturile magice aduc doar necazuri, Sookie. Calvin m-a avertizat asupra lor. Crezi că sunt drăguțe şi blânde şi bune, dar nu sunt. Mi-a spus despre ele poveşti care ți-ar face părul măciucă. Tatăl lui Calvin cunoştea una, două zâne. Din cele spuse de el, ar fi un lucru bun dacă ar muri toate.

Nu mă puteam decide dacă eram surprinsă sau furioasă.

— De ce eşti rău, Jason? Nu e nevoie să te cerți cu mine sau să spui lucruri rele despre Niall. Nu-l cunoşti. Nu... Auzi, parțial eşti şi tu zână, ține minte asta!

Aveam sentimentul îngrozitor că o parte din cele spuse de el erau absolut adevărate, dar, cu siguranță, nu era momentul să avem această discuție.

Jason părea înverşunat, cu fiecare trăsătură a feței tensionată.

— Nu vreau să mă înrudesc cu nici o zână, zise. El nu mă vrea, nu-l vreau nici eu. Dacă-l mai văd pe nebunul ăla, o să-l omor.

Nu ştiu ce aş fi spus, dar în momentul acela Mei a intrat fără să bată, şi amândoi ne-am întors să-l privim.

— Îmi pare rău! zise, în mod evident confuz şi deranjat din cauza furiei lui Jason.

Păru, pentru o secundă, să creadă că Jason a vorbit despre el. Când niciunul dintre noi nu avu o reacție vinovată, se relaxa.

— Iartă-mă, Sookie, mi-am uitat manierele.

În mână ducea o pungă cu gheață şi se mişca încet şi se vedea că are dureri.

— Îmi pare rău că ai fost rănit de musafirul neaşteptat al lui Jason, am zis.

Se presupune întotdeauna că trebuie să-ți faci musafirii să se simtă în largul lor. Nu mă gândisem prea mult la Mei, dar chiar în acea secundă mi-am dat seama că aş fi fost mult mai fericită dacă în locul său s-ar fi aflat fostul cel mai bun prieten al lui Jason, Hoyt. Nu era vorba că nu-mi plăcea Mei, m-am gândit. Era din cauză că nu-l ştiam prea bine şi nu aveam în el încrederea aceea pe care o simți automat față de anumiți oameni, din când în când. Mei era diferit. Chiar şi pentru un vârcolac-panteră era greu de citit, dar asta nu însemna că era imposibil.

După ce i-am oferit lui Mei ceva de băut, din pură politețe, l-am întrebat pe Jason dacă avea să rămână întreaga zi, să meargă cu mine unde aveam treabă. Mă îndoiam puternic că o să accepte. Jason se simțea respins (de un străbunic-zână pe care nu-l întâlnise niciodată şi pe care nu voia să-l accepte), şi asta era o situație căreia Jason nu-i făcea față prea bine.

— O să merg cu tine, zise fără să zâmbească şi foarte rigid. Mai întâi, lasă-mă să trec pe-acasă să-mi verific puşca. O să am nevoie de ea şi nu am mai curățat-o de un veac. Mei? Vii cu mine?

Jason voia, pur şi simplu, să nu mai fie pe lângă mine, ca să se calmeze. Puteam citi asta la fel de uşor ca şi cum ar fi scris-o pe carnețelul cu lista de cumpărături de lângă telefon.

Mei se ridică să plece cu Jason.

— Mei, ce ai reținut legat de vizitatorul lui Jason, în dimineața asta? l-am întrebat.

— În afară de faptul că mă poate arunca în capătul celălalt al camerei şi că semăna suficient de bine cu Jason încât să mă facă să mă întorc ca să mă asigur că fratele tău iese din dormitor? Nu prea mult, zise Mei.

Mei reuşise să-şi îmbrace pantalonii săi de doc obişnuiți şi un tricou polo, dar vânătăile albăstrui de pe brațe îi stricau oarecum aspectul. Trăsese peste ele, cu multă grijă, o jachetă.

— Ne vedem curând, Sookie. Vino să mă iei, zise Jason.

Bineînțeles voia să meargă cu maşina mea şi să consume benzina mea, deoarece erau treburile mele.

— Până atunci, ai numărul meu de telefon.

— Da. Ne vedem într-o oră sau cam aşa.

Deoarece singurătatea nu fusese o stare obişnuită pentru mine în ultima vreme, m-aş fi bucurat să am toată casa la dispoziția mea, asta dacă nu aş fi fost îngrijorată că ucigaşii supranaturali erau pe urmele mele.

Nu se întâmplă nimic. Am mâncat un bol de cereale. În cele din urmă, m-am decis să fac un duş în ciuda amintirilor despre *Psycho*[19]. M-am asigurat că uşile erau încuiate şi am încuiat şi uşa băii. A fost cel mai rapid duş pe care l-am făcut vreodată.

Nimeni nu încercase încă să mă omoare. M-am şters, m-am machiat şi m-am îmbrăcat pentru muncă.

Când s-a făcut ora de plecare, am rămas pe veranda din spate şi am estimat, iar şi iar, din priviri, distanța dintre trepte şi maşina mea. M-am gândit că aveam de făcut vreo zece paşi. Am descuiat maşina cu telecomanda. Am tras de câteva ori adânc aer în piept şi am descuiat uşa cu plasă a verandei. Am deschis-o şi am sărit de pe verandă, trecând cu totul peste scări. Într-o bâlbâială jenantă, am deschis portiera maşinii, m-am strecurat înăuntru, am trântit-o şi am blocat-o. Am privit în jurul meu.

Nimic nu mişca.

---

19 Film regizat de Alfred Hitchcock.

Am râs oarecum cu respirația tăiată. Prostuța de mine!

Toată tensiunea pe care o simțeam făcea ca în mintea mea să apară toate filmele de groază pe care le văzusem vreodată. Mă gândeam la *Jurassic Park* şi dinozauri – poate că gândurile mele se legaseră oarecum de faptul că zânele erau dinozaurii lumii supranaturale – şi mă aşteptam cumva ca o bucată dintr-o capră să-mi cadă pe parbriz.

Nici asta nu s-a întâmplat. Bine...

Am băgat cheia în contact, am răsucit-o, şi motorul a pornit. Nu a explodat. Nu era nici un tiranozaur în oglinda mea retrovizoare.

Până aici, toate bune. M-am simțit mai bine odată ce am început să înaintez încet pe aleea care traversa pădurea, dar eram atentă la tot. Am simțit nevoia să intru în contact cu cineva, să spun cuiva unde eram şi ce făceam.

Mi-am scos telefonul din geantă şi am sunat-o pe Amelia. Când a răspuns, am zis:

— Mă duc la Jason. Pentru că lui Tray îi e atât de rău, Jason o să stea pe lângă mine azi. Auzi, ştii că Tray a fost vrăjit de o zână să bea sânge alterat de vampir?

— Sunt la muncă, zise Amelia, cu o voce precaută. Da, a sunat acum zece minute, dar a trebuit să se ducă să vomite. Bietul Tray. Cel puțin casa a fost în ordine.

Ceea ce voia Amelia să spună era că vrăjile ei de pază rezistaseră. Avea dreptul să se mândrească cu asta.

— Eşti grozavă, am zis.

— Mersi. Auzi, sunt foarte îngrijorată pentru Tray. Am încercat să-l sun înapoi după câteva minute, dar nu mi-a răspuns. Sper că doar a adormit, dar mă duc pe la el după ce plec de la birou. Ce zici să ne întâlnim acolo? O să ne gândim ce putem face ca să-ți oferim mai multă siguranță.

— Bine, am zis. Trec pe acolo imediat după serviciu, probabil în jur de cinci.

Cu telefonul în mână, am sărit din maşină şi mi-am luat corespondența din cutia de scrisori care se afla la marginea Hummingbird Road. Apoi m-am urcat înapoi în maşină cât de repede am putut.

Asta fusese o prostie. Aş fi putut trăi şi fără să-mi verific

corespondența. E foarte greu să renunți la tabieturi, chiar şi atunci când sunt mărunte.

— Sunt foarte norocoasă că stai cu mine, Amelia, am zis.

Poate că era puțin prea mult spus, dar era categoric adevărat. Dar Amelia abordase alt subiect.

— Vorbeşti din nou cu Jason? I-ai spus? Despre *lucruri?*

— Da, a trebuit. Străbunicul nu poate face totul aşa cum vrea el. S-au întâmplat tot felul de chestii.

— Întotdeauna să întâmplă în preajma ta, zise Amelia.

Nu părea furioasă şi nu mă condamna.

— Nu întotdeauna, am spus după un moment dureros de îndoială.

De fapt, m-am gândit în timp ce o luam la stânga pe Hummingbird Road, ca să merg la Jason, *ceea ce a spus fratele meu cum că totul s-a schimbat atunci când vampirii au ieşit la lumină... asta era ceva cu care puteam fi de acord.*

În mod prozaic, am realizat că aproape rămăsesem fără benzină. Trebuia să opresc la Grabbit Quik. În timp ce pompam aurul lichid în maşina mea, m-am trezit gândindu-mă la ceea ce îmi spusese Jason. Ce ar fi fost atât de urgent încât să aducă o semizână retrasă şi mizantropă la uşa lui Jason? De ce i-ar spune lui Jason...? Trebuia să mă gândesc la asta.

Asta era o prostie şi ar fi trebuit să am grijă de mine, în loc să-i rezolv problemele lui Jason.

Dar după încă vreo câteva secunde în care am întors conversația pe toate părțile, în gând, am început să am o bănuială că încep să înțeleg.

L-am sunat pe Calvin. La început, nu a înțeles ce-i spuneam, dar apoi a fost de acord să se întâlnească cu mine acasă la Jason.

L-am zărit pe Jason în curtea din spate când am tras pe aleea circulară a micii case pe care tatăl meu o construise atunci când el şi mama s-au căsătorit. Era departe de oraş, mult mai departe spre vest decât rulota lui Ariene, şi, deşi se vedea de la stradă, avea un iaz şi mai mulți acri de pământ în spate. Tatălui meu îi plăcuse să pescuiască şi să vâneze, şi la fel şi fratelui meu. Jason instalase de curând un poligon de tir, şi

am putut auzi puşca.

Am decis să trec prin casă şi am avut grijă să strig când am ajuns la uşa din spate.

— Hei, îmi răspunse Jason.

Ținea o carabină Winchester. Fusese a tatălui nostru. Mei stătea în spatele lui, având în mână o cutie de muniție.

— Am hotărât că ar fi bine să mai exersăm un pic.

— O idee bună. Voiam să mă asigur că nu credeți că sunt musafirul vostru nebun venit să vă mai spună câte ceva.

Jason râse.

— Tot nu înțeleg ce credea Dermot că face dacă apare aşa la uşă.

— Eu cred că pricep, am zis.

Jason întinse mâna fără să se uite, iar Mei îi dădu nişte gloanțe. Jason deschise carabina şi începu să o încarce. Am privit spre capra pe care o instalase şi am observat toate bidoanele de lapte goale care zăceau pe jos. Le umpluse cu apă ca să stea fixe, şi din cauza găurilor de gloanțe apa se scurgea acum pe jos.

— Bună țintă, am spus. Am tras adânc aer în piept.

— Ascultă, Mei, vrei să-mi povesteşti despre înmormântările din Hotshot? Nu am mai fost la niciuna, iar cea a lui Crystal va avea loc de îndată ce corpul va fi înapoiat, bănuiesc.

Mei păru puțin surprins.

— Ştii că nu mai trăiesc acolo de ani buni, protestă el. Pur şi simplu, nu e pentru mine.

Exceptând vânătăile care păleau, nu arăta ca şi cum ar fi fost aruncat prin cameră de cineva, cu atât mai puțin de o semizână țicnită.

— Mă întreb de ce tipul ăla te-a aruncat pe tine şi nu pe Jason, am zis, şi am simțit cum gândurile lui Mei încep să se agite din cauza fricii. Eşti rănit?

Îşi mişcă puțin umărul drept.

— Am crezut că mi-am rupt ceva. Dar cred că e doar durere. M-am întrebat ce era. Nu unul de-al nostru.

Am observat că nu-mi răspunsese la întrebare. Jason părea mândru că nu dezvăluise secretul.

— Nu e pe de-a-ntregul uman, am zis. Mei păru uşurat.

— Ei, e bine de ştiut, zise. Mândria mea a fost zdruncinată cam tare când m-a aruncat. Adică, vreau să zic, că sunt o panteră pursânge, şi a fost ca şi cum aş fi fost un biet copilaş.
Jason râse.
— Am crezut că avea să intre şi să mă omoare, am crezut că s-a terminat. Dar, odată ce Mei a fost la pământ, tipul ăsta a început să vorbească cu mine. Mei făcea pe mortul, iar tipu' ăsta care arăta ca mine îmi explica ce mare favoare-mi făcuse.
— A fost ciudat, se arătă şi Mel de acord, dar păru stânjenit. Ştii că m-aş fi ridicat dacă începea să te pocnească, dar chiar mă zdruncinase, şi mi-am zis că aş putea la fel de bine să stau jos dacă părea că nu are să vină după tine.
— Mel, sper că eşti într-adevăr bine.
Mi-am luat un ton preocupat şi m-am apropiat puțin.
— Stai să mă uit la umărul tău.
Am întins mâna şi Jason s-a încruntat.
— De ce trebuie...?
O suspiciune îngrozitoare se strecură pe chipul său. Fără nici un cuvânt în plus, trecu în spatele prietenului său şi-l ținu bine, cu mâinile apucându-l pe Mei de o parte şi de cealaltă, chiar sub umeri. Mei se strâmbă de durere, dar nu spuse nimic, nici un cuvânt; nici măcar nu se prefăcu indignat sau surprins, şi asta era aproape suficient.
Mi-am pus mâinile de o parte şi de cealaltă a feței lui Mei, am închis ochii şi am privit în mintea sa. Iar de această dată, Mei se gândea la Crystal, nu la Jason.
— El a făcut-o, am zis.
Am deschis ochii şi m-am uitat la fratele meu peste umărul lui Mei. Jason țipă şi nu era un sunet uman. Fața lui Mei păru să se topească, ca şi cum toți muşchii şi toate oasele s-ar fi transformat. Abia dacă mai părea uman.
— Lasă-mă să mă uit la tine, se rugă Mei. Jason păru confuz, deoarece Mei *se uita* la mine; nu putea să se uite în altă parte, din cauza felului în care-l ținea Jason. Mei nu se lupta, dar îi puteam vedea fiecare muşchi de sub piele ieşind în relief, şi nu credeam că avea să fie pasiv pentru totdeauna. M-am aplecat şi am luat puşca, bucuroasă că Jason o reîncărcase.
— Vrea să se uite la tine, nu la mine, i-am spus fratelui meu.

— La naiba, zise Jason.
Respirația îi era grea şi sacadată, ca şi cum ar fi alergat, iar ochii îi erau măriți.
— Trebuie să-mi spui *de ce.*
M-am dat în spate şi am ridicat puşca. De la distanța asta, nici măcar eu nu puteam rata.
— Întoarce-l, dacă vrea să vorbească cu tine față în față.
Stăteau în profil față de mine când Jason îl întoarse pe Mei. Strânsoarea lui Jason deveni mai puternică asupra vârcolacului-panteră, dar acum fața lui Jason era la treizeci de centimetri de cea a lui Mei. Calvin apăru de după casă. Sora lui Crystal, Dawn, îl însoțea. Era cu ei şi un băiat de vreo cincisprezece ani, care se târa în urma lor. Mi-am amintit că l-am întâlnit la nuntă. Îl chema Jacky, era cel mai în vârstă văr primar al lui Crystal. Adolescenții sunt de obicei foarte emoționați şi confuzi, iar Jacky nu făcea excepție. Se străduia să mascheze faptul că era în acelaşi timp agitat şi încântat. Îi era greu să pară calm.
Cei trei nou-veniți preluară scena. Calvin clătină din cap, cu o figură solemnă.
— Asta e o zi proastă, zise încet, iar Mei tresări auzind vocea liderului său.
Jason se eliberă de o parte din tensiune când îi văzu pe ceilalți vârcolaci-panteră.
— Sookie spune că el a făcut-o, îi spuse lui Calvin.
— Asta e suficient pentru mine, zise Calvin. Dar, Mei, ar trebui să ne povesteşti tu însuți, frățioare.
— Nu sunt fratele tău, zise cu amărăciune Mei. Nu am trăit cu voi de ani de zile.
— Asta a fost alegerea ta, zise Calvin.
Îi ocoli ca să-i poată vedea fața lui Mei, iar ceilalți doi îl urmăriră. Jacky mârâia; orice încercare de a se stăpâni încetase. Animalul din el ieşea la iveală.
— Nu mai e nimeni în Hotshot ca mine. Aş fi fost singur.
Jason nu păru impresionat.
— Sunt o mulțime de tipi ca tine în Hotshot, zise.
— Nu, Jason, am zis. Mei e homosexual.
— Nu suntem de acord cu asta? îl întrebă fratele meu pe

Calvin.
Jason se pare că nu alesese tabăra în ceea ce priveşte anumite lucruri.
— Suntem de acord cu cei care fac ce vor în pat, după ce şi-au făcut datoria față de clan, zise Calvin. Masculii pursânge trebuie să conceapă un copil, indiferent de ce se întâmplă.
— Nu am putut s-o fac, zise Mei. Pur şi simplu nu am putut s-o fac.
— Dar ai fost căsătorit o dată, am zis, şi mi-am dorit să nu fi deschis gura.
Asta era acum o problemă a clanului. Nu-l sunasem pe Bud Dearbom, îl sunasem pe Calvin. Cuvântul meu era valabil pentru Calvin, nu pentru tribunal.
— Căsătoria noastră nu mergea la capitolul ăsta, zise Mei.
Vocea îi păru aproape normală.
— Ceea ce părea în regulă pentru ea. Avea oricum alte preocupări. Nu am făcut niciodată sex… clasic.
Dacă eu consideram asta ciudat, îmi imaginez cât de greu trebuie să-i fi fost lui Mei. Dar apoi, mi-am amintit cum arătase Crystal acolo sus pe cruce şi toată simpatia se evaporă ca prin minune.
— De ce i-ai făcut asta lui Crystal? am întrebat, îmi dădeam seama, după furia care cuprindea mințile din jurul meu, că vremea discuțiilor se apropia de sfârşit.
Mei privi dincolo de mine, dincolo de fratele meu, în altă parte decât spre liderul haitei, spre sora şi vărul victimei. Părea să se concentreze la crengile dezgolite de iarnă ale copacilor, care înconjurau iazul liniştit, cenuşiu.
— Îl iubesc pe Jason, zise. Îl iubesc. Iar ea se folosea de el şi de copilul lui. Apoi m-a chinuit pe mine. A venit aici în ziua aceea. Trecusem să-l rog pe Jason să mă ajute să fac nişte rafturi pentru magazin, dar el nu era aici. A apărut în timp ce eu eram în curte şi-i scriam lui Jason un bilețel. A început să spună… a spus lucruri îngrozitoare. Apoi, mi-a spus că trebuia să fac sex cu ea, că dacă o făceam avea să le spună tuturor celor din Hotshot şi eu aveam să pot să trăiesc acolo, iar Jason ar putea veni să trăiască cu mine. Zicea: „Copilul pe care-l port în pântece nu te excită deloc? Şi apoi… tot mai rău

şi mai rău. Haionul camionetei era lăsat, din cauza lemnului care ieşea în afară, iar ea se sprijinea cumva de el, iar eu o puteam vedea. Era… ea era… Îmi tot spunea ce fraier sunt şi că lui Jason nu avea să-i pese niciodată de mine… Şi am plesnit-o cât de tare am putut.

Dawn Norris se întoarse într-o parte, ca şi cum ar fi fost pe cale să vomite. Dar îşi strânse buzele într-o linie subţire şi se îndreptă. Jacky nu era la fel de rezistent.

— Dar nu era moartă.

Fratele meu se strădui să strecoare cuvintele printre dinţii încleştaţi.

— A sângerat pe cruce. A pierdut copilul după ce a fost ridicată.

— Îmi pare rău pentru asta, zise Mei.

Îşi luă privirea de la iaz şi de la copaci şi şi-o opri asupra lui Jason.

— Am crezut că lovitura a omorât-o, chiar am crezut. Nu aş fi lăsat-o şi să intru în casă dacă aş fi ştiut că e încă în viaţă. Nu aş fi lăsat pe nimeni altcineva să o ia. Ceea ce făcusem era suficient de rău, pentru că dorisem să moară. Dar nu am crucificat-o. Te rog să mă crezi. Indiferent ce crezi despre mine pentru că am rănit-o, nu aş fi făcut niciodată asta. M-am gândit că, dacă o duceam în altă parte, nimeni nu va crede c-ai făcut-o tu. Ştiam că ieşi în seara aceea, şi mi-am imaginat că dacă o pun în altă parte o să ai un alibi. Mi-am imaginat că aveai să petreci noaptea cu Michele.

Mei îi zâmbi lui Jason şi era o privire atât de tandră, că mi se rupse inima.

— Aşa că am lăsat-o în spatele camionetei şi am intrat în casă să beau ceva. Când am ieşit din nou, dispăruse. Nu puteam crede. M-am gândit că s-a ridicat şi a plecat. Dar nu era nici o urmă de sânge şi dispăruse şi lemnul.

— De ce la Merlotte's? întrebă Calvin, iar vocea îi păru un mârâit.

— Nu ştiu, Calvin, zise Mei.

Faţa îi era aproape sublimă din cauza uşurării de sub povara vinovăţiei, a eliberării prin mărturisirea crimei şi a dragostei pentru fratele meu.

— Calvin, ştiu că o să mor şi îți jur că nu am nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat cu Crystal după ce am intrat în casă. Nu i-am făcut chestia aia oribilă.

— Nu ştiu la ce-mi foloseşte asta, zise Calvin. Dar avem mărturisirea ta şi trebuie să începem.

— Accept asta, zise Mei. Jason, te iubesc. Dawn îşi întoarse capul o fracțiune de secundă, astfel încât privirea ei să o poată întâlni pe a mea.

— Mai bine pleci, zise. Avem treabă.

Am plecat cu puşca şi nu m-am întors să mă uit nici măcar atunci când celelalte pantere se apucară să-l sfâşie pe Mei. Puteam totuşi auzi.

După o secundă, țipetele încetară.

Am lăsat puşca lui Jason pe veranda din spate şi am plecat la muncă. Cumva, nu mai părea la fel de important să am o gardă de corp.

CAPITOLUL 16

În timp ce serveam beri şi daiquiri şi cocktailuri Vodca Collins oamenilor care se opreau la bar în drumul lor dinspre birou spre casă, am încercat să privesc din afară şi am fost uimită. Munceam de ore bune, servind şi zâmbind, şi nu cedasem deloc. Desigur, a trebuit să cer câtorva persoane să repete comenzile. Şi am trecut pe lângă Sam de două ori, iar el mi-a zis ceva şi eu nu i-am răspuns, ştiam asta, pentru că mă oprise să-mi atragă atenția. Dar dusesem farfuriile şi băuturile cerute le mesele corecte, iar bacşişurile mele erau peste medie, ceea ce însemna că fusesem amabilă şi nu uitasem nimic important.

Te descurci atât de bine, mi-am spus. *Sunt atât de mândră de tine. Trebuie să treci de asta. Poți să pleci acasă în cincisprezece minute.*

M-am întrebat câte femei şi-au spus acelaşi text: fata care ținea fruntea sus şi dansa în timp ce partenerul ei îi acorda atenție unei alte colege de clasă; femeia care nu fusese promovată la serviciu; femeia care primise un diagnostic înspăimântător şi reuşise să nu cedeze. Ştiam că şi bărbații au zile din astea.

Ei, poate nu prea mulți oameni au zile *exact* ca asta.

Bineînțeles mă gândeam la insistența ciudată a lui Mei că nu el fusese responsabil pentru ciudata crucificare a lui Crystal, în timpul căreia şi murise. Gândurile sale păreau adevărate. Şi chiar nu exista nici un motiv pentru care să refuze să mărturisească totul când deja spusese atât de mult, aflându-şi pacea sufletului. De ce ar fura-o cineva pe Crystal şi lemnul, şi să facă ceva atât de dezgustător? Trebuie să fi fost cineva care o ura foarte tare pe Crystal, sau cineva care-i ura pe Mei sau pe Jason. Era un act inuman şi m-am trezit crezând în confesiunea finală a lui Mei că nu o făcuse el.

Am fost atât de bucuroasă să plec de la muncă, încât am

condus spre casă pe pilot automat. Când aproape am ajuns la aleea care ducea spre casă, mi-am amintit că-i spusesem Ameliei cu ore în urmă că ne vedeam la Tray acasă.

Uitasem cu totul.

Aveam o scuză, dacă puneam la socoteală ce zi avusesem, dacă Amelia era bine. Dar amintindu-mi starea de rău a lui Tray şi consumul de sânge de vampir, am simțit un atac de panică.

Am privit la ceas şi am băgat de seamă că eram în întârziere cu mai mult de patruzeci şi cinci de minute. Întorcând pe următoarea alee, am condus spre oraş ca scăpată din puşcă. Încercam să mă prefac față de mine că nu sunt speriată. Nu reuşeam prea bine.

Nu erau maşini parcate în fața căsuței. Ferestrele erau întunecate. Am putut vedea bara de protecție a camionetei lui Tray ieşind din garajul din spatele casei.

Am trecut pe lângă casă şi am întors un kilometru mai sus. Confuză şi îngrijorată, m-am întors şi am parcat lângă casa lui Tray. Casa şi atelierul său se aflau la marginea oraşului Bon Temps, dar nu izolate. Tray avea un lot de vreo jumătate de acru; casa mică şi uriaşul hangar de tablă care adăpostea afacerea sa cu reparații se aflau exact lângă unele similare, care aparțineau lui Brock şi Chessie Johnson, care aveau un atelier de tapițerie. Era clar că Brock şi Chessie intraseră în casă să se culce. Luminile din living erau aprinse; în timp ce mă uitam, Chessie trase draperiile, ceea ce mulți oameni de pe aici nu prea fac.

Noaptea era întunecată şi tăcută; câinele familiei Johnson lătra, dar ăsta era singurul sunet. Era prea rece pentru corul gâzelor care uneori umpleau noaptea de viață.

M-am gândit la mai multe scenarii care ar fi putut explica aspectul de pustiu al casei.

Primul. Sângele de vampir încă mai avea efect asupra lui Tray şi o omorâse pe Amelia. Chiar acum era în casă, pe întuneric, gândindu-se cum să se sinucidă. Sau poate mă aştepta să apar, să mă poată omorî şi pe mine.

Al doilea. Tray îşi revenise după ce băuse sângele de vampir şi când Amelia apăruse la uşa lui au decis să-şi petreacă

după-amiaza ca doi porumbei. Nu ar fi fost deloc fericiți dacă-i întrerupeam.

Al treilea. Amelia trecuse pe aici, dar nu găsise pe nimeni, şi acum era din nou acasă la noi pregătind cina pentru ea şi pentru mine, pentru că se aştepta să apar dintr-o clipă într-alta. Cel puțin, asta era explicația pe care o găsisem cu privire la absența maşinii Ameliei.

Am încercat să mă gândesc la o serie mai bună de întâmplări, dar nu am putut. Am scos telefonul mobil şi am format numărul meu de acasă. Mi-am auzit vocea pe robotul telefonic. Apoi am sunat pe mobilul Ameliei. După trei apeluri, a intrat în funcțiune mesageria vocală. Nu mai aveam opțiuni fericite. Imaginându-mi că un telefon ar putea fi mai potrivit decât o bătaie în uşă, am încercat numărul lui Tray. Am putut auzi târâitul slab al telefonului sunând în casă... dar nu răspunse nimeni.

L-am sunat pe Bill. Nu m-am gândit la asta mai mult de o secundă. Pur şi simplu am făcut-o.

— Bill Compton, zise familiara voce relaxată.

— Bill, am spus, şi apoi nu am mai putut continua.

— Unde eşti?

— Stau în maşină lângă casa lui Tray Dawson.

— Vârcolacul care este proprietarul service-ului de motociclete.

— Exact.

— Vin imediat.

A ajuns în mai puțin de zece minute. Maşina sa a oprit în spatele maşinii mele. Eram oprită pe marginea drumului pentru că nu am vrut să intru pe aleea cu pietriş din fața casei.

— Sunt slabă, am zis, când a ajuns lângă mine. Nu ar fi trebuit să te sun. Dar, jur pe Dumnezeu, nu am ştiut ce altceva să fac.

— Nu l-ai sunat pe Eric. Era o simplă remarcă.

— Dura prea mult, am zis. I-am spus ce făcusem.

— Nu pot să cred că am uitat de Amelia, am recunoscut uimită de egoismul meu.

— Cred că se acceptă să uiți ceva după o astfel de zi, Sookie, zise Bill.

— Nu, nu este, am spus. Doar că... nu pot să intru acolo şi să-i găsesc morți. N-o pot face. Curajul meu tocmai s-a terminat.

Se aplecă spre mine şi mă sărută pe obraz.

— Ce mai înseamnă o persoană moartă pentru mine? zise.

Şi apoi ieşise din maşină, mişcându-se în linişte prin lumina slabă ce răzbătea pe lângă draperiile casei de alături. Ajunse la uşa din față, ascultă atent. Nu auzi nimic, am ştiut, pentru că a deschis uşa şi a intrat.

Chiar când a dispărut, mi-a sunat telefonul. Am sărit atât de sus, încât aproape am dat cu capul de tavan. Am scăpat telefonul din mână şi a trebuit să mă aplec după el.

— Alo? am spus plină de teamă.

— Hei, ai sunat? Eram la duş, spuse Amelia, iar eu m-am prăbuşit peste volan, gândindu-mă: *Mulțumesc Doamne, mulțumesc Doamne, mulțumesc Doamne.*

— Eşti bine? întrebă Amelia.

— Da, am spus. Sunt bine. Unde e Tray? E acolo cu tine?

— Nu. Am fost la el acasă, dar nu era acolo. Te-am aşteptat nițel, dar nu ai venit, aşa că mi-am imaginat că el s-a dus la doctor, iar tu ai fost reținută la muncă sau ceva de genul ăsta. M-am întors la agenția de asigurări şi am ajuns acasă cam acum treizeci de minute. Ce s-a întâmplat?

— Vin şi eu curând, am zis. Încuie uşile şi nu lăsa pe nimeni să intre.

— Uşile sunt încuiate; nu bate nimeni, zise.

— Nu mă lăsa să intru, am spus, decât dacă-ți spun parola.

— Sigur, Sookie, zise.

Mi-am dat seama că era convinsă că depăşisem limita.

— Care e parola?

— Nădragi de zână, am zis, şi cum de mi-a venit habar n-aveam.

Mi se părea foarte puțin probabil ca oricine altcineva în lume să o spună.

— Am înțeles, zise Amelia. Nădragi de zână. Bill se întorsese la maşină.

— Trebuie să închid, am zis şi am închis. Când a deschis portiera, lumina din maşină i-a dezvăluit fața. Părea tristă.

— Nu e aici, zise imediat. Dar a fost o luptă.
— Sânge?
— Da.
— Mult?
— Ar putea fi încă în viață. După cum mirosea, nu cred că era tot al lui.
Umerii mi se lăsară.
— Nu ştiu ce să fac, am recunoscut, şi m-am simțit aproape bine să o spun cu voce tare. Nu ştiu unde să mă duc să-l găsesc sau cum să-l ajut. Se presupune că ar trebui să fie garda mea de corp. Dar noaptea trecută a ieşit în pădure şi s-a întâlnit cu o femeie care a zis că e noua ta iubită. I-a dat ceva de băut. Era sânge alterat de vampir şi l-a făcut să se simtă rău. Am privit spre Bill. Poate l-a luat de la Bubba. Nu l-am văzut ca să-l întreb. Sunt oarecum îngrijorată pentru el.
Ştiam că Bill mă putea vedea mult mai clar decât îl vedeam eu pe el. Mi-am desfăcut mâinile a neputință. O cunoştea pe femeia aceea?
Bill se uită la mine. Gura îi schiță un zâmbet mai degrabă amar.
— Nu mă văd cu nimeni, zise.
Am decis să ignor cu totul partea emoțională. Nu aveam timp sau energie în seara asta. Avusesem dreptate când mă îndoisem de identitatea misterioasei femei.
— Aşadar era cineva care putea pretinde că e un adorator al colților, cineva suficient de convingător încât să nu-i trezească suspiciuni lui Tray, cineva care-l putea vrăji ca să bea sângele.
— Bubba nu are prea mult bun-simț, zise Bill. Chiar dacă magia zânelor nu funcționează asupra vampirilor, nu cred că el ar fi greu de păcălit.
— L-ai văzut în seara asta?
— A venit la mine să pună băuturi în răcitor, dar părea slăbit şi dezorientat. După ce a băut vreo două sticle de Sângeadevărat, a părut mai bine. Ultima dată când l-am văzut mergea prin cimitir spre casa ta.
— Cred că ar fi mai bine să mergem acolo.
— Te urmez.
Bill se duse la maşina lui şi am pornit spre casa mea. Dar Bill

a prins stopul de la intersecția dintre autostradă şi Hummingbird Road, iar eu am avut în fața lui un avans de câteva secunde. Am tras în spatele casei, care era bine luminată. Amelia nu-şi făcuse niciodată griji că nu ar avea cu ce plăti factura de electricitate; îmi venea uneori să plâng când mergeam în urma ei şi stingeam bec după bec.

Am ieşit din maşină şi m-am grăbit spre treptele verandei din spate, gata să strig „nădragi de zână!" când Amelia avea să vină la uşă. Bill urma să fie acolo în mai puțin de un minut, şi am fi putut face un plan ca să-l găsim pe Tray. Când Bill va ajunge aici, o să-l verifice pe Bubba; eu nu puteam merge în pădure. Eram mândră de mine că nu mă grăbisem printre copaci ca să găsesc vampirul.

Aveam atât de multe la care să mă gândesc, încât nu m-am gândit la cel mai evident pericol.

Nu există nici o scuză pentru lipsa mea de atenție la detalii.

O femeie singură trebuie să fie atentă, iar o femeie care a avut parte de experiențele prin care am trecut eu are un motiv în plus să fie atentă atunci când există unele semnale de alarmă. Lumina de siguranță era aprinsă la casă, iar curtea din spate părea normală, e adevărat. Am zărit-o chiar şi pe Amelia în bucătărie, prin fereastră. M-am grăbit la uşa din spate, cu geanta atârnată de umăr, cu săpăliga şi pistoalele cu apă în ea şi cu cheile în mână.

Dar în întuneric se pot ascunde multe lucruri şi nu e nevoie decât de un moment de neatenție pentru ca o capcană să se închidă.

Am auzit câteva cuvinte într-o limbă pe care nu am recunoscut-o, dar pentru o secundă m-am gândit *bombăne,* şi nu mi-am putut imagina ce ar fi putut bombăni bărbatul din spatele meu; eram pe cale să pun piciorul pe prima treaptă a verandei.

Şi apoi nu am mai ştiut nimic.

CAPITOLUL 17

AM crezut că mă aflu într-o peşteră. Părea a fi o peşteră: rece, umedă. Şi zgomotele erau ciudate.

Gândurile mele erau oricum, numai rapide nu. Senzația că e ceva în neregulă se ridică la suprafața conştiinței mele cu o certitudine surprinzătoare. Nu eram acolo unde ar fi trebuit să fiu şi nu trebuia să fiu oriunde aş fi fost. În acel moment, acestea păreau a fi două gânduri separate.

Cineva mă pocnise în cap.

M-am gândit la asta. Capul nu mă durea: îl simțeam greu, ca şi cum aş fi avut o răceală urâtă şi pe deasupra aş fi folosit un decongestionant nazal puternic. Aşa că am tras concluzia (cu viteza unei broaşte țestoase), că am fost pocnită mai degrabă cu magie decât fizic. Rezultatul era cam acelaşi. Mă simțeam ca naiba şi mi-era teamă să-mi deschid ochii. În acelaşi timp, voiam foarte tare să ştiu cine era în acelaşi spațiu cu mine. M-am adunat şi mi-am ridicat pleoapele. Am zărit imaginea unei fețe minunate şi indiferente, şi apoi pleoapele mi se închiseră din nou. Păreau să lucreze după propriul lor program.

— Îşi revine, zise cineva.

— Super, putem să ne distrăm, zise o altă voce. Asta nu suna deloc promițător. Şi nu credeam că distracția avea să fie ceva de care să mă bucur şi eu.

Mi-am imaginat că aveam să fiu salvată foarte curând şi că asta ar fi perfect.

Dar cavaleria nu năvăli. Am oftat şi mi-am forțat ochii să se deschidă din nou. De data aceasta pleoapele rămaseră ridicate, şi la lumina unei torțe – una adevărată, o torță care ardea, cinstită – mi-am studiat răpitorii. Unul era o zână de sex masculin. Era la fel de frumos ca şi fratele lui Claudine, Claude, şi aproape la fel de fermecător – adică deloc. Avea părul negru la fel ca al lui Claude, şi trăsături frumoase şi un

corp lucrat, tot la fel cu Claude. Dar fața sa nu putea nici măcar să pară interesată de mine. Claude era capabil măcar să se prefacă atunci când o cereau circumstanțele.

M-am uitat la răpitorul Numărul Doi. Cu greu ar fi putut părea mai promițătoare. Şi ea era o zână, şi din acest motiv era minunată, dar nu părea să fie mai bună sau mai iubitoare de distracție decât partenerul ei. În plus, purta un costum mulat, sau ceva foarte asemănător, şi arăta bine în el, ceea ce în sine era suficient să mă facă să o urăsc.

— O avem pe tipa care trebuie, zise Numărul Doi. Târfa iubitoare de vampiri. Cred că aia tunsă scurt era ceva mai atrăgătoare.

— Ca şi cum vreuna dintre ființele umane ar putea fi cu adevărat atrăgătoare, zise Numărul Unu.

Nu era destul că fusesem răpită; trebuia să fiu şi insultată. Deşi cuvintele lor erau ultimul lucru care ar fi trebuit să mă îngrijoreze, o mică sclipire de furie se aprinse în pieptul meu. *Țineți-o tot aşa, ticăloşilor,* m-am gândit. *Stați numai până pune străbunicul meu mâna pe voi.*

Am sperat că nu-i răniseră pe Amelia şi pe Bubba.

Am sperat că Bill era bine.

Am sperat că-i sunase pe Eric şi pe străbunicul meu.

Aveam cam multe speranțe. Că tot eram în zona dorințelor, mi-am dorit ca Eric să fie pe aceeaşi lungime de undă cu suferința mea foarte mare şi cu frica mea cât se poate de reală. Putea să dea de mine prin intermediul emoțiilor? Asta ar fi fost minunat, pentru că sigur aveam o mulțime. Asta era cea mai nasoală situație în care mă aflasem vreodată. Cu ani în urmă, când Bill şi cu mine făcusem schimb de sânge, mi-a spus că avea să fie capabil să dea de mine oriunde. Speram că spusese adevărul şi mai speram că abilitatea nu-i dispăruse cu timpul, îmi doream să fiu salvată de oricine. Curând.

Numărul Unu mă apucă de subraț şi mă ridică în poziție aşezată. Pentru prima dată, mi-am dat seama că mâinile îmi erau amorțite. Am privit în jos şi am văzut că erau legate cu un şnur de piele. Acum eram sprijinită de zid şi am putut vedea că nu eram într-o peşteră. Eram într-o casă abandonată. Exista o gaură în acoperiş şi puteam vedea stelele prin ea. Mirosul de

igrasie era puternic, aproape sufocant, şi sub el se simțea mirosul lemnului şi tapetului putrezite. În cameră nu era nimic în afară de geanta mea, care fusese aruncată într-un colț, şi o fotografie veche, înrămată, care atârna strâmbă pe zidul din spatele celor două zâne. Fotografia fusese făcută afară, probabil în 1920 sau 1930, şi reprezenta o familie de negri îmbrăcați de gală pentru aventura fotografiei. Păreau a fi o familie de fermieri. Măcar mai eram încă în lumea mea, mi-am imaginat, deşi probabil nu pentru multă vreme.

Cât mai puteam, le-am zâmbit Numărului Unu şi Numărului Doi.

— Străbunicul meu are să vă omoare, am spus. Am reuşit chiar să par veselă şi fericită la această perspectivă.

— Stați să vedeți.

Unu râse, aruncându-şi părul pe spate cu gestul unui manechin.

— Nu o să ne găsească niciodată. Mai degrabă are să cedeze şi să renunțe, decât să te vadă ucisă încet şi dureros. Îi *iuuuubeşte* pe oameni.

Doi zise:

— Ar fi trebuit să treacă în tărâmurile verii cu multă vreme în urmă. Interacțiunea cu oamenii are să ne ucidă chiar mai repede decât murim deja. Breandan are să ne sigileze. O să fim în siguranță. Niall nu mai e valabil.

Ca şi cum ar fi expirat la raft sau ceva de genul ăsta.

— Spuneți-mi că aveți un şef, am zis. Spuneți-mi că nu sunteți voi creierul operațiunii.

Eram oarecum conştientă că eram serios confuză, probabil, ca urmare a vrăjii care mă scosese din joc, dar faptul că ştiam că nu sunt eu însămi nu părea să mă facă să mă opresc din vorbit, ceea ce era chiar păcat.

— Îi suntem loiali lui Breandan, spuse Unu mândru, ca şi cum asta ar fi clarificat totul pentru mine.

În loc să leg cuvintele lor de inamicul străbunicului meu, mi l-am imaginat pe Brandon cu care am fost în şcoală, care era fundaş în echipa de fotbal. Mersese la Louisiana Tech şi apoi intrase în forțele aeriene.

— Nu mai e în armată? am întrebat.

Se uitară la mine neînțelegând nimic. Nu îi puteam învinovăți pentru asta.

— Armata cui? întrebă Doi.

Încă îi purtam ranchiună pentru că spusese că sunt o târfă şi m-am decis să nu vorbesc cu ea.

— Şi, care-i programul? l-am întrebat pe Unu.

— Aşteptăm să primim veşti de la Niall, care va răspunde cererilor lui Breandan, zise. Breandan ne va izola în Țara Magică, şi nu vom mai avea niciodată de-a face cu cei ca tine.

În acel moment, asta părea a fi un plan excelent, şi temporar am fost de partea lui Breandan.

— Şi Niall nu vrea să se întâmple asta? am zis, încercând să nu-mi tremure vocea.

— Nu, vrea să-i viziteze pe cei ca tine. În timp ce Fintan a ascuns existența ta şi a fratelui tău, Niall s-a comportat civilizat, dar când l-am eliminat pe Fintan...

— Bucată cu bucată, zise Doi şi râse.

— A fost capabil să găsească suficientă informație ca să dea de urma ta. Şi la fel am făcut şi noi. Într-o zi am găsit casa fratelui tău şi afară, într-o camionetă, era un cadou. Am decis să ne distrăm puțin cu el. Am urmărit mirosul tău până acolo unde lucrezi şi am lăsat monstrul care era soția fratelui tău afară s-o vadă toți. Acum o să ne distrăm cu tine. Breandan a spus că putem face ce vrem, mai puțin să te omoram.

Poate gândurile mele încetinite prinseseră puțină viteză. Am înțeles că îl sprijineau pe inamicul străbunicului meu şi că-l omorâseră pe bunicul Fintan şi o crucificaseră pe biata Crystal.

— N-aş face asta dacă aş fi în locul vostru, am spus, destul de disperată. Să mă răniți, vreau să zic. Pentru că, în fond, ce se întâmplă dacă Breandan nu primeşte ce vrea? Dacă Niall învinge?

— În primul rând, e puțin probabil, zise Doi. Zâmbi. Plănuim să câştigăm, şi plănuim să ne distrăm *grozav.* Mai ales dacă Niall vrea să te vadă; cu siguranță va cere o dovadă că eşti în viață înainte să se predea. Trebuie să te păstrăm în viață, dar, cu cât va fi mai mare chinul tău, cu atât se va sfârşi războiul mai repede.

Avea gura plină de cei mai lungi şi mai ascuțiți dinți pe care-i văzusem vreodată. Unii dintre ei aveau vârfurile îmbrăcate în metal argintiu. Arătau oribil.

La vederea acelor dinți, acelor dinți îngrozitori care străluceau, am scăpat de ultimele rămăşițe din magia pe care o aruncaseră asupra mea, ceea ce era chiar păcat.

Ora următoare, care a fost cea mai lungă din viața mea, am devenit complet lucidă.

Mi s-a părut uimitor – şi absolut şocant – că puteam simți o astfel de durere şi că nu mor din cauza ei.

Aş fi fost bucuroasă să mor.

Ştiam o mulțime de lucruri despre oameni, din moment ce priveam în mințile lor în fiecare zi, dar nu ştiam prea multe despre civilizația zânelor. Credeam că Numărul Unu şi Numărul Doi erau într-o echipă numai a lor. Nu-mi puteam imagina că străbunicul meu ar fi început să râdă atunci când am început să sângerez. Şi speram că nu-i făcea plăcere să cresteze oamenii cu un cuțit, aşa cum făceau Unu şi Doi.

Citisem cărți în care o persoană care era torturată se afla „în altă parte" în timpul chinurilor. Am făcut tot ce am putut ca să găsesc un loc în care să mă refugiez mental, dar am rămas chiar acolo în cameră. M-am concentrat asupra fețelor hotărâte ale familiei de fermieri din fotografie, şi aş fi vrut să nu fie atât de prăfuită încât să-i pot vedea mai clar. Aş fi vrut ca fotografia să stea dreaptă. Ştiam că familia ar fi fost îngrozită de lucrurile la care asistau acum.

În momentele în care cele două zâne nu-mi făceau rău, îmi era foarte greu să cred că eram trează şi că asta se întâmpla într-adevăr. Tot speram că sufeream din cauza vreunui vis absolut îngrozitor şi că mă voi trezi din el, mai degrabă mai devreme decât mai târziu. Ştiusem de la o vârstă foarte fragedă că există cruzime în lume – credeți-mă, aflasem asta – dar încă eram şocată că aceste Creaturi chiar se *simțeau bine.* Eu nu însemnam nimic pentru ele – nu aveam identitate. Erau complet indiferente față de planurile pe care le aveam în viață, față de plăcerile de care speram să mă bucur. Aş fi putut fi la fel de bine un cățel abandonat sau o broască prinsă lângă iaz.

Că eu însămi mă puteam gândi ca astea să se întâmple unui

cățel sau unei broaşte era oribil.

— Nu e ea fata celor pe care i-am ucis? o întrebă Unu pe Doi în timp ce eu țipam.

— Da. Au încercat să conducă prin apă în timpul viiturii, spuse Doi pe tonul cuiva care rememorează ceva plăcut. Apă! Când bărbatul avea sânge pe linia celor din văzduh! Au crezut că o să-i apere conserva aceea de tablă.

— Spiritele apei au fost fericite să-i tragă în adâncuri, spuse Unu.

Părinții mei nu muriseră în accident. Fuseseră omorâți. Chiar şi prin durerea pe care o simțeam am reținut asta, deşi în acel moment era dincolo de puterile mele să am vreun sentiment față de asta.

Am încercat în mintea mea să vorbesc cu Eric, în speranța că m-ar fi putut găsi prin intermediul legăturii noastre. M-am gândit la singurul telepat adult pe care-l ştiam, Barry, şi i-am trimis mesaje – deşi ştiam al naibii de bine că eram mult prea departe unul de celălalt ca să ne transmitem gândurile. Spre ruşinea mea, spre sfârşitul acelei ore, m-am gândit chiar să-l contactez pe micuțul meu văr, Hunter. Ştiam, totuşi, nu numai că Hunter era prea mic ca să înțeleagă, dar... nici nu-i puteam face asta unui copil.

Am renunțat să mai sper şi am aşteptat moartea.

În timp ce ei făceau sex, m-am gândit la Sam şi la cât de fericită aş fi fost dacă l-aş fi putut vedea acum. Voiam să rostesc numele cuiva care mă iubea, dar eram prea răguşită de la atâta țipat.

M-am gândit la răzbunare. Voiam ca Unu şi Doi să moară, îmi doream atât de tare, încât îmi ardeau măruntaiele. Speram ca cineva, oricare dintre prietenii mei supranaturali – Claude şi Claudine, Niall, Alcide, Bill, Quinn, Tray, Pam, Eric, Calvin, Jason – să-i sfâşie pe cei doi, bucată cu bucată. Poate că restul zânelor se puteau ocupa de ei la fel de mult ca şi ei de mine.

Unu şi Doi spuseseră că Breandan voia ca ei să nu mă omoare, dar nu era nevoie să fii telepat ca să-ți dai seama că nu vor fi în stare să se abțină. Aveau să fie luați de valul distracției, aşa cum se întâmplase şi în cazul lui Fintan şi al lui Crystal, şi nu mă vor putea repara.

Eram sigură că urma să mor.
Am început să am halucinații. Am crezut că l-am văzut pe Bill, ceea ce nu avea sens. El era probabil în curtea din spatele casei mele, întrebându-se pe unde umblam. Era în lumea care *avea sens.* Dar puteam jura că l-am văzut strecurându-se în spatele creaturilor, care se distrau făcându-şi de lucru cu nişte brice. Avea degetul dus la buze, ca şi cum mi-ar fi spus să tac din gură. Din moment ce nu era aici, iar gâtul meu era prea rănit ca să mai pot vorbi (nu mai puteam scoate nici măcar un țipăt decent), asta era uşor. O umbră neagră îl urma, o umbră care avea deasupra o mică flacără.
Doi mă înțepă cu un cuțit ascuțit pe care-l scosese din cizmă, un cuțit care strălucea ca dinții ei. Amândoi se aplecară spre mine ca să-mi vadă reacția. Am putut doar să scot un sunet aspru. Fața îmi era acoperită de lacrimi şi sânge.
— Broscuța orăcăie, zise Unu.
— Ascult-o. Orăcăie, broscuțo. Orăcăie pentru noi.
Am deschis ochii şi am privit într-ai ei, privind-o direct pentru prima dată după multe minute lungi. Am înghițit şi mi-am adunat toată puterea care-mi mai rămăsese.
— O să muriți, am spus foarte sigură.
Dar o mai spusesem şi înainte, şi nu mi-au dat mai multă atenție acum decât o făcuseră prima dată.
Mi-am forțat buzele să zâmbească.
Masculul a avut suficient timp să pară uimit înainte ca ceva strălucitor să scânteieze între capul şi umerii săi. Apoi, spre intensa mea plăcere, era tăiat în două bucăți, iar eu eram acoperită de un val de sânge proaspăt. Se scurse peste mine, înecând sângele deja uscat de pe pielea mea. Dar ochii nu îmi fură acoperiți, aşa că am putut vedea o mână albă apucând gâtul lui Doi, ridicând-o, învârtind-o, iar şocul ei fii cât se poate de satisfăcător atunci când dinți aproape la fel de ascuțiți ca ai ei îi sfâşiară gâtul lung.

CAPITOLUL 18

NU MĂ AFLAM LA SPITAL.

Dar eram într-un pat, nu al meu. Şi eram puţin mai curată decât înainte şi bandajată şi aveam dureri mari; de fapt, aveam dureri absolut îngrozitoare. Partea în care eram mai curată şi bandajată – oh, era o stare grozavă. Partea cealaltă, durerea – ei bine, asta era de aşteptat, de înţeles. Cel puţin nu încerca nimeni să mă rănească mai mult decât fusesem deja. Aşa că m-am decis că mă simţeam excelent.

Aveam câteva goluri în memorie. Nu-mi puteam aminti ce se întâmplase între momentul în care eram în cocioaba dărăpănată şi momentul în care mă aflam acum; îmi aminteam frânturi de acţiune, sunetul vocilor, dar nu aveam nici o poveste coerentă care să le lege. Mi-am amintit cum s-a desprins capul lui Unu, şi ştiam că Doi a fost muşcată de cineva. Speram că era la fel de moartă ca şi Unu.

Dar nu eram sigură. Chiar îl văzusem pe Bill? Ce era cu umbra din spatele lui?

Am auzit un *clic, clic, clic.* Am întors capul foarte încet. Claudine, naşa mea zână, stătea lângă pat şi tricota.

Imaginea lui Claudine tricotând era la fel de suprarealistă ca şi imaginea lui Bill apărând în peşteră. Am decis să adorm din nou, o retragere laşă, dar credeam că am dreptul.

— O să fie bine, zise doctoriţa Ludwig. Capul ei apăru la marginea patului meu, ceea ce-mi spuse sigur că nu eram într-un pat modern de spital.

Dr. Ludwig se ocupă de cazurile care nu pot fi duse la un spital obişnuit pentru oameni, pentru că personalul ar lua-o la goană urlând la vederea lor sau laboratorul nu ar putea să le analizeze sângele. Am putut vedea părul aspru al doctoriţei Ludwig în timp ce se îndrepta dinspre pat spre uşă. Ea are o voce gravă. Suspectam că e un hobbit – nu chiar, dar sigur

arăta ca unul. Deşi purta pantofi, nu-i aşa? Am petrecut câteva momente încercând să-mi amintesc dacă-i zărisem măcar picioarele.

— Sookie, zise, ochii ei apărând la cotul meu. Îşi fac efectul medicamentele?

Nu ştiam dacă aceasta era a doua sa vizită sau leşinasem pentru câteva momente.

— Nu mai am dureri atât de mari, am spus, iar vocea îmi era răguşită şi pierită. Încep să mă simt oarecum amorțită. Asta e… excelent.

Încuviință.

— Da, zise. Luând în calcul că eşti o ființă umană, eşti foarte norocoasă.

Amuzant. Mă simțeam mai bine decât atunci când fusesem în cocioabă, dar nu puteam spune că mă simțeam norocoasă. Am încercat să adun puțină recunoştință pentru norocul meu. Nu era nici un pic care să poată fi adunată. Era complet epuizată. Emoțiile îmi erau la fel de afectate ca şi corpul.

— Nu, am spus.

Am încercat să clatin capul, dar nici măcar analgezicele nu puteau să ascundă faptul că gâtul mă durea prea tare pentru a mă putea mişca. Mă sugrumaseră de mai multe ori.

— Nu eşti moartă, sublinie doctorița Ludwig.

Dar am fost al naibii de aproape; oarecum trecusem peste linie. Salvarea venise la momentul oportun. Dacă aş fi fost eliberată înainte de acel moment, aş fi râs tot drumul până la clinica supranaturală, sau ce-o fi fost. Dar privisem moartea prea de aproape – suficient de aproape ca să-i văd porii de pe față – şi suferisem prea mult. Nu aveam să dau înapoi de data asta.

Emoțional şi fizic fusesem ciopârțită şi lovită şi ciupită şi muşcată până devenisem o suprafață aspră, dureroasă. Nu ştiam dacă voi mai reuşi să ajung la starea de dinainte de răpire. I-am spus asta în cuvinte mult mai simple doctoriței.

— Sunt morți, dacă asta te ajută, zise ea.

Da, într-adevăr, asta ajuta puțin. Speram că nu-mi imaginasem partea aceea; mi-era puțin teamă că moartea lor fusese o fantezie încântătoare.

— Străbunicul tău l-a decapitat pe Lochlan, zise. Deci el era Unu.

— Iar vampirul Bill Compton i-a sfâşiat beregata surorii lui Lochlan, Neave.

Ea fusese Doi.

— Unde e Niall acum? am întrebat.

— Se pregăteşte de război, zise ea supărată. Gata cu negocierile, gata cu şantajul pentru avantaje. Acum e doar moarte.

— Bill?

— A fost grav rănit, spuse micuța doctoriță. L-a lovit cu lama cuțitului înainte să sângereze de moarte. Şi l-a muşcat şi ea. Cuțitul ei era cu argint, şi vârfurile dinților erau îmbrăcate şi ele. I-a pătruns în corp.

— O să se facă bine, am zis. Ea ridică din umeri.

Am crezut că inima o să mi se facă fărâme. Nu puteam privi în față situația asta îngrozitoare.

M-am străduit să mă gândesc la altceva în afara lui Bill.

— Şi Tray? El e aici?

Mă privi un moment în tăcere.

— Da, zise în cele din urmă.

— Trebuie să-l văd. Şi pe Bill.

— Nu. Nu te poți mişca. Bill doarme pentru că e ziuă. Eric vine în seara asta, de fapt în vreo două ore, şi mai aduce cel puțin un vampir cu el. Asta o să fie de folos. Vârcolacul este prea rănit ca să-l deranjezi.

Nu am reținut asta. Mintea mea o luase înainte. Era o cursă destul de înceată, dar gândeam ceva mai clar.

— Ştii dacă l-a anunțat cineva pe Sam? Cât am fost leşinată? Cât am lipsit de la muncă?

Doctorița ridică din umeri.

— Nu ştiu. Cred că da. El pare să afle tot.

— Bine.

Am încercat să-mi schimb poziția, am gemut.

— O să trebuiască să merg la baie, am avertizat-o.

— Claudine, zise doctorița Ludwig, iar verişoara mea puse deoparte tricotajul şi se ridică din balansoar.

Pentru prima dată am observat că minunata mea naşă-zână

arăta ca şi cum cineva ar fi încercat să o împingă printr-un aparat de rindeluit lemnul. Brațele dezgolite îi erau acoperite cu zgârieturi, julituri şi tăieturi. Fața îi era un dezastru. Îmi zâmbi, dar era un zâmbet dureros.

Când m-a ridicat în brațe, am simțit că face un efort. În mod normal, Claudine ar fi putut ridica un vițel mare fără nici un fel de probleme.

— Îmi pare rău, am spus. Nu pot merge. Sunt sigură.

— Nu te gândi la asta, zise Claudine. Vezi, aproape am ajuns.

Când misiunea noastră fu îndeplinită, mă ridică şi mă duse înapoi în pat.

— Ce ai pățit? am întrebat-o.

Doctorița Ludwig plecase fără să mai spună ceva.

— Am nimerit într-o ambuscadă, zise cu vocea sa plăcută. Nişte elfi şi o zână. Lee se numea.

— Bănuiesc că erau aliații lui Breandan ăsta? încuviință, după care-şi luă andrelele şi lucrul.

Chestia la care lucra părea a fi un pulover mic. M-am întrebat dacă era pentru un elf.

— Au fost, zise. Acum sunt bucăți de oase şi came.

Păru destul de încântată.

Claudine nu avea să devină înger în ritmul ăsta. Nu eram prea sigură de cum mergea treaba, dar să reduci alte ființe la părțile lor componente probabil că nu era cea mai bună cale.

— Bine, am zis. Cu cât mai mulți susținători de-ai lui Breandan îşi găseau naşul, cu atât mai bine. L-ai văzut pe Bill?

— Nu, zise Claudine, în mod evident, deloc interesată.

— Unde e Claude? am întrebat. E bine?

— E cu bunicul, zise, şi pentru prima dată păru îngrijorată. Încearcă să-l găsească pe Breandan. Bunicul îşi imaginează că dacă elimină sursa, susținătorii lui Breandan n-or să aibă de ales decât să oprească războiul şi să-i jure credință.

— Oh, am zis. Şi tu de ce nu ai mers?

— Te păzesc pe tine, zise simplu. Cel puțin tu crezi că am ales partea cea mai puțin periculoasă. Sunt sigură că Breandan încearcă să găsească acest loc. Probabil e foarte furios. Trebuie să vină în lumea oamenilor pe care o urăşte

atât de mult, acum, că ucigaşii săi de casă sunt morți. Îi iubea pe Neave şi Lochlan. Erau cu el de secole şi amândoi erau iubiții săi.

— Bleah, am zis din inimă sau, poate, din străfundul stomacului meu. Oh, *bleah.*

Nici nu mă puteam gândi la ce dragoste puteau face. Ceea ce văzusem nu părea a fi dragoste.

— Şi nu te-aş acuza niciodată că alegi cel mai mic pericol, am spus după ce am depăşit momentul de greață. Toată lumea asta e periculoasă.

Claudine îmi aruncă o privire atentă.

— Ce fel de nume e Breandan? am întrebat după un moment în care am urmărit cum andrelele zânei se mişcau cu viteză şi mândrie.

Nu eram sigură cum va ieşi puloverul verde şi pufos, dar efectul era bun.

— Irlandez, zise. Toți cei mai bătrâni din partea asta de lume sunt irlandezi. Claude şi cu mine aveam nume irlandeze. Mi se părea idiot. De ce să nu ne facem o plăcere? Nimeni nu poate scrie aceste nume şi nu le poate pronunța corect. Fostul meu nume sună ca o pisică scuipând un ghem de blană.

Am rămas tăcute câteva minute.

— Pentru cine e pulovăraşul? O să ai o mică comoară? am întrebat cu noua mea voce şuierătoare şi şoptită.

Încercam să par glumeață, dar scoteam nişte sunete oribile.

— Da, zise ridicând capul să se uite la mine. Ochii îi străluceau. O să am un copil. Un copil-zână pursânge.

Eram uimită, dar am încercat să ascund asta cu cel mai minunat zâmbet pe care mi-l puteam lipi pe față.

— Oh, asta-i grozav! am zis.

M-am întrebat dacă ar fi nepoliticos să mă interesez de identitatea tatălui. Probabil.

— Da, zise serioasă. E minunat. Nu suntem o rasă prea fertilă, iar cantitatea uriaşă de fier din lume ne-a scăzut şi mai mult natalitatea. Numărul nostru scade cu fiecare secol. Sunt foarte norocoasă. Este unul dintre motivele pentru care nu mă culc cu oameni, deşi uneori mi-aş dori asta; sunt delicioşi unii dintre ei. Dar detest să pierd un ciclu fertil cu un om.

Întotdeauna presupusesem că dorința ei de a ajunge la statutul de înger era cea care o împiedica pe Claudine să se culce cu numeroşii ei admiratori.

— Aşadar, tatăl e zână, am spus, oarecum învârtindu-mă în jurul subiectului paternității. Ați ieşit împreună?

Claudine râse.

— Ştiam că e perioada mea fertilă. Ştiam că e un tip fertil; nu eram prea înrudiți. Am descoperit că ne plăceam.

— O să te ajute să creşti copilul?

— Oh, da, o să fie acolo ca să-l păzească atunci când e mic.

— Pot să-l cunosc şi eu? am întrebat.

Eram chiar încântată de fericirea lui Claudine, într-un fel oarecum ciudat şi îndepărtat.

— Bineînțeles – dacă vom câştiga războiul şi trecerea dintre lumi va fi deschisă. El stă mai mult în Țara Magică, zise Claudine. Nu e prea amator de companie umană.

Spuse asta ca şi cum ar fi zis că e alergic la pisici.

— Dacă iese cum vrea Breandan, Țara Magică va fi închisă şi tot ce am construit în această lume va dispărea. Lucrurile minunate pe care oamenii le-au inventat şi pe care noi le putem folosi, banii pe care i-am făcut ca să finanțăm aceste invenții... toate se vor duce. Este atât de grozav să fii cu oamenii. Ne dau atâta energie, atât de multe emoții încântătoare. Sunt pur şi simplu... amuzanți.

Acest nou subiect era destul de plăcut, dar mă durea gâtul şi când nu am putut răspunde, Claudine îşi pierdu interesul pentru discuție. Deşi se întoarse la tricotatul ei, am fost alarmată să constat că, după câteva minute, deveni tot mai tensionată şi atentă. Am auzit zgomote pe hol, ca şi cum oamenii s-ar fi mişcat în grabă prin clădire. Claudine se ridică şi se îndreptă spre uşa îngustă a camerei ca să vadă ce se întâmplă. A treia oară, trânti uşa şi o încuie. Am întrebat-o ce se întâmpla.

— Necazuri, zise. Şi Eric.

Unul şi acelaşi lucru, m-am gândit.

— Mai sunt şi alți pacienți aici? E ca un fel de spital?

— Da, zise. Dar Ludwig şi ajutoarele sale evacuează pacienții care pot merge.

Presupusesem că avusesem parte de teamă câtă puteam suporta, dar emoțiile mele începură să reînvie pe măsură ce absorbeam tensiunea ei.

Cam o jumătate de oră mai târziu, a ridicat capul şi mi-am dat seama că asculta.

— Vine Eric, zise. O să trebuiască să te las cu el. Eu nu-mi pot ascunde mirosul aşa cum poate bunicul.

Se ridică şi descuie uşa. O deschise larg.

Eric intră fără să facă nici un zgomot; acum mă uitam la uşă şi în minutul următor stătea în cadrul ei. Claudine îşi adună lucrurile şi ieşi din cameră păstrând distanța față de Eric cât de mult o permitea camera. Nările lui fremătară la mirosul delicios al zânei. Apoi aceasta dispăru, iar Eric fu lângă pat, privind în jos către mine. Nu mă simțeam fericită sau mulțumită, aşa că ştiam că şi legătura slăbise, măcar temporar. Fața mă durea atât de tare când mi-am schimbat expresia, că mi-am dat seama că e acoperită cu julituri şi tăieturi. Vederea ochiului stâng îmi era îngrozitor de încețoşată. Nu aveam nevoie de o oglindă care să-mi spună cât de groaznic arătam. În acel moment, pur şi simplu nu-mi păsa.

Eric încercă să nu lase furia să i se citească pe chip, dar nu-i ieşi.

— Ale dracului *zâne,* zise, şi buzele îi dezveliră dinții într-un mârâit.

Nu-mi puteam aminti să-l fi auzit pe Eric înjurând până acum.

— Moarte acum, am şoptit, încercând să reduc la minim cuvintele.

— Da. Au scăpat prea ieftin cu o moarte rapidă. Am încuviințat (cât de mult am putut), dându-i dreptate din toată inima. De fapt, aş fi dat mult să le pot învia doar pentru a le putea ucide mai lent.

— O să mă uit la rănile tale, zise Eric. Nu voia să mă sperie.

— Bine, am şoptit, dar ştiam că priveliştea va fi destul de dezgustătoare.

Ceea ce văzusem când mi-am ridicat cămaşa în baie arăta atât de rău, încât nu am avut nici o dorință să mă examinez

mai departe.

Cu o îndemânare deosebită, Eric dădu la o parte cearşafurile şi pătura. Purtam o cămaşă de noapte obişnuită în orice spital – ai fi crezut că într-un spital pentru fiinţe supranaturale ai putea găsi ceva mai exotic – şi bineînţeles se oprea mai sus de genunchi. Peste tot pe picioarele mele erau urme de muşcături – urme adânci de muşcături. În unele locuri lipsea carnea. Când mă uitam la picioarele mele, gândul îmi fugea la Săptămâna Rechinilor de pe Discovery Channel.

Ludwig le bandajase pe cele mai grave şi eram sigură că existau multe copci sub tifonul alb. Eric rămase absolut nemişcat un lung moment.

— Ridică-ţi cămaşa, spuse.

Când îşi dădu seama că mâinile îmi erau mult prea slăbite pentru a face asta, m-a ajutat el.

Atacatorii se ocupaseră mai ales de părţile moi, iar asta era foarte neplăcut, actualmente chiar dezgustător. Nu am mai putut privi, după ce am aruncat o privire rapidă. Am închis ochii, ca un copil care a nimerit să privească la un film de groază. Nici nu era de mirare că durerea era atât de mare. Nu voi mai fi niciodată aceeaşi persoană, fizic sau mental.

După un lung moment, Eric mă acoperi şi zise:

— Mă întorc într-un minut, şi l-am auzit ieşind din cameră.

Se întoarse rapid cu două sticle de Sângeadevărat. Le puse pe podea lângă pat.

— Dă-te mai încolo, zise, şi eu m-am uitat la el, confuză.

— Dă-te mai încolo, spuse din nou cu nerăbdare şi puse o mână pe spatele meu şi pe cealaltă sub genunchi şi mă mută cu uşurinţă la cealaltă margine a patului.

Din fericire, era mult mai larg decât un pat obişnuit de spital şi nu trebuia să mă întorc pe o parte ca să-i fac loc.

Eric zise:

— Am să te hrănesc.

— Ce?

— Am să-ţi dau sânge. Altfel, o să ai nevoie de săptămâni ca să te vindeci. Nu avem atâta timp la dispoziţie.

Părea o constatare atât de brutală, încât am simţit cum în cele din urmă mi se relaxează umerii. Nu îmi dădusem seama

cât de rănită fusesem.
Eric se muşcă de încheietură şi apoi o apropie de buzele mele.
— Ia, zise, ca şi cum nu ar fi existat nici o posibilitate ca eu să refuz.
Îşi strecură mâna liberă sub gâtul meu ca să-mi ridice capul. Asta nu avea să fie amuzant sau erotic, ca o muşcătură uşoară în timpul sexului. Şi, pentru un moment, mi-am pus întrebări despre faptul că acceptasem asta fără să am nici cea mai mică îndoială. Dar zisese că nu avem timp. La un anume nivel, ştiam ce vrea să zică, dar la alt nivel eram prea slăbită ca să fac mai mult decât să consider timpul ca un fapt trecător şi irelevant.
Am deschis gura şi am înghițit. Aveam dureri atât de mari şi eram atât de afectată de rănile suferite de corpul meu, încât nu m-am gândit prea mult la cât de înțelept era ceea ce făceam. Ştiam cât de rapide erau efectele ingerării de sânge de vampir.
Încheietura lui Eric se vindecă imediat, dar el se muşcă din nou.
— Eşti sigur că e bine să faci asta? am întrebat când am observat ce face.
Gâtul mi se strânse de durere şi am regretat că am încercat să rostesc o frază întreagă.
— Da, zise. Ştiu când e prea mult. Şi m-am hrănit bine înainte să vin aici. Trebuie să fii în stare să te mişti.
Se comporta într-un fel atât de natural şi practic, încât am început să mă simt ceva mai bine. Nu aş fi suportat mila.
— Să mă mişc?
Chiar şi ideea de mişcare mă umplea de groază.
— Da. În orice clipă, supuşii lui Breandan ar putea găsi acest loc. Acum te urmăresc după miros. Miroşi ca zânele care te-au rănit şi acum ştiu că Niall te iubeşte suficient de mult încât să-i ucidă pe cei de-o rasă cu el pentru tine. Se vor simți fi extrem, extrem de fericiți să te vâneze.
La gândul că este posibil să urmeze şi mai multe necazuri, m-am oprit din băut şi am început să plâng. Mâna lui Eric mă mângâie pe față, dar zise:
— Gata, acum. Trebuie să fii puternică. Sunt foarte mândru

de tine, da?
— De ce?
Am pus gura la încheietura lui şi am băut din nou.
— Eşti încă un om întreg, asta contează. Lochlan şi Neave au lăsat în urmă vampiri şi zâne făcuți bucăți – efectiv, bucăți. Dar tu ai supraviețuit, iar sufletul şi personalitatea ta sunt intacte.
— Am fost salvată.
Am tras adânc aer în piept şi m-am aplecat din nou asupra încheieturii lui.
— Ai fi rezistat şi mai mult, ai fi supraviețuit oricum.
Eric se aplecă să ia sticla de Sângeadevărat şi o bău rapid.
— Nu aş fi vrut. Abia dacă voiam să mai trăiesc după asta…
Am tras din nou aer în piept, conştientă că gâtul încă mă durea, dar nu la fel de tare. Mă sărută pe frunte.
— Dar ai supraviețuit. Şi ei au murit. Şi eşti a mea, şi vei fi a mea. N-or să pună ei mâna pe tine.
— Chiar crezi că vor veni?
— Da. Forțele care i-au rămas lui Breandan vor găsi acest loc mai devreme sau mai târziu, dacă nu chiar Breandan însuşi. Nu are nimic de pierdut şi e o chestiune de mândrie. Mi-e teamă că ne vor găsi în scurt timp. Ludwig i-a mutat aproape toți ceilalți pacienți.
Se întoarse ca şi cum ar fi ascultat.
— Da, majoritatea au plecat.
— Cine mai e aici?
— Bill e în camera de alături. Primeşte sânge de la Clancy.
— Tu nu i-ai fi dat?
— Dacă nu te-am fi putut recupera… nu, l-aş fi lăsat să putrezească.
— De ce? am întrebat. El a venit să mă salveze. De ce să fii furios pe el? Tu unde erai?
Furia mă sufocă.
Eric se trase înapoi cam un centimetru, o reacție majoră pentru un vampir atât de vechi ca el. Privi în altă parte. Nu puteam crede că spusesem aceste lucruri.
— Nu că ai fi fost obligat să mă cauți, am spus, dar am sperat tot timpul… am sperat că ai să vii, m-am rugat să vii, m-am

gândit iar şi iar c-ai să mă auzi...

— Mă omori, zise. Mă omori, pur şi simplu. Se cutremură lângă mine, ca şi cum ar fi putut cu greu să-mi îndure cuvintele.

— O să-ți explic, zise cu voce înfundată. O să fac asta. O să înțelegi. Dar acum nu avem suficient timp. Te simți deja mai bine?

M-am gândit la asta. Nu mă mai simțeam la fel de îngrozitor ca înainte să beau sângele. Rănile din carne îmi dădeau acum o senzație de mâncărime aproape de nesuportat, ceea ce însemna că se vindecau.

— Încep să mă simt parcă mai bine şi cred că lucrurile vor merge tot aşa, am spus cu grijă. Oh, Tray Dawson e aici?

Se uită la mine cu o expresie foarte serioasă.

— Da; nu poate fi mutat.

— De ce nu? De ce nu l-a luat doctorița Ludwig?

— Nu ar supraviețui mutării.

— Nu, am spus şocată chiar şi după toate lucrurile prin care trecusem.

— Bill mi-a spus despre sângele de vampir pe care l-a înghițit. Sperau că va înnebuni suficient încât să-ți facă rău, dar şi faptul că te-a lăsat singură a fost destul de grav. Lochlan şi Neave au fost întârziați; o pereche de războinici de-ai lui Niall i-a găsit, i-a atacat şi au trebuit să lupte. Apoi s-au gândit să îți supravegheze casa. Voiau să fie siguri că Dawson nu are să te ajute. Bill m-a sunat să-mi spună că tu şi el mergeți acasă la Dawson. Până atunci ei puseseră deja mâna pe Dawson. Se distraseră cu el, înainte să... să pună mâna pe tine.

— Dawson e atât de grav afectat?

Am crezut că efectele sângelui stricat de vampir s-ar fi atenuat până acum. Nu mi-l puteam imagina pe bărbatul uriaş, pe cel mai puternic vârcolac pe care-l ştiam, învins.

— Sângele de vampir pe care l-au folosit a fost un vehicul pentru otravă. Nu o mai încercaseră niciodată pe un vârcolac, bănuiesc, pentru că a durat mult până a acționat. Apoi şi-au încercat talentele pe el. Te poți ridica?

Am încercat să-mi conving muşchii să facă un efort.

— Cred că nu încă.
— Te duc eu.
— Unde?
— Bill vrea să vorbească cu tine. Trebuie să fii curajoasă.
— Geanta, am spus. Am nevoie de ceva din ea. Fără o vorbă, Eric puse geanta din pânză, acum murdară şi pătată, pe pat lângă mine. Cu mare concentrare, am reuşit s-o deschid şi să-mi bag mâna înăuntru. Eric ridică din sprâncene când văzu ce scoteam de acolo, dar auzi ceva afară care-l făcu să se alarmeze. Se ridică imediat, mă luă în brațe şi apoi se îndreptă la fel de uşor ca şi cum aş fi fost o farfurie cu spaghete. La uşă se opri, iar eu am reuşit să răsucesc de mâner pentru el. O deschise cu piciorul şi apoi am ieşit pe coridor. Am putut să văd că eram într-o clădire veche, una de birouri, care fusese transformată pentru destinația sa actuală. Erau uşi de-a lungul coridorului, iar la mijlocul distanței exista un fel de cabină de control, cu pereți de sticlă. Prin sticlă, am putut vedea de cealaltă parte un depozit destul de întunecat. Erau câteva lumini aprinse, suficient cât să pot vedea că era gol, cu excepția unor resturi, cum ar fi rafturi distruse şi bucăți de maşini.

Am luat-o la dreapta ca să intrăm într-o cameră de la capătul holului. Din nou, am avut onoarea de a mă ocupa de clanță, şi de data aceasta nu am mai simțit o durere la fel de acută când am apăsat.

În cameră erau două paturi.

Bill era în patul din dreapta, iar Clancy stătea pe un scaun de plastic aşezat lângă pat. Îl hrănea pe

Bill în acelaşi fel în care Eric mă hrănise pe mine. Pielea lui Bill era cenuşie. Obrajii îi erau scobiți. Arăta ca naiba.

Tray Dawson se afla în patul de alături. Dacă Bill arăta ca şi cum ar fi fost pe moarte, Tray arăta ca şi cum ar fi fost mort deja. Fața îi era vineție. Era acoperit de sânge închegat, iar asta era doar ce puteam vedea din față. Brațele îi erau aşezate peste cearşaf.

Eric mă puse jos lângă Bill. Ochii lui Bill se deschiseră, şi măcar ăştia erau la fel ca de obicei: căprui-închis, în care nu se putea citi nimic. Se opri din băut, dar nu se mişcă şi nu arăta

mai bine.
— Argintul e în organismul său, zise încet Clancy. Otrava lui a pătruns în fiecare colţişor. O să aibă nevoie de mult, mult sânge ca să-l elimine.
Voiam să întreb dacă o să se facă bine. Dar nu am putut să fac asta, nu cu Bill acolo. Clancy se ridică de lângă pat, şi el şi Eric începură o conversație şoptită, una foarte neplăcută, dacă expresia de pe fața lui Eric putea fi un indiciu.
Bill zise:
— Ce faci, Sookie? O să te vindeci? vocea i se frânse.
— Exact asta voiam să te întreb şi eu, am zis. Niciunul dintre noi nu avea puterea sau energia să întrețină conversația.
— Vei supraviețui, spuse satisfăcut. Pot mirosi că Eric ți-a dat sânge. Te-ai fi vindecat oricum, dar asta va ajuta la cicatrizare. Îmi pare rău că nu am ajuns acolo mai repede.
— Mi-ai salvat viața.
— I-am văzut când te-au luat, zise.
— Poftim?
— I-am văzut când te-au luat.
— Tu... am vrut să spun, „nu i-ai oprit?" Dar asta părea îngrozitor de crud.
— Ştiam că nu-i puteam învinge pe amândoi, spuse simplu. Dacă aş fi încercat să-i prind şi m-ar fi omorât, ai fi fost ca şi moartă. Ştiu foarte puține despre zâne, dar chiar şi eu am auzit despre Neave şi fratele ei.
Aceste câteva propoziții părură să-l epuizeze pe Bill. Încercă să-şi mişte capul pe pernă ca să mă poată privi direct în față, dar reuşi să îl întoarcă doar doi centimetri. Părul său negru părea rar şi lipsit de luciu, iar pielea nu mai avea acea strălucire care mi se păruse minunată atunci când îl văzusem prima dată.
— Deci l-ai sunat pe Niall? am întrebat.
— Da, zise cu buzele abia mişcându-se. Sau, cel puțin, l-am sunat pe Eric, i-am spus ce-am văzut, i-am spus să-l sune pe Niall.
— Unde era casa? m-am interesat.
— La nord de aici, în Arkansas, zise. Mi-a luat ceva vreme să-ți dau de urmă. Dacă ar fi folosit o maşină... dar s-au

mişcat prin lumea magică, şi doar cu mirosul meu şi cunoştințele despre magie ale lui Niall am putut să te găsim. În cele din urmă. Măcar ți-am salvat viața. Cred că pentru vârcolac a fost prea târziu.

Nu ştiusem că Tray era în casă. Nu că m-ar fi ajutat la ceva dacă aş fi ştiut, dar poate m-aş fi simțit mai puțin singură.

Bineînțeles, ăsta era probabil motivul pentru care cele două zâne nu m-au lăsat să-l văd. Puteam pune pariu că erau puține lucruri despre psihologia torturii pe care Neave şi Lochlan să nu le fi ştiut.

— Eşti sigur că...

— Iubito, uită-te la el.

— Nu am murit încă, mormăi Tray.

Am încercat să mă ridic şi să merg la el. Asta încă îmi depăşea posibilitățile, dar m-am întors într-o parte ca să pot sta cu fața spre el. Paturile erau atât de apropiate, încât îl puteam auzi cu uşurință. Cred că putea să vadă cam unde mă aflam.

— Tray, am zis, îmi pare rău. Clătină din cap fără o vorbă.

— E vina mea. Ar fi trebuit să ştiu... femeia din pădure... nu era în ordine.

— Ai făcut tot ce ai putut. Dacă ai fi opus rezistență, ai fi fost omorât.

— Mor acum, zise.

Se strădui să deschidă ochii. Aproape reuşi să se uite chiar spre mine.

— E greşeala mea, mai zise.

Nu m-am putut împiedica să nu plâng. Păru să-şi piardă cunoştința. M-am răsucit încet să-l privesc pe Bill. Avea o culoare puțin mai bună.

— Nu i-aş fi lăsat pentru nimic în lume să-ți facă rău, zise. Pumnalul ei era de argint şi avea vârfuri de argint pe dinți... Am reuşit să-i sfâşii beregata, dar nu a murit suficient de repede... A luptat până la ultima suflare.

— Clancy ți-a dat sânge, am spus. O să-ți revii.

— Poate, zise, iar vocea îi era la fel de relaxată şi calmă cum fusese întotdeauna. Acum am căpătat ceva putere. O să rezist luptei. Asta e suficient.

Am fost atât de şocată, încât nu am mai putut vorbi. Vampirii mureau doar dacă li se înfigea un ţăruş în inimă, erau decapitaţi sau, în cazuri foarte rare, de Sino-SIDA. Dar otrăvire cu argint?

— Bill, am spus grăbită, gândindu-mă la o mulţime de lucruri pe care voiam să i le zic.

Închisese ochii, dar acum îi deschise ca să se uite la mine.

— Vin, zise Eric, şi toate cuvintele mi se opriră în gât.

— Oamenii lui Breandan? am întrebat.

— Da, răspunse scurt Clancy. Ţi-au găsit urma după miros.

Avea o atitudine dispreţuitoare chiar şi acum, ca şi cum ar fi fost o slăbiciune să las în urmă un miros.

Eric scoase un cuţit foarte, foarte lung dintr-o teacă de pe coapsă.

— Fier, zise zâmbind.

Şi Bill zâmbi, dar nu era un zâmbet plăcut.

— Omoară cât de mulţi poţi, zise cu voce puternică. Clancy, ajută-mă.

— Nu, am răspuns.

— Iubito, zise Bill foarte răspicat, te-am iubit întotdeauna, şi voi fi mândru să mor în slujba ta. Când nu voi mai fi, să spui o rugăciune pentru mine într-o biserică adevărată.

Clancy se aplecă să-l ajute pe Bill să se dea jos din pat, aruncându-mi o privire foarte neprietenoasă în timp ce făcea asta. Bill se clătina pe picioare. Era la fel de slab ca o fiinţă umană. Aruncă halatul de spital şi rămase doar în pantalonii de pijama.

Nici eu nu voiam să mor într-un halat de spital.

— Eric, ai un cuţit şi pentru mine? întrebă Bill, şi, fără să-şi întoarcă faţa de la uşă, Eric îi dădu lui Bill o variantă mai scurtă a propriului său cuţit, care era cam cât o jumătate de sabie, dacă mă întrebaţi pe mine.

Clancy era şi el înarmat.

Nimeni nu suflă un cuvinţel despre vreo încercare de a-l muta pe Tray. Când i-am aruncat o privire, m-am gândit că se poate să fi murit deja.

Telefonul mobil al lui Eric sună, ceea ce mă făcu să tresar. Răspunse cu un „Da?". Ascultă şi apoi îl închise. Aproape că

m-a apucat râsul la ideea că în comunitatea supranaturală se comunica prin intermediul telefoanelor. Dar, când am privit către Bill, cenuşiu acum la față, sprijinit de un zid, m-am gândit că nimic în lume nu va mai fi amuzant vreodată.

— Niall şi creaturile sale magice sunt pe drum, ne spuse Eric, cu o voce calmă şi hotărâtă ca şi cum ne-ar fi citit o poveste despre piața bursieră. Breandan a blocat toate celelalte portaluri către lumea creaturilor magice. Acum mai există o singură trecere. Nu ştiu dacă vor ajunge la timp.

— Dacă scap de asta, zise Clancy, o să-ți cer să mă eliberezi de jurământ, Eric, şi o să-mi caut alt stăpân. Mi se pare dezgustătoare ideea de a muri ca să apăr o femeie umană, indiferent care este legătura ei cu tine.

— Dacă mori, zise Eric, o să mori pentru că eu, şeriful tău, ți-am poruncit să lupți. Motivul nu este pertinent.

Clancy încuviință din cap:

— Da, stăpâne.

— Dar te voi elibera, dacă trăieşti.

— Mulțumesc, Eric.

Ce prostie! Speram că acum erau fericiți că stabiliseră asta.

Bill se clătina pe picioare, dar nici Eric şi nici Clancy nu-l priveau altfel decât aprobator. Nu puteam auzi ce spuneau, dar tensiunea din cameră devenea aproape de nesuportat pe măsură ce inamicii noştri se apropiau tot mai mult.

În timp ce-l urmăream pe Bill, care aştepta aparent cu calm să îi vină moartea, am avut o imagine cu el aşa cum îl ştiam: primul vampir pe care-l întâlnisem vreodată, primul bărbat cu care făcusem sex, primul pretendent pe care-l iubisem vreodată. Tot ce urmase pătase aceste amintiri, dar pentru un moment l-am văzut limpede şi l-am iubit din nou.

Uşa crăpă şi am văzut strălucirea unei lame de topor şi am auzit strigătele ascuțite de încurajare ale celorlalte zâne adresate celui care ținea toporul.

M-am decis să mă ridic şi eu, pentru că mai degrabă muream în picioare decât în pat. Măcar atâta curaj îmi mai rămăsese. Poate, deoarece băusem din sângele lui Eric, simțeam furia luptei.

Nimic nu-l încânta mai tare pe Eric decât perspectiva unei

lupte zdravene. M-am străduit să mă ridic. Am descoperit că puteam merge, măcar puțin. Erau nişte cârje de lemn sprijinite de zid. Nu-mi puteam aminti să fi văzut vreodată cârje din lemn, dar nimic din acest spital nu era făcut după standardele unui spital pentru oameni.

Am apucat o cârjă din partea de jos, am mişcat-o puțin să văd dacă o puteam roti. Răspunsul era „probabil nu". Erau mari şanse să cad când făceam asta, dar să fiu activă era mai bine decât să rămân pasivă. Între timp, aveam în mână armele pe care le luasem din geantă, şi cel puțin cârja avea să mă țină în picioare.

Toate acestea s-au petrecut mai repede decât vă pot eu povesti. Apoi uşa fu sfărâmată, iar zânele smulgeau bucăți de lemn. În cele din urmă, gaura fu suficient de mare încât să poată intra un mascul înalt, slab, cu părul blond şi fin, şi ochi verzi sclipind de bucuria luptei. Se repezi la Eric cu o sabie, dar Eric pară lovitura şi reuşi să-i taie abdomenul inamicului său. Zâna țipă şi se aplecă, iar lovitura lui Clancy îl atinse în ceafă şi-i tăie capul.

M-am rezemat cu spatele de zid şi m-am sprijinit în cârjă. Mi-am apucat armele, una în fiecare mână. Bill şi cu mine eram unul lângă celălalt, iar apoi, încet şi în mod deliberat, se aşeză în fața mea. Bill îşi azvârli cuțitul spre următoarea zână care intra pe uşă, iar vârful acestuia se înfipse chiar în gâtul zânei. Bill se întinse în spate şi apucă săpăliga bunicii mele.

Uşa era aproape dărâmată acum, iar zânele care o atacau păreau să se retragă. Un alt bărbat intră printre aşchii şi trecu peste corpul primei zâne, şi am ştiut că trebuie să fi fost Breandan. Părul său roşcat era prins la spate într-o coadă împletită, iar sabia sa aruncă stropi de sânge de pe lamă când o ridică să-l atace pe Eric.

Eric era mai înalt, dar Breandan avea o sabie mai lungă. Breandan era deja rănit, căci avea cămaşa plină de sânge într-o parte. Am văzut ceva strălucitor, o andrea, care ieşea din umărul lui Breandan, şi am fost sigură că sângele de pe sabia sa era al lui Claudine. Mă apucă furia, şi doar asta mă ținu în picioare atunci când ar fi trebuit să mă prăbuşesc.

Breandan păşi într-o parte, în ciuda încercărilor lui Eric de

a-l ține ocupat, şi o femeie războinică sări în locul eliberat de Breandan şi răsuci un buzdugan – un buzdugan, pentru numele lui Dumnezeu – către Eric. Eric se lăsă în jos, iar buzduganul îşi continuă cursa şi-l lovi pe Clancy în tâmplă. Brusc, părul său roşu fu şi mai roşu, şi se prăbuşi ca un sac de nisip. Breandan sări peste Clancy ca să-l înfrunte pe Bill, sabia sa tăindu-i capul lui Clancy în timp ce trecea peste el. Rânjetul lui Breandan deveni şi mai hidos.

— Tu eşti acela, zise. Cel care a ucis-o pe Neave.

— I-am rupt beregata, zise Bill, iar vocea îi păru foarte puternică, aşa cum fusese întotdeauna.

Dar se clătină pe picioare.

— Văd că te-a şi omorât, zise Breandan şi zâmbi, relaxându-se uşor. Eu voi fi cel care te va face să-ți dai seama de asta.

În spatele meu, uitat în patul din colț, Tray Dawson făcu un efort supraomenesc şi apucă de cămaşa zânei. Cu un gest neglijent, Breandan se răsuci uşor şi înfipse sabia în vârcolacul lipsit de apărare, iar când o scoase era plină de sânge proaspăt. Dar în clipa în care se întoarse, Bill înfipse săpăliga mea sub brațul ridicat al lui Breandan. Expresia acestuia din urmă era de uimire. Privi în jos către unealtă, ca şi cum nu şi-ar fi putut imagina cum de ieşea din trupul lui, iar apoi sângele începu să-i curgă pe la unul din colțurile gurii.

Bill era pe punctul de a se prăbuşi.

Totul încremeni o clipă, dar doar în mintea mea. Spațiul din fața mea era gol, iar femeia abandonă lupta cu Eric şi sări pe trupul prințului ei.

Scoase un țipăt lung şi puternic, şi pentru că Bill se prăbuşea, mă luă pe mine ca țintă a săbiei ei.

Am stropit-o cu sucul de lămâie din pistolul meu.

Țipă din nou, dar de această dată de durere. Sucul căzuse peste ea ca o ploaie, peste piept şi peste partea de sus a brațelor, iar din locurile unde o atinsese lămâia începu să se ridice un fum. Mi-am dat seama că o picătură îi atinsese pleoapa, pentru că începuse să se frece la ochiul care o ardea cu mâna rămasă liberă. Şi, în timp ce făcea asta, Eric îşi răsuci cuțitul cel lung şi-i reteză brațul, apoi o înjunghie.

Apoi, în cadrul uşii apăru Niall, iar ochii mă durură la vederea lui. Nu purta costumul negru pe care-l îmbrăca atunci când ne întâlneam în lumea oamenilor, ci un fel de tunică lungă şi pantaloni băgaţi în cizme. Totul era alb şi strălucea... cu excepția locurilor unde era pătat de sânge.

Se lăsă liniştea. Nu mai rămăsese nimeni de ucis.

Am alunecat la pământ, cu picioarele moi ca gelatina. M-am trezit lipită de perete de către Bill. Nu-mi dădeam seama dacă era viu sau mort. Eram prea şocată ca să plâng, şi prea îngrozită ca să țip. Unele dintre rănile mele se deschiseseră din nou, iar mirosul sângelui şi aroma zânelor îl înnebuneau pe Eric, deja agitat din cauza bătăliei. Înainte ca Niall să poată ajunge la mine, Eric era în genunchi lângă mine, Ungând sângele dintr-o tăietură de pe obrazul meu. Nu mă deranja; îmi dăduse sângele lui. Reciclam.

— Dă-te la o parte, vampirule, zise străbunicul meu, cu o voce foarte blândă.

Eric ridică uşor capul, cu ochii închişi de plăcere, dar imediat se cutremură. Apoi se prăbuşi lângă mine. Se holba la corpul lui Clancy. Toată încântarea dispăru de pe chipul său şi o lacrimă roşie îi curse pe obraz.

— Bill trăieşte? am întrebat.

— Nu ştiu, spuse.

Privi în jos către brațul său. Fusese şi el rănit: o tăietură urâtă pe antebrațul stâng. Nu am văzut când s-a întâmplat. Prin mâneca sfâşiată am observat cum tăietura începea să se vindece.

Străbunicul meu stătea în fața mea.

— Niall, am zis, buzele şi gura depunând un efort serios pentru a rosti cuvintele. Niall, nu am crezut c-ai să ajungi la timp.

Sincer, eram atât de şocată, încât cu greu mă puteam concentra la ceea ce spuneam. Pentru prima dată, să continui să trăiesc mi se părea atât de dificil, încât nu eram convinsă că merită efortul.

Străbunicul meu mă luă în brațe.

— Acum eşti în siguranță, zise. Sunt singurul prinț în viață. Nimeni nu-mi poate lua asta. Aproape toți inamicii mei sunt

morți.
— Priveşte înjur, am spus, după care mi-am pus capul pe umărul lui. Niall, priveşte la tot ce s-a dus.
Sângele lui Tray Dawson se scurgea încet de pe cearşaful îmbibat până jos pe podea. Bill era prăbuşit lângă coapsa mea dreaptă. În timp ce străbunicul meu mă ținea în brațe şi-mi mângâia părul, am privit peste umărul lui la Bill. Trăise atâția ani, supra-viețuise. Fusese gata să moară pentru mine. Nu există nici o femeie – fie ea om, zână sau vampir – care să nu se arate sensibilă la asta. M-am gândit la nopțile pe care le-am petrecut împreună, la clipele în care am stat de vorbă întinşi amândoi în pat – şi am plâns, deşi mă simțeam aproape prea obosită ca să mai am şi lacrimi.
Străbunicul meu se ridică şi mă privi.
— Trebuie să mergi acasă, zise.
— Claudine?
— E pe tărâmurile verii.
Nu mai puteam suporta alte veşti proaste.
— Zână, te las pe tine să cureți locul ăsta, spuse Eric. Strănepoata ta e femeia mea, a mea şi doar a mea. Eu o s-o duc acasă.
Niall îl privi pe Eric.
— Nu toate corpurile sunt de creaturi magice, zise Niall, aruncând o privire spre Clancy. Şi ce se presupune că trebuie să facem cu acesta?
Făcu o mişcare cu capul spre Tray.
— *Acesta* trebuie să fie dus acasă la el. Va fi înmormântat cum se cuvine. Nu poate să dispară.
Habar nu aveam ce şi-ar fi dorit Tray, dar nu puteam lăsa zânele să-i arunce corpul în vreun puț pe undeva. Merita mai mult de-atât. Şi mai trebuia să-i spun şi Ameliei. Oh, Doamne! Am încercat să-mi trag picioarele ca să mă pregătesc să mă ridic, dar copcile mă țineau şi durerea mă săgeta.
— *Ah,* am gemut şi am strâns din dinți.
Am privit în jos spre podea cât mi-am recăpătat suflarea. Şi, în timp ce priveam aşa, unul din degetele lui Bill se mişcă.
— Trăieşte, Eric, am spus şi, deşi eram foarte tristă, am putut zâmbi. Bill trăieşte.

— Asta-i bine, zise Eric, deşi părea prea calm. Luă mobilul şi sună pe cineva de pe apelare rapidă.

— Pam, zise. Pam, Sookie trăieşte. Da, şi Bill. Nu şi Clancy. Adu repede maşina.

Deşi la un moment dat mi-am pierdut din nou cunoştința, în cele din urmă Pam sosi cu o furgonetă mare. Avea o saltea în spate, iar Bill şi cu mine am fost puşi înăuntru de către Pam şi Maxwell Lee, un om de afaceri negru care se întâmpla să fie vampir. Cel puțin, asta era impresia pe care o lăsa întotdeauna. Chiar şi în acea noapte plină de violență, Maxwell arăta îngrijit şi neşifonat. Deşi era mai înalt decât Pam, ne urcară în furgonetă cu o blândețe şi o grijă pe care le-am apreciat foarte tare. Pam chiar merse mai departe şi făcu nişte glume, ceea ce era o schimbare binevenită.

În timp ce conduceam înapoi spre Bon Temps, am putut auzi vampirii vorbind în şoaptă despre sfârşitul războiului zânelor.

— Ar fi păcat să plece din această lume, zise Pam. Îmi plac atât de mult! Sunt atât de greu de prins.

Maxwell Lee zise:

— Nu am avut niciodată o zână.

— Miam, zise Pam, şi acesta era cel mai elocvent „miam" pe care l-am auzit vreodată.

— Linişte, zise Eric, şi amândoi tăcură. Degetele lui Bill se mişcară, apoi mă apucă uşor de mână.

— Clancy trăieşte prin Bill, le spuse Eric celorlalți doi.

Aceştia primiră veştile într-o tăcere care mie mi se păru plină de respect.

— Aşa cum tu trăieşti prin Sookie, zise Pam foarte încet.

* * *

Străbunicul meu a venit să mă vadă două zile mai târziu. După ce l-a lăsat să intre, Amelia s-a dus sus să mai plângă puțin. Ştia adevărul, bineînțeles, deşi restul comunității noastre era şocat că intrase cineva în casa lui Tray şi-l torturase. Părerea tuturor era că atacatorii lui trebuie să fi crezut că Tray vindea droguri, deşi nu se găsise nimic legat de droguri, la o cercetare atentă a casei şi atelierului său. Fosta

soție a lui Tray şi fiul lor pregăteau înmormântarea, iar Tray avea să fie îngropat la biserica catolică a Imaculatei concepții. Voiam să încerc să merg ca să o sprijin pe Amelia. Mai aveam o zi în care să mă fac bine, dar astăzi eram fericită să zac în pat, îmbrăcată în cămaşă normală de noapte. Eric nu-mi putea da mai mult sânge ca să mă vindec. În primul rând, în ultimele câteva zile îmi dăduse deja sânge de două ori, ca să nu-l mai punem la socoteală pe cel pe care-l schimbasem atunci când făceam dragoste, iar el spuse că eram periculos de aproape de o limită nedefinită. În al doilea rând, Eric avea nevoie de tot sângele ca să se vindece şi mai luase şi de la Pam. Aşa că aveam mâncărimi şi mă vindecam, şi văzusem că sângele de vampir vindecase zonele de pe picioarele mele de unde carnea fusese muşcată. Asta făcea ca explicațiile pe care le dădusem legate de rănile mele (un accident de maşină: fusesem lovită de un necunoscut care fugise) să fie acceptabile dacă nu-mi examinau prea mulți oameni rănile. Bineînțeles, Sam ştiuse imediat că nu ăsta e adevărul. În cele din urmă, i-am povestit ce se întâmplase. L-am pus la curent cu totul, prima dată când a venit să mă vadă. Clienții de la Merlotte's erau foarte plini de compătimire, îmi povesti când veni a doua oară. Îmi adusese margarete şi o porție de pui de la Dairy Queen. Când a crezut că nu-l văd, mi-a aruncat o privire tristă.

După ce Niall îşi trase un scaun lângă pat, mă luă de mână. Poate că evenimentele din ultimele zile făcuseră ca ridurile sale fine să devină puțin mai adânci. Poate părea trist. Dar străbunicul meu de rang regal era încă minunat, încă regal, încă ciudat, şi acum, când ştiam de ce erau în stare semenii lui... părea înspăimântător.

— Ştiai că Neave şi Lochlan mi-au ucis părinții? am întrebat.

Niall încuviință după o pauză.

— Bănuiam, zise. Când mi-ai spus că părinții tăi s-au înecat, a trebuit să iau în calcul asta. Cu toții aveau o afinitate pentru apă, oamenii lui Breandan adică.

— Mă bucur că sunt morți, am zis.

— Da, şi eu, spuse el simplu. Şi majoritatea celor ce-l urmau pe Breandan sunt morți. Am iertat două femei, pentru că avem atât de multă nevoie de ele, şi, deşi una era mama copilului lui

Breandan, am lăsat-o să trăiască.
Păru că vrea să-l laud pentru asta.
— Şi copilul? am întrebat.
Niall clătină din cap, iar părul său alb se mişcă uşor. Mă iubea, dar venea dintr-o lume chiar şi mai sălbatică decât a mea.
Ca şi cum mi-ar fi auzit gândurile, Niall zise:
— O să blochez trecerea către lumea noastră.
— Dar de la asta a pornit războiul, am spus uimită. Asta voia Breandan.
— Am ajuns să cred că avea dreptate, deşi din motive greşite. Nu lumea creaturilor magice trebuie apărată de oameni, ci lumea oamenilor trebuie apărată de noi.
— Ce ar însemna asta? Care sunt consecințele?
— Cei dintre noi care doresc să trăiască în lumea oamenilor vor trebui să aleagă.
— Cum e Claude.
— Da. Va trebui să taie legăturile cu ținutul nostru secret, dacă vrea să trăiască aici.
— Şi restul? Cei care trăiesc deja aici?
— Nu vom mai apărea între oameni. Fața îi era marcată de durere.
— Nu te voi mai vedea?
— Nu, inima mea. E mai bine aşa.
Am încercat să mă gândesc cum să protestez, să-i spun că *nu* era mai bine, din moment ce aveam atât de puține rude, că nu voi mai vorbi cu el. Dar nu puteam face cuvintele să-mi iasă din gură. În schimb, am întrebat:
— Şi Dermot?
— Nu putem da de el, zise Niall. Dacă a murit, s-a transformat în cenuşă undeva unde n-am dat de el. Dacă e aici, e foarte deştept şi foarte tăcut. O să tot încercăm până se închide portalul.
În acel moment, intră Jason. Străbunicul meu, străbunicul *nostru,* sări în picioare. Dar, după un moment, se relaxa:
— Tu trebuie să fii Jason, zise.
Fratele meu se uită la el neînțelegând. Jason nu mai fusese el însuşi de la moartea lui Mei. Aceeaşi ediție a ziarului local în

care se pomenea despre îngrozitoarea descoperire a corpului lui Tray Dawson, conţinea şi un articol despre dispariţia lui Mei Hart. Exista şi posibilitatea ca aceste două evenimente să fie oarecum legate.

Nu ştiam cum curăţaseră vârcolacii-panteră scena din spatele casei lui Jason şi nici nu voiam să aflu. Nu ştiam nici unde era corpul lui Mei. Poate-l mâncaseră. Poate era pe rundul iazului lui Jason. Poate zăcea undeva în pădure.

Măcar fusese aşa cum bănuisem. Jason şi Calvin au spus poliţiei că Mei mergea singur la vânătoare, iar camioneta lui Mei a fost descoperită pe un teren de vânătoare unde acesta avea permis. Existau nişte pete de sânge în spate, care îi făceau pe poliţişti să suspecteze că Mei ar fi putut şti ceva despre moartea îngrozitoare a lui Crystal Stackhouse, iar acum Andy Bellefleur fusese auzit spunând că nu ar fi surprins ca Mei să se fi sinucis în pădure.

— Da, sunt Jason, spuse apăsat fratele meu. Tu trebuie să fii... străbunicul meu?

Niall dădu din cap.

— Eu sunt. Am venit să-mi iau la revedere de la sora ta.

— Dar nu şi de la mine? Eu nu sunt suficient de bun.

— Semeni prea mult cu Dermot.

— Ei, rahat!

Jason se trânti pe pat, la picioarele mele.

— Dermot nu mi s-a părut prea rău, *străbunicule.* Măcar a venit să mă avertizeze despre Mel, să mă anunţe că Mel mi-a ucis soţia.

— Da, zise Niall. Dermot poate că te-a simpatizat oarecum datorită asemănării fizice dintre voi. Bănuiesc că ştii că a ajutat la uciderea părinţilor voştri?

Amândoi ne-am holbat la Niall.

— Da, creaturile magice ale apei, care erau de partea lui Breandan, au tras camioneta în viitură, aşa cum am auzit, dar numai Dermot putea să atingă uşa şi să-i tragă afară pe părinţii tăi. Apoi, nimfele apei i-au ţinut sub apă.

M-am cutremurat.

— Dacă mă întrebi pe mine, sunt fericit că-ţi iei la revedere, zise Jason. Mă bucur că pleci. Sper să nu te mai întorci, nici

vreun altul ca tine.

Chipul lui Niall era plin de durere.

— Nu îți pot influența sentimentele, zise. Am vrut doar să-mi cunosc strănepoata. Dar nu i-am adus lui Sookie decât durere.

Am deschis gura să protestez şi mi-am dat seama că spunea adevărul. Nu întregul adevăr.

— Mi-ai dat încrederea că am rude care mă iubesc, am spus, şi Jason a scos un sunet ca şi cum s-ar fi înecat. Ai trimis-o pe Claudine să-mi salveze viața, şi a făcut-o de mai multe ori. O să-mi fie dor de tine, Niall.

— Vampirul nu e rău şi te iubeşte, zise Niall. Se ridică.

— La revedere.

Se aplecă şi mă sărută pe obraz. Atingerea sa avea o putere ciudată şi, brusc, m-am simțit mai bine. Înainte ca Jason să se poată aduna ca să obiecteze, Niall îl sărută pe frunte; muşchii lui Jason, încordați, se relaxară.

Apoi, străbunicul meu a dispărut înainte ca eu să apuc să-l întreb la care vampir se referea.